

Giới thiệu Đơn Phương - xjchum01

Tình yêu là gì mà khiến người ta trải qua biết bao cảm xúc, lúc hạnh phúc, khi đớn đau, mà khiến người ta luôn bám lấy không rời. Có lẽ chỉ tự bản thân ta mới hiểu câu trả lời cho chính ta. Với riêng tôi, câu trả lời bắt đầu đến từ một câu chuyện của một cậu bé năm nay mới chập chững bước vào đời và ôm ấp trong mình những kỉ niệm về một mối tình đầu...

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-1: Lời tựa

Khi tôi bắt đầu đặt bút viết ra những dòng này cũng là lúc tôi thả mình trôi theo những suy nghĩ về tình yêu, giá trị và vẻ đẹp của tình yêu. Tình yêu là gì mà khiến cho con người ta phải khao khát kiếm tìm, phải hạnh phúc, đớn đau như vậy. Bản thân mỗi người sẽ tự có câu trả lời của riêng mình cho câu hỏi ấy. Với riêng tôi, câu trả lời bắt đầu đến từ một câu chuyện của một cậu bé năm nay mới chập chững bước vào đời và ôm ấp trong mình những kỉ niệm về một mối tình đầu.

Đơn Phương- câu chuyện của cậu bé mang tên là vậy. Cái tên không phải là lời gọi từ một trái tim không được đáp lại như mọi người vẫn hiểu. Ngược lại nó đến từ hai trái tim, song tiếng vọng ấy đã không tìm được với nhau khi chẳng thể nào vượt qua nỗi bức tường ngăn cách của không gian tâm tưởng của cái sự rề rụt tuổi mới lớn.

Điểm cuốn hút ở Đơn Phương chính là tính chân thật của nó. Tác giả đã khai thác rất tốt đặc điểm của thể loại tự truyện khi kể lại, diễn tả một cách chân thực nhất những sự kiện, sự việc đã trải qua trong đời. Qua mỗi lời văn, người ta đều cảm nhận được cái thực, cảm giác như chính mình là nhân vật chính của câu truyện. Từng chi tiết thật đến không ngờ. Cũng chính bởi lời văn mộc mạc mà những hình ảnh đó dội vào tâm trí người xem như một giấc mơ ngọt ngào. Ai cũng có một thời con trẻ có lẽ vì thế mà khi đọc đến những dòng văn tả về cảnh chơi trò đào hang, chạy đuổi bắt, những lần thót tim khi ăn trộm vườn hàng xóm hay như một buổi trưa cùng chúng bạn đi bắt cá là cảm giác xôn xao lại ùa về. Bản thân tôi cũng nhớ lại những ngày con nỏ hay sang cơ quan của cha, tìm đến những bờ ao, bể nước để bắt từng con cá săn sắt. Những kỉ niệm chưa bao giờ gần tôi đến thế. Đơn Phương khắc hẳn những câu chuyện đã được sắp đặt theo lối mô ti, theo những kịch bản đã cho trước. Trái lại nó rất tự nhiên, ngây ngô và trong sáng. Tinh tiết cứ thế đến, và thái độ của nhân vật cứ thế mà phát ra.

Đơn Phương phản ánh chân thực tâm sinh lý, góc nhìn của nhân vật trong từng giai đoạn, từng sự việc. Người ta có thể thấy rõ ràng những chuyển biến tâm lý của một chú bé tới một cậu thanh niên. Nếu đọc đoạn viết về thuở ấu thơ ta sẽ thấy một chú bé rất hồn nhiên trong sáng qua cách nói chuyện với bạn bè, với ba mẹ. Ta sẽ thấy những rung cảm rất mơ hồ về tình yêu trai gái nảy nở trong lòng một cậu bé với cô bé hàng xóm. Đó là cái sự thích thú, cái cách ngây thơ bất chước người lớn tập hôn. Để rồi khi thời gian trôi đi, cậu bé dần lớn những tình cảm cũng thêm lớn hơn. Đó là cảm xúc yêu thương đầu tiên trước một người con gái đẹp, là những hành động ngây ngô trước tình yêu mới chớm thuở học sinh để rồi cho tới cái đớn đau của trải nghiệm tình yêu, những suy nghĩ đầy chín chắn về hạnh phúc lứa đôi khi đã chính thức trở thành một nam sinh viên.

Người ta cũng dễ dàng bắt gặp hình ảnh người phụ nữ Việt Nam tảo tần đã trở thành một khái niệm kinh điển tồn tại trong ý thức người Việt. Đó là hình ảnh mẹ Cu Đin tần tảo sớm hôm cùng chồng chăm sóc gia đình bé nhỏ, đó là những giọt nước mắt của bà bên người con gái thân yêu. Những giọt nước mắt ôm lấy một tình yêu bao la của người mẹ. Không có nỗi đau nào bằng nỗi đau mất con, không có nỗi buồn nào hơn khi người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Những hình ảnh đó có lẽ khiến cho mỗi người bắt gặp nhớ đến người mẹ yêu dấu của mình. Song quan trọng hơn Đơn Phương đã góp phần đem tới một hình ảnh khác về phụ nữ Việt Nam trong thời đại nhiều đổi thay này thông qua nhân vật Ngọc Hiểu. Một người con gái có ước mơ, nội tâm, biết yêu, biết lo lắng cho những gì thân thuộc nhất. Ngọc Hiểu chỉ xuất hiện qua cái nhìn của nhân vật chính. Người ta cũng chỉ biết thêm về cô qua những trang Nhật ký. Song chỉ từng đó thôi cũng đã đủ để người ta xây dựng nên một tượng đài, biểu trưng cao nhất con gái ở thời đại này. Một người con gái luôn biết động viên quan tâm tới mọi người. Một người con gái vì chuyện gia đình, vì thương mẹ cha mà đã tự cắn răng gạt đi mối tình của mình. Một người con gái sẵn sàng hi sinh tất cả để người mình yêu hạnh phúc. Và hơn hết chúng ta khâm phục cô vì đây không phải là một nhân vật hư cấu, cô ấy đã tồn tại giữa chúng ta. Một điều hiếm khi gặp ở xã hội đương đại

Đi dọc chiều dài truyện, người ta bắt gặp đủ mọi cảm xúc: vui có, buồn có, chán chường có, căm hận có, bất lực cũng có. Tất cả cũng bởi tác giả đã chân thật với chính cuộc đời và ngòi bút của mình. Nếu những ai đã từng mất đi người thân trong gia đình thì cũng sẽ tự thấy mình trong hình ảnh cậu bé. Đó là một chú bé hiếu thảo, sớm nhận thức về gia đình, yêu thương cha mẹ hết mực và trên hết luôn biết nghĩ về gia đình bằng tất cả trách nhiệm và nghĩa vụ của một người con, người em. Chắc không ai cảm nổi nước mắt khi cậu bé diễn tả những suy nghĩ về người chị đã đi xa. Điệp khúc thời gian: “ngày thứ nhất chị không về, ngày thứ 2 chị không về, ngày thứ 5 chị không về, mãi mãi chị không về” như mũi dao xoay sâu vào tâm trí mỗi người đọc. Ai lại có thể không xót xa khi đọc những dòng như thế. Những ai đã từng trải qua chắc sẽ còn thấu hiểu hơn nữa.

Nhưng tất cả kí ức đọng lại khi đọc xong câu chuyện này vẫn là một tình yêu đẹp mà không có kết thúc hậu, một mối tình trắng trong mà phải lìa xa nhau bằng nước mắt và nỗi tiếc cho một giấc mơ. Thế nên những ai có tình yêu hãy thấu hiểu và trân trọng hạnh phúc đang có.

Trên đời ai cũng có một mối tình. Có những mối tình trọn vẹn với đích đến là hôn nhân hạnh phúc, có những mối tình dở dang kết thúc trong nước mắt và nỗi đau in hằn trong tâm trí, và có những mối tình mãi mãi lạnh cảm, nhưng ám ảnh suốt cuộc đời. Và tất cả sẽ tồn tại mãi như những kỉ niệm đẹp giữa ranh giới 2 miền khổ đau và hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Đón Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2

Thương Thương... cô bé lảng giềng

Nơi tôi sinh ra tại một tỉnh lẻ của đất nước Việt Nam đa phần là những mỏ than nơi mà người ta nhìn thấy Than nhiều hơn đất, ô-tô chở than nhiều như kiến làm việc suốt ngày đêm, ngày mưa thì bẩn, ngày nắng thì bụi. Chắc các bạn đoán ra quê tôi ở đâu rồi nhỉ? gia đình tôi cũng có người làm việc cho cái nơi gọi là "Vàng đen của tổ quốc" này đó chính là bố tôi. Gọi là vàng đen cho nó oách chứ thật ra làm việc ở đây vất vả lắm, tôi vẫn còn nhớ hồi nhỏ khi bố tôi đi làm về tôi chạy ra đón ông là chỉ nhìn thấy có 2 mắt trắng xóa và hàm răng trắng bóc mà thôi còn đâu là mặt dính toàn than đen xì. Do nhiều năm công tác ông hay làm tốt các công việc được giao, được đồng nghiệp tin tưởng ông cũng có được một công việc tốt hơn vì thế gia đình tôi cũng khá khá hơn. Chắc nhiều bạn cũng có bố, mẹ hay người thân làm trong ngành này thì tôi nói qua các bạn cũng hiểu thôi.

Còn mẹ tôi bà cũng không phải vất vả trong cái nơi "vàng đen" kia mà bà phải vất vả trong mấy mẫu ruộng cách nhà tôi hàng chục cây số, hồi ấy vì là nhà quê nên số thóc, gạo thu hoạch được ở mấy mẫu ruộng đó cũng không dám đem bán, vì đó là lương thực cho cả gia đình trong một năm. "Nghĩ lại thấy hồi đó mẹ thật là vất vả" do nhà nước có chủ trương thu hồi ruộng đất để bán cho các doanh nghiệp để xây dựng cơ sở vật chất nên ruộng đất nhà tôi bị thu hết nhưng ngược lại họ cũng đền bù tiền đất cho mình. Mẹ tôi là người có sĩ diện cao không thích ăn bám chồng nên bà đã mua một suất ở chợ và bán một số mặt hàng để phục vụ đời sống.

Các bạn đã phần nào hiểu được gia cảnh nhà tôi như thế nào rồi chứ!!! còn tôi 1 thằng bình thường như bao người khác nhưng tôi sống khá nội tâm và có thể nói là đa cảm, sớm nhận biết được hoàn cảnh nhà mình như vậy nên tôi rất ngoan, được thầy cô và bạn bè yêu quý, mấy người hàng xóm còn đặt biệt danh cho tôi là: "Hiền Như Đất".

Thực ra thì hồi đó internet, game online không phát triển như bây giờ nên chả có gì để mà chơi cả nên cũng chán chỉ đâm đầu vào học mà thôi. Còn bây giờ thì nhà nhà có net người người chơi game online, có lần tôi vào 1 quán net nhìn thấy 1 thằng oắt con chắc chỉ 5,6 tuổi thôi bắn Gunny âm âm còn tôi thì mới đang tập bắn híc híc, quay sang phía bên kia 1 thằng nhóc con chắc cũng 9,10t đang xem phim...XXX. như thế này thảo nào bây giờ thấy trẻ con hư thế.....Nghĩ lại thấy mình hồi đó còn ngoan chán.

Cho tôi hỏi 1 câu: "các bạn hồi nhỏ có nhiều kỷ ức đẹp không, có tuổi thơ đẹp không" còn tôi thì hồi nhỏ có một kỷ ức và tuổi thơ đẹp lắm, trong cái kỷ ức và tuổi thơ ấy tôi đã có một mối tình với cô "Hàng Xóm". Cô hàng xóm xinh gái, da trắng, khi cười mắt híp lại đồng thời 2 má nụm đồng tiền nhìn trông thật là đáng yêu, cô gái ấy có cái tên rất hay, dễ nhớ và dễ đọc. cô ấy tên là: Thương Thương

Tôi vẫn nhớ cái ngày nhà tôi chuyển nhà đó là ngày 7/8/1998, cái ngày mà nhà tôi chuyển từ xóm ra ngoài mặt đường 18 ở. Người ta vẫn nói là nhà nào ở mặt đường ắt hẳn nhà đấy có điều kiện, vì đất ở ngoài mặt đường mắc lắm. Nhưng sự thật là đất đấy của ông bà nội tôi cho bố mẹ tôi chứ nhà tôi làm gì có tiền mà mua, tiền ăn còn chả đủ nữa là...

Phải mất gần một ngày gia đình tôi mới dọn hết đồ đạc sang bên nhà mới mẻ.. phờ rầu!!! Mãi dọn đồ nên tôi chưa kịp ngắm quang cảnh ngôi nhà mới này, thế là... về... về... tôi phi sang phía và bên kia đường 18 ngắm mặt tiền ngôi nhà của mình. Nhưng vừa quay lưng lại thì tôi thấy thất vọng tràn trề...

Nhà tôi một ngôi nhà cấp 4 chiều rộng chưa quá 5m nằm giữa 2 ngôi nhà, bên phải là một ngôi biệt thự với cái cổng to đùng, bên trái là 1 ngôi nhà xây theo kiểu Trung Quốc cùng với cái cổng sắt to bằng chiều rộng ngôi nhà tôi.

Tôi nghe người ta nói bọn nhà giàu thường khinh người nghèo như nhà chúng tôi lắm, lúc đầu tôi chả tin đâu, nhưng sau 2 tuần khi nhà tôi chuyển đến ở thì tôi mới bắt đầu thấy người ta nói rất đúng, 2 tuần số ngày mà 2 nhà láng giềng nhìn gia đình tôi với ánh mắt khinh miệt, tôi bắt đầu thấy chán ghét sống ở đây rồi..

Cũng có lần khi cả gia đình ăn cơm tôi cũng có hỏi bố mẹ

_ Bố mẹ ơi!!! sao 2 gia đình bên kia nhà mình sao cứ nhìn gia đình mình với ánh mắt khó chịu thế ạ ??? – Tôi vừa ăn vừa hỏi.

_ Con ạ... nhà mình là nhà nghèo còn nhà họ thì là nhà giàu, bọn họ có rất nhiều bạn bè sang trọng và nhiều tiền như vậy thì làm sao họ kết bạn với nhà mình đc hả con – Bố tôi mặt có vẻ dăm chiêu trả lời câu hỏi của tôi.

_ Sư bố nhà a mới tí tuổi đâu mà quan tâm tới chuyện người lớn làm gì ăn cơm đi. Như ông cụ non ấy – mẹ vừa cười vừa mắng tôi.

Với lại bố mẹ tôi cả hai đều đi làm đến tối mới về thì họ chắc cũng không để ý cho lắm đâu nhưng với tôi 1 thằng học lớp 5 với những suy nghĩ rất ư là

người lớn đã nhớ rất rõ nên bây giờ mới kể cho các bạn nghe.

Bố mẹ tôi đi làm hết cả họ để tôi ở nhà trông nhà , nhớ lại hồi xưa lúc còn ở trong xóm thì vui ời là vui , chơi cả ngày không biết chán nào là : Ném Loong , Nhắm Mắt Trốn Tìm. . còn bây h chuyển ra ngoài này rồi thì chán chết chả có ai mà chơi cùng híc híc.

Đang ngồi suy nghĩ thì tôi nhìn thấy đồng cát trước cửa nhà thế là ngay lập tức tôi nghĩ ra trò ” Đào Hang” mà hồi trước tôi vẫn chơi(cái trò mà mình lấy tay đào hang như là hang chuột ấy đào cả 2 tay rồi cuối cùng để 2 tay tìm thấy nhau trong đồng cát ấy đào cho tới khi cái lỗ sâu tận tới nách, có bạn nào chơi trò này bao h chưa nhỉ ??)

Đang chơi vui thì bị quấy rầy bởi một con nhóc lạ hoặc là huơ

_Anh ơi !! Anh đang làm gì thế ??? – con nhóc ngây thơ hỏi.

_Tao...tao... đang chơi trò “Đào Hang ” – tôi lắp bắp trả lời vì con nhóc rất ư là..dễ thương.

_Anh cho em chơi thử một tí được không??

_Thế mày là con nhà ai , nhà mày ở đâu sao tao chưa gặp m bao h thế ?

_Dạ!! nhà e ở ngay bên trái nhà anh mà ngày nào e chả thấy a chơi trò này, hôm nay e được nghỉ học nên ra chơi với anh thôi .

_Không được !! –tôi dứt khoát trả lời (mình phục mình quá , mình k dại gái hí hí)

_Tại sao hả anh ??? – nó nhăn mặt hỏi lại tôi .

_Tại sao hà.. vậy để t trả lời cho m nghe nhé : mẹ t bảo là không được chơi với bọn nhà giàu(thật ra thì mẹ tôi có nói thế đâu tại tôi quá “ Cự Non” nên mới nghĩ ra thôi) với lại m mặc váy trắng thế này thì chơi làm sao được.

_Thôi m rút đi lần sau thấy t chơi thì cầm có tới quấy rầy – tôi giận giữ đuổi n đi.

_Tại sao nhà giàu không được chơi với nhà nghèo hả anh ?– mặt n dưng dưng nước mắt hỏi lại t.

_M có thích hỏi nhiều không ? hỏi nữa là t cho m ăn cát đấy – tay t bốc 1 ít cát dử vào mặt n .

Dọa n xong t vẫn tiếp tục phân chơi của mình , đang chơi hay thì lại bị tiếng khóc của ai đó làm t thấy bức mình , đứng dậy xem ai khóc thì hóa ra là con nhỏ lúc này n đang khóc ở trước cổng nhà đó , thấy mình lúc này hơi nặng lời nên quyết định ra chỗ con nhỏ .

_M làm sao thế t tưởng có một tí mà đã khóc nhè là sao? Đúng là bọn con gái hay mít ướt .

Vẫn không thấy có động tĩnh gì chỉ thấy có tiếng khóc hu..hu. T đã hay nóng tính sẵn nên thấy thế càng khó chịu hơn tiện tay t bốc luôn 1 nắm cát cho con nhỏ n ăn cát luôn .

_T hỏi mà m không trả lời à ? m có thích ăn cát không thì bảo t – tay tôi cầm cát dử dử vào mặt n .

Con nhóc nghe tôi dọa nên cũng thấy im im không khóc nữa “Á hóa ra con này thích bạo lực ”

_Thôi chuyện vừa nãy t xin lỗi m là t sai đã nặng lời với mày, nếu m thích thì m có thể chơi cùng t, t ko bắt nạt m nữa đâu- mặt t có vẻ ăn năn.

_Thật hả ...??? Anh cho em chơi cùng thật hả... ??- 2 mắt nó sáng lên ,nhanh nhau trả lời t.

_ừm!!!- t khó chịu đáp lời n .

_Anh tên gì ?- n nân na tới gần chỗ đồng cát hỏi chuyện t .

_Tao tên Cu Đin .(biệt danh của tôi hồi nhỏ)

_Thế m tên gì ?

_Dạ !!! Thương Thương ạ !!!... – nó lí nhí đáp lời t .

_Thương Thương cái bờ lưng tương tương ấy .

_Anh mới chuyển nhà tới đây hả anh?

_Ừm!! tao chuyển tới đây được 2 tuần rồi , t thấy chán quá ở đây không vui được bằng ở trong xóm.

_Em hỏi vậy thôi chứ từ lúc nhà a chuyển đến e đứng trên lầu nhìn thấy hết rồi.-nó cười cười

_ Vậy hả ?-tôi ngạc nhiên đáp .

_ Thế sao m không ra chơi với t .

_ Dạ..dạ.. tại mẹ em bảo là không được sang nhà a chơi

Đấy tôi biết ngay mà đúng là bọn nhà giàu khing người quá đi.

_ Thế sao hôm nay m lại ra đây chơi với t ,m không sợ mẹ m la à ??? – Tôi cúi gắt hỏi n.

_ Dạ..dạ !! tại em thấy ở nhà buồn lắm , ba má e đi công tác hết rồi chỉ có e với Vú Lý ở nhà thôi với lại e thấy a chơi có một mình không à nên e mới ra chơi cùng a thôi.

_ Anh oi.- mắt n chớp chớp gọi t.

_ Gì thế m ?

_ Anh với em làm bạn nhé !!!

_ Cũng được- t đáp vậy thôi chứ trong lòng t sướng rên lên ấy chứ con nhóc rất dễ thương mà nhà lại giàu nữa.

_ hi hi !! A hứa r đấy nhé lần sau a mà chơi thì gọi e chơi cùng nhé – n sung sướng

_ Anh Đìn ơi đưa tay của a ra đây.

_ Làm gì thế???

_ Anh với em ngoắc nào – tay phải n ngón cái và ngón út thò ra còn 3 ngón còn lại cụp vào hươ hươ trước mặt t.

_ Ngoắc cái gì ???- t ngu ngơ hỏi n

_ Thì a hứa là a chơi với e nên a đưa tay đây 2 a e mình ngoắc để đảm bảo a k thất hứa nào.

_ Ừm!!! thì ngoắc- bọn nhà giàu lắm chuyện thế nhỉ.

Thế là t với n chơi trò ”Đào Hang” suốt cả buổi chiều đến khi bố mẹ t về mới thôi.Kể từ hôm ngoắc tay ấy ngày nào nó cũng sang nhà t chơi còn t thì chưa 1 lần nào dám sang nhà nó , bố mẹ tôi thì không có ý kiến gì cả , chả nhẽ nó sang thì lại đuổi nó về .

Con bè này cũng lạ nó cứ gọi gọi mẹ của tôi là mẹ nó, suốt ngày sang nhà tôi bô bô cái giọng rất ư là khó nghe :” Mẹ Thu ơi!! Mẹ Thu .. Anh Đìn có ở nhà không ạ ??? “ . Tất nhiên là tôi không đồng ý chuyện này rồi vì chỉ thích mình tôi được gọi mẹ là mẹ thôi., những lúc nó gọi mẹ tôi như thế là tôi phật phật ngay :” Mẹ là mẹ của tao chứ đâu phải mẹ của mày mà mày gọi hoài thế , không biết dơ à ?? ” . Nó cũng không phải dạng vừa.

Thế là nó phi một mạch ra tận trường lợn nơi mà mẹ t đang cho lợn ăn. Nó :” Mẹ Thu ơi!! Mẹ Thu! Mẹ cho con gọi mẹ là mẹ nhé , a cu đìn cứ không cho con gọi mẹ à ” . Mẹ tôi :” Ừm!!! Cháu gọi thế nào cũng được , nếu thằng cu đìn mà bắt nạt cháu thì cháu cứ khoe với bác , bác sẽ cho nó ăn roi “ .Nghe mẹ nói vậy thì t thua toàn tập rồi híc híc.

Nó cứ gọi mẹ tôi là mẹ và nó cứ sang nhà tôi thì cũng phần nào giúp Mẹ của nó có con mắt phần nào nhìn thiện cảm cụ thể với gia đình tôi hơn . Cụ thể là có một ngày khi tôi đang đứng ở trước cửa nhà , bà ấy(Tức là mẹ Thương Thương) gọi t ra tỏ vẻ thân thiện và bảo :” Bác đi có việc nhờ cháu thỉnh thoảng ghé nhà đùm bác tí nhé , thế là bà ta tốt vào con xe 4 bánh đi mất hút “ . Thế đấy t biết ngay mà bọn nhà giàu chỉ lợi dùng là giỏi thôi .

Có một lần khi t đang hí hục cạy ” Chấy Com ” ở nồi ra nấu cám cho lợn thì nó lon ton chạy sang .

_ Anh Đìn ơi !! Anh... đang làm gì đấy ???

Tôi đáp :

– Tao đang cạy chấy để ăn , mày có ăn không ?? Ngon lắm !!! – t nghĩ thầm : haha con này bị lừa rồi cái này tao cho lợn ăn bây h tao cho m ăn .

-Dạ.. Em có ăn ạ , anh cho em xin 1 miếng – mắt nó sáng lên chìa tay ra xin tôi miếng chấy com.

_ Đây !! ăn thử xem ngon không-tôi đưa 1 mẩu cho nó.

_roap..roap..-nó nhai

_ Sao!! Sao!! Có ngon không mày – tôi sốt sắng hỏi nó.

_

_ Ngon...!! Ngon quá anh ơi, em chưa bao h được ăn com kiểu này – n sung sướng reo lên.

_ Thế nhà m nấu com không có cái này à ???

_ em chả biết em có bao h nấu com đâu toàn Vú Lý nấu mà anh – nó mân mê vạt áo .

Trong đầu t nảy ra ý nghĩ: “ mình cho nó ăn cháy com , bù lại mình bắt nó phải về nhà ăn trộm bánh kẹo mang sang cho mình he he...!! “.

_ Tao nói mày nghe : nhà m giàu như thế kia chắc trong nhà có nhiều bánh kẹo lắm hả, t vừa cho m ăn cháy com rồi bây h về nhà lấy bánh kẹo mang sang cho t ăn .

_...

_ Vâng!! Nhà e nhiều lắm để em mang sang cho a nhé ...

Thế là nó chạy tót về nhà lấy bánh kẹo cho t , t thầm nghĩ :”bây h thì mình chỉ cần đổi cháy com là có được kẹo để ăn , mình thông minh quá đi “.Hồi ấy t nghĩ là : “con gái ngu thật mình bảo gì n đều làm theo”. Còn bây h t lại nghĩ khác :”Con gái càng nhón càng khôn ra , khôn là vì lớn bọn n đều moi quà của con trai chứ có con nào mua quà cho con trai đâu “.

P/s: “Cháy com ” : (nhà bạn nào nấu com bằng bếp than thì trong nồi com sẽ có cháy com , chứ nấu = nồi com điện thì không có đâu , cháy com ăn rất ngon nhất là chấm với nước Thịt sốt với cà chua...)

Chơi với nó được khoảng mấy tháng thì kì nghỉ hè cũng sắp đến , đây là một kì nghỉ hè đầy kỉ niệm mà cho tới bây h t tôi vẫn nhớ .

Bạn đang đọc truyện *Đón Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Kì Nghỉ Hè.

Hồi nhỏ tôi thấy nghỉ hè còn thấy thích chứ bây h nghỉ hè chán kinh chỉ muốn qua nhanh đi để còn đi học mà ngắm gái , chứ ở nhà chỉ ăn + ngủ thì thành con heo mất. Với tôi chỉ có kì nghỉ hè năm ấy với cô bé hàng xóm là đẹp và ý nghĩa nhất trong cuộc đời học sinh. Bây giờ đã là sinh viên năm nhất rồi ngồi viết lại mà cảm thấy như là mới ngày hôm qua vậy , cảm xúc quá...!!!

Ngày đầu tiên của kì nghỉ hè :

_ Cu Đin! dậy, nhanh lên gần 7h rồi , dậy còn đi học !!!

_...

_ Dậy..... mau- mẹ giật phất cái chăn của tôi.

_ Mẹ ơi con được nghỉ hè rồi mà- giọng tôi ngái ngủ đáp lời mẹ.

_...

_ Vậy hả thế ở nhà trông nhà ,cốc chè đỗ đen mẹ để trên bàn đấy ăn đi rồi cho lợn ăn hộ mẹ , mẹ đi ra đồng đây !!?

_ Yes !! Ma ma !!?...

Nói thế thôi chứ mẹ đi rồi tôi lại trèo lên giường ngủ tiếp hehe Đang thiêu thiêu ngủ thì có tiếng gọi cửa :” Cu Đin ơi ra mở cửa cho tao ” ...” Cu Đin ờ” ..” Cu Đin ời “...

” Oái sao nghe giọng quen thế nhỉ, có phải thằng (Thò Lò:cái thằng bạn thân ở gần nhà t khi t chưa chuyển ra ngoài này) ko nhỉ vì chỉ có nó mới gọi tôi như vậy ” : Tôi thầm nghĩ , Ngay lập tức tôi bật dậy phi ra ngoài mở cửa . Tôi vừa mở cửa ra thì nó đã xô vào ôm tôi như thể là 1000 năm Thăng Long mới gặp không bằng ấy.

_ Đ.m Cu Đin sao bố mày gọi mãi mày không mở cửa hả – nó riu rít chửi tôi.

Không trả lời câu hỏi vớ vẩn của nó , tôi hỏi lại nó ngay :

_ Sao từ lúc t chuyển ra đây m không ra chơi với t , ở đây buồn lắm không vui bằng trong xóm mình được.

_ Mẹ mày thì bị h được nghỉ hè thì tao mới ra chơi với mày chứ , nhà đeo gì mà khó tìm thế , t hỏi mãi mới ra – nó cáu cỉnh

_ Bố mẹ m đi đâu hết rồi hả cu đin oi ???

Tôi đáp :

_ Bố t đi làm, mẹ t ra ngoài đồng rồi .

Tôi rủ n lên phòng t chơi , t với n nói nhiều chuyện lắm vì lâu ngày không gặp nhau mà , những câu chuyện mà nếu tôi viết ra thì dài lắm chắc chẳng ai muốn nghe đâu , nào là chuyện đi ăn trộm gà , trộm hoa quả nhà hàng xóm, chuyện đi cùng mấy a lớn trong làng đi rình mấy đôi trai gái hú hí vs nhau r lấy đá đập bọn nó, có khi kêu cả xu chiêng vs quần tam giác,” nghĩ lại mà thấy hồi bé mình cũng hiếu động ghê” hehe.....

Đang nói chuyện say sưa thì thằng Thò Lò lên tiếng :

_ Cu Đin oi đi bắt cá với t đi , t vừa đi qua đoạn kia thấy có cái ruộng nhiều cá rô đồng lắm .

_ Bộp...- t đập tay vào đùi.

- Ý kiến hay , lâu r t không đi bắt cá , m nói mà t thêm – t sung sướng reo lên

P/s: Hồi nhỏ t rất hay đi cùng với mấy đứa trong xóm đi ra ruộng, ao, công rãnh để bắt những con cá như : Mạ cò , rô đồng... để mang về nhà nuôi, nhưng toàn bị mẹ đồ đi thôi vì nuôi không được toàn để cho bọn chúng bơi ngửa rồi mấy ngày sau thối ỉnh cả nhà thôi híc híc...!!!

_ Mày ra ngoài cửa đợi t để t đi lấy cái rô vs cái thùng rồi 2 đứa cùng đi.

....

Tôi với thằng Thò Lò(TL) vừa ra khỏi cổng thì con bé hàng xóm lại lon ton chạy sang nhà tôi với về mặt sung sướng .

_ Anh Đin oi !! Em mang kẹo cho a nè !! toàn kẹo ngon thôi .!?

_ Thôi, hôm nay t ko thích ăn kẹo m mang về nhà đi , t phải đi bắt cá với thằng Thò Lò rồi –t đáp lại nó

_ Đi bắt cá hả anh ... em chưa được chơi trò này a cho em đi theo chơi với- nó dúi hết kẹo vào thằng Thò Lò r quay sang năn nỉ tôi.

_ Không!! M ở nhà đi , đi vs tao , tao sợ mẹ mày la tao lắm với lại m mặc váy thế kia thì đi làm sao được.

Nó vẫn không chịu buồn tha tôi .

_ Đi mà anh , em ở nhà chán lắm , e chỉ thích chơi vs anh thôi ,mẹ em đi làm đến tối mệt mới về cơ, a cho em đi nhé !!!

_ Không... là không m ở nhà đi – t cáu gắt.

Tự nhiên thằng Thò Lò lên tiếng:

_ Thôi m cho nó đi đi có gì nó cầm cá cho anh em mình!!

_ Mạ !!! Đúng là thằng đại gái , nó cho m mỗi tí kẹo mà phản bội anh em thế hả !!

Nói thế thôi chứ tôi cũng thích cho nó đi lắm chứ bộ, tôi lên tiếng :

_ Thôi Thương Thương m đi cùng bọn t đi nge thằng TL nói cũng có lý lắm !!!

Thế là ba chúng tôi , hai trai và một gái tiến thẳng ra chỗ mà thằng TL khoe là có lắm cá rô .vừa ra đến nơi tôi đã reo lên :

_ Woa.. lắm cá thật , TL m đúng là thằng được việc không à !!!, he.. he

_ Thương Thương(TT) này m ở trên bờ cầm thùng cho bọn t khi nào bắt được cá thì t gọi, m mà thò xuống đây cá nó chạy hết thì t nghỉ chơi vs mày đây !!! – t căn dặn nó

_ Dạ...

Giữa buổi trưa nắng gắt , bầu trời không một gợn mây , ánh nắng mặt trời cứ thế soi thẳng vào đầu 3 chúng tôi , trời nắng thì cứ nắng , còn bắt cá thì tại tôi cứ bắt cá , nhưng đen thay bắt cả nửa tiếng rồi mà chả được con nào cả , đúng là đi bắt cá với gái đen thật !!!

_ TL có con “mạ cò “bơi ở chân m kia lấy rô ụp nó lại nhanh lên không nó chạy mất bây giờ –t sốt sắng

_Đâu...đâu làm gì có đâu – TL ngu ngơ

_Thằng ngu lúc m cử động nó chạy mất rồi, nửa tiếng rồi mà chả bắt được con nào híc híc

Tôi vs TL mãi tiếp tục với công việc của mình mà quên bém để ý tới TT, t mãi miết nói với TL những câu đại loại như :” Bên kia kìa TL , quay nó lại ” ,” Dồn vào bờ rồi lấy rô up đi ...” vân vân và vân vân . Bỗng nhiên tôi lùi lại phía sau với tư thế thủ môn chờ bắt Bê-Na-Ti để bắt cá thì...

_...Ừ...ừ...ừm...-TT đã bị tôi hầy cho ngã xuống ruộng ướt hết cả quần áo ...và tôi cũng ngã theo...

Vừa bực mình vì không bắt được con cá nào , vừa bực mình bị ướt hết quần áo tôi chút giận hết lên đầu con bé :

_T đã bảo m ở trên bờ rồi mà xuống đây làm gì , tại m xuống đây động nước làm cá chạy hết rồi thảo nào mà từ này tới giờ t không bắt đc con nào cả...

_Cả cái thằng TL nữa t đã bảo k cho n đi rồi m còn cho nó theo làm gì , đây bây giờ k bắt đc con cá nào mà t vs n ướt hết cả quần áo đây này- bực mình tôi chửi luôn cả thằng TL

Thấy ức ức thằng TL cãi lại :

_Thì tao có biết đc sự việc lại xảy ra như thế này đâu , thôi đi về đi , tao thấy chán rồi

_Ừ...đi về thôi !! , TT mau đứng lên đi về thôi !! – tôi lên tiếng

_Anh oi , em ướt hết quần áo rồi , anh cõng em nhé ..hi.hi.

_Cái gì , mày nặng như heo áy ai mà cõng đc !!

_Đi .mà ..anh , tí về em lấy kẹo ngon cho anh !!!

_Cì Đin mày cõng TT đi , rùi nó đi bi h làm nó ướt mà ko cõng nó về à!!

_Cái thằng này im mồm cho tao – tôi cầm ít đất đắp vào nó .

Tôi thấy nó cũng tội , quần áo thì ướt hết , tóc tai bết hết cả , nhìn như còn mèo mướp ấy:

_Mày lên đây , tao cõng !!

_Anh chịu cõng em hà..hi.hi..

_Nói nhiều thế nhi , trèo lên lưng nhanh lên!

Giữa trời nắng to chúng tôi hai trai và một gái lại cùng nhau đi về , 2 thằng chúng tôi thật là ê mặt mọi lần đi có như thế này đâu lúc nào cũng đầy một xô nào là : cá rô đồng , rô phi , mại cò , mại téng , cua , ốc .. , thế mà lần này ..ôi thôi mất mặt quá .chúng tôi đi trên những mảnh ruộng người ta mới gặt lúa ,có ruộng thì khô có ruộng thì lồm bồm nước , trên lưng tôi lại phải cõng một con heo nữa.

_Mày ăn gì mà nặng thế hả , một phở râu rồi đây nè !!

_Thì em cũng ăn com , ăn kẹo như anh thôi mà !!

Do tôi đầy nắng lên khá mệt cộng thêm phải cõng TT nữa , những bước chân của tôi có tình trạng đang siêu vẹo và...

_Ồi..ôi.. roac..roac..

Tôi và TT ngã xoài ra ruộng may là ruộng khô ko thì có mà tẩm bùn hết , còn tôi thì sao nhi tôi bị rách đũng quần , hồi đấy tôi còn nhỏ chưa đc mặc quần ” xì ” và thế là

_Á..á..quần anh bị làm sao thế kia??? – TT kêu lên

_Cu đin mày làm sao thế – thằng TL hỏi tôi

_Tao..tao..bị rách quần híc híc – tôi vừa nói vừa dùng tay giữ khư khư đũng quần bị rách

_Ha..ha..mày suốt ngày bị rách quần , thôi bỏ tay ra đi , để cho mát ko sợ bay ra đâu.

_Mày bé bé cái mồm hộ tao cái , đưa tao cái xô để tao che đi.

_Ờ..đây nè mày là có TT ở đây nhé , ko thì tao cho mày trưởng còi mà về nhà ..ha..ha

Tôi ko công đc TT nữa mà nó tự đi bộ về , tôi còn phải làm nhiệm vụ đó là cho cái xô về phía trước để che đi cái cần che .he..he..suốt dọc đường thằng TL nó cứ trêu tôi còn TT thì nó cứ cười cười ., tôi muốn về nhà thật nhanh , tôi ko muốn bị thằng TL trêu nữa, đường về nhà chỉ còn vài trăm mét thôi sao tôi thấy xa quá , nếu mà ko bị thế này tôi chạy vào là về tới nhà rồi .

Tôi với TT chia tay thằng TL ở ngã 3 cách nhà tôi 10m , tôi và TT cũng chả nói gì cả , cuối cùng cũng về tới nhà , tôi nhanh chóng phọt vào nhà nhanh nhất có thể , thì TT gọi tôi lại

_Anh đin oi làm gì mà đi nhanh thế , ra đây em nói thăm cái này !!

_Hả..có gì thì nói đi

_Thì anh cứ lại đây , em nói thăm mới hay

Tôi miễn cưỡng tiến lại gần nó:

_Rồi..có gì thì nói nhanh đi – tôi vẫn giữ cái xô ở trước đũng quần

_Em.nhìn.thấy..hết rồi..anh ko phải che đâu..à..mà cái.”đấy”.của..anh ..to kém..nhưng ..ko.. to bằng ..của ..bố.. em ..đc hi..hi..- nói rồi nó chạy đi mất hút

Trời ơi sao nó lại so sánh như vậy đc chứ tôi chỉ là thằng nhóc học lớp 5 thôi mà , còn bố nó thì lớn hơn tôi tận mấy giáp , lúc đó tôi đơ đơ đến nỗi rơi cả cái xô híc..híc..

_TT oi đi chơi đi – tôi gạ gẫm nó

_Đi đâu hả anh ??

_Thì đi vào trong xóm chơi ,ở nhà mãi chán lắm !!!

_Vâng, đợi em tí .e xin phép mẹ đã

.....

Tôi với TT , cả thằng TL nữa cùng nhau đi vào trong xóm chơi .

_Ê ku kiểm cái gì chơi đi !! – tôi hỏi thằng TL

_Chơi gì bi giờ nhi , hay chơi nhắm mắt trốn tìm

_Trò đó chán phèo , mà có 3 người thì chơi cái gì hả ?? – tôi ngán ngẩm

_Ờ.. hay là... đi ăn trộm đi , lâu rồi ko đi thấy cứ thiếu thiếu cái gì đó

_Nhưng mà có cả TT đi nữa mà nhớ bị bắt thì sao??hay cho nó về rồi anh em mình đi

Nghe thấy tôi nói vậy mắt nó đã rom róm nước mắt rồi :

_Hu..hu..anh cho em đi với em ko về nhà đâu

_Nhưng nhớ mày bị bắt thì sao??thôi mày về đi tí nữa ăn trộm đc quả gì tao cầm về cho

_Hu..hu..anh cho em đi đi , em ko sợ bắt đâu

_Thế hả , vậy khi nào mà người ta đuổi thì mày ở lại chịu tội nhá

_Vâng..

Chúng tôi đi khắp con đường trong xóm mục đích xem nhà nào có cây trái gì thò ra ngoài ko thì bọn tôi bật tường để ăn trộm , những trái ổi xanh chất xít ném chổ chổ chét , những quả khế chưa còn hết cả ruột nhưng thật là lạ những đồ ăn trộm tôi thấy rất là ngon ko biết có phải là thành quả của sự liều lĩnh và phải trả tiền lên cảm thấy con nưa ko , tôi biết nhiều bạn cũng như tôi cũng từng đi ăn trộm và bị rượt đuổi , tuổi thơ như vậy mới đáng nhớ chứ , chứ bây giờ trẻ con hư quá mới tí tuổi đầu đã game online , khi đã trưởng thành tôi với mấy thằng bạn cũng quay lại những nơi đó để nhớ lại kỉ niệm thời thơ ấu, có thằng còn rủ cả nhóm đi ăn trộm , nhưng tôi chịu bây h già rồi nếu mà bị đuổi chắc tôi xin thua luôn ko chạy đc.

_Cu đin mày có ngửi thấy mùi gì ko ??

_Mùi gì !!dạo này mũi tao bị điếc ko ngửi thấy

_Thì mùi mít chín đó , mà y ko ngửi thấy à, TT em có thấy mùi gì ko ??

_ Có mùi thơm thơm anh à !!

_Mày nhìn kia , cây mít nhà ông Bảy Chột nó chia ra kia , chắc là có quả mít chín đấy – nó kéo đầu tôi và chỉ tay về phía cây mít

_ Ngon đấy sắp có mít chín rồi , đi thôi!!

_...

Tôi chèo lên bờ tường để xem quả mít nào chín , còn TT và TL ở dưới để hứng mít .

_ Thấy chưa ,mày nấn xem có quả nào chín ko , tao thấy sức cả mũi lên rồi

_ Tao chả thấy quả nào cả mày à

_mày nấn lại lần nữa đi , tao nghi quả ở phía tay phải mày chín lắm

_ Ok để tao xem lại

Tôi tiến đến quả mít thẳng TL chỉ , tôi mới chỉ sờ vào nó thì ..

” bộp.. ” – quả mít chín bị tụt nổi rơi vào phía bên trong vườn

” Thằng nào ăn trộm mít nhà tao đấy hả ??? ” – tôi vội nhảy xuống

_ Chết rồi mày ơi , bị phát hiện rồi chạy mau !!

_ Chạy đi đâu bây giờ,

_ Thân thẳng nào thẳng ấy lo !!

_ TT mày ko còn chạy đi đứng đấy làm gì!!

_ Ô.. anh bảo em là khi nào bị bắt thì em chịu tội mà !!

_ Tao xin mày đấy , mày mà bị bắt thì tao chết à , mau chạy thôi ,. ông ấy đuổi đằng sau kia

Tôi cầm tay nó cũng chạy còn thẳng TL thì chạy đầu mắt hút , thẳng này nhanh thật đấy, ông Bảy Chột đuổi theo 2 đứa tôi , tôi sợ quá cứ chạy mà chẳng biết chạy đi đâu cứ thấy đường là chạy , tôi thì chạy đc nhưng khổ nỗi còn vướng cả con bé TT , nhiều đoạn nó chạy còn bị ngã nữa ,

_ anh ơi .. em ko chạy nữa đâu . em mệt lắm

_ Nhanh lên , mệt cũng chạy ông ấy đuổi tới nơi rồi kia

Tôi cũng mệt lắm chứ , ông Bảy Chột nổi tiếng kệt sì ko cho ai cái gì , nhưng vườn nhà ông ấy rất nhiều thứ để ăn trộm đc. ông ấy già rồi nhưng đuổi bọn tôi thì dai sức thế ko biết , kết quả là tôi vs TT bị tóm gọn ..híc..híc

_ Chúng mày.. tao rình chúng mày lâu rồi , bây h mới tóm đc

_ Bác ơi ..bác..tha cho bọn cháu.. – tôi meo máo

_ Ko có tha gì hết, lần này tao nhốt bọn mày vào nhà kho để cho chết đói mấy ngày mới thả ra

_ Ôi bác ơi..cháu ..xin bác...hu..hu

Phen này thì chết thật rồi, nhốt vào nhà kho thì có mà chết.. thấy tôi khóc TT cũng khóc theo chắc vì thế mà ông ấy mềm lòng

_ thẳng Đin mày thì tao quen mặt rồi , còn con bé kia con cái nhà ai ??

_ Hức..hức nó là đứa hàng xóm gần nhà cháu , bác mà nhốt nó thì cháu bị ăn đòn ..bác..tha cho tụi cháu đi

_ Tha cho bọn mày thì dễ dãi quá, bọn mày phải viết bản kiểm điểm về hành động này

_ Cháu...cháu ko biết viết

_ Tao đọc cho mà chép

_Da..vâng ạ

Tôi cũng hay cùng nó vào xóm chơi với mấy đứa trong xóm, chơi nhiều trò lắm nào là nhắm mắt trốn tìm, ô ăn quan, chi chi chành chành ... bôn nó hay trêu tôi vs TT là vợ chồng bực mình tôi phản bác :

_Tao hỏi chúng mày vợ chồng là phải có con, thế chúng mày xem có con của tao vs TT ko

_...-im phăng phắc!!!!, lần sau không chơi với tụi này nữa, cứ thấy người ta đi chơi với con gái là lại trêu” Vợ Chồng” đến là mệt=!

Mà con bé TT cũng đến là lạ thấy tụi nó nói vậy là phải cùng tôi phản bác lại chúng nó chứ, ai ngờ nó cứ đứng đấy cho bọn nó trêu nhiều lúc còn cười cười nữa chứ, đã thế làm tôi càng tức điên lên :

_TT thôi!!!!.. không chơi nữa tao vs mày đi về thôi, lần sau không cho mày đi chơi nữa vì mày mà tao bị trêu đấy ...!!! đi về nhanh lên !!!!....

_Anh Đìn cho em chơi một tý nữa đi !!! em đang chơi vui mà!!!

_Không chơi chiếc gì cả, mày không thấy tụi nó chỉ đề ý tao với mày thôi à!!!

_À!! mà lần sau mày đi chơi đừng có mặc váy nữa nhé, mày không biết là những lúc mày ngồi xuống.... đứng lên là bọn kia cứ đề ý tới mày thôi đấy.....!!!

_Kệ người ta mà anh, em có gì đâu mà họ nhìn cơ chứ, anh toàn đề ý linh tinh không à hi..hi..

_Không nói nhiều, về mau !!!- tôi không chịu được nữa, tôi kéo nó về luôn để nó ở đây thì chỉ để cho bọn kia nhìn cho sướng mắt thôi, nó đâu phải của Chúa, nó là của tôi mà he..he..

Có một lần TT sang nhà tôi ăn cơm, vì nó thích ăn “Cháy cơm” cái mà nhà tôi có còn nhà nó thì chẳng bao h có, nếu có chắc nhà nó cũng đồ đi thôi vì nhà nó giàu mà toàn ăn đồ ăn ngon. nhưng nó sang nhà tôi ăn cơm nó toàn khen cơm nhà tôi ngon, không biết nó có nịnh đầm nhà tôi không để được ăn cơm ???

_Mẹ Thu ơi!!! cơm nhà mẹ ngon thật đấy, ở nhà con chỉ ăn được có 1 bát cơm mà sang đây ăn với anh Đìn con ăn được 2 bát cơm, lần sau mẹ lại cho con ăn nữa nhé!!!

_Tất nhiên là được rồi, con sang ăn lúc nào cũng được hết !!!- Mẹ tôi cười còn tôi chỉ biết nhìn nó ăn mà thôi vì còn thức ăn đâu, mẹ ơi là mẹ sao mẹ lại cho con ra rìa thế này, con mới là con zai yêu quí của mẹ mà híc..híc, đang ăn thì nó tự nhiên nói :

_Mẹ Thu ơi!!!, sau này lớn lên mẹ cho con lấy anh Đìn nhé!!!

_Hà.....!!!!???- tôi ngạc nhiên kêu lên, bây h tôi mới biết ẩn ý của nó là tại sao hôm nọ đi chơi bị tụi kia trêu mà nó cứ cười chả phản bác gì cả, “bây h thì em đã hiểu thuốc Fu-Ca-Ca diệt trừ giun như thế nào”... híc.. híc.....!!!

_Thế tại sao con lại thích lớn lên lấy thằng Cu Đìn thế TT-mẹ tôi vừa hỏi TT vừa liếc mắt sang phía tôi.

_Dạ...!!da...!!!con cũng không biết nữa, con thấy thích anh Đìn lắm, mẹ Thu biết hông có lần con bị ”Đĩa” cắn anh Đìn đã giúp con lấy ra đấy, anh ý lại hay bảo vệ con nữa!!!

_Mẹ Thu!!..mẹ Thu.. mẹ hứa với con nhé, lớn lên cho con lấy anh Đìn làm chồng nhé!!!

_Ừ...!!được rồi, cứ chăm học đi lớn lên mẹ cho lấy thằng Cu Đìn.

_Yo..yo..hoan hô mẹ Thu con yêu mẹ nhất !!!, mẹ với con ngoắc tay nào- nó sướng rên lên ôm mẹ tôi và hôn vào má, còn tôi chỉ là người thừa chả nói được câu nào từ đầu đến giờ, híc..híc,

Bữa cơm hôm đấy là một ác mộng đối với tôi, tôi chỉ mới có học lớp 5 thôi, tôi không muốn lấy vợ đâu, tôi còn phải đi chơi vs thằng Thò Lò nữa còn bao nhiêu trò chơi đang đợi tôi, tôi không muốn giống papa tôi suốt ngày bị Gấu(mẹ tôi) đàn áp mà không giám đứng lên khởi nghĩa để thoát khỏi sự áp bức đấy. à không cũng có một vài lần tôi vs bố đứng lên khởi nghĩa nhưng khởi nghĩa diễn ra chưa được 15” thì bị dập tắt bằng 1 câu nói của Gấu :” định khởi nghĩa há 2 bố con, tụi nay ra đường mà ăn cơm nhé !!!!” thế là tôi với bố lại quay sang dùng kế “Nịnh gấu” ...hu..hu...

Như tôi đã nói TT nó vẫn là trẻ con có gì thì nói đấy nhưng mau quên, chuyện nó bảo vs mẹ tôi là lớn lên lấy tôi chả thấy nó nói gì nữa cả, may quá phù..phù...

Bạn đang đọc truyện *Đón Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Nụ hôn đầu đời.

_Bố mẹ đang xem phim gì đây ạ ???- tôi thắc mắc hỏi

_A..!! con trai lại đây xem phim ” Giày Thủy Tinh”...!!.. phim này hay lắm..!!-Bố tôi lên tiếng, còn mẹ tôi cứ chăm chú xem chả để ý gì đến tôi cả.

_Con không xem đâu , con đi chơi vs thằng TL đây , bố mẹ cứ xem đi ạ , con không làm phiền nữa.....

_Vào...vào...kít...kít....

_Cu Đin quay lại mau... , không được đi chơi dạo này mẹ thấy mày đen lắm rồi đấy suốt ngày đi đây nắng với thằng TL- Gấu lại đàn áp đấy hức..hức..

_Mẹ cho con đi chơi 1 tý thôi đang nghỉ hè mà -tôi năn nỉ gấu.

_Ở nhà.. không đi đâu hết...mày mà đi thử coi , trưa nay 2 bố con ra đường mà ăn com nhé!!!

_Tôi có làm gì đâu mà bà lại cho cả tôi ra ngoài đường ăn com hả??? – bố tôi lên tiếng

_Thôi Cu Đin ở nhà xem phim với bố mày mà đi thì 2 bố con mình bị Gấu cho ra đường ăn com đấy mà phim này cũng hay lắm !!!

_Vâng...!!!! hức..hức....!!!!

Thế là tôi lại phải thất hứa vs thằng TL mà ở nhà xem phim với bố mẹ, phim chả có gì hay mà Gấu bố Gấu mẹ cứ chăm chú xem thế nhì...??? Đang ngao ngán với bộ phim thì tôi thấy trên ti vi có một cảnh lạ mà tôi chưa thấy bao giờ , tôi lập tức hỏi ngay ...

_Mẹ ơi...!!! sao cái chú kia lại cởi áo cô kia???

_Bố ơi !!!sao chú kia lại ” cần môi” cô kia hả bố ơi ???

_Mẹ ơi!! sao chú kia cần môi cô kia sao cô kia lại không khóc mà cô ấy cứ lim dim mắt hả mẹ ... cô ấy không bị đau hả mẹ...???

_Đấy...!!!!...Bố ơi...!!!cô ấy lại còn cười vs chú kia nữa ???

Hàng loạt câu hỏi được tôi hỏi ra khi trong tivi hiện những cảnh lạ, hết quay sang hỏi bố , hỏi Gấu mà 2 người chẳng trả lời tôi , 2 người cứ nhìn nhau cười cười thôi !!! Mãi sau mẹ tôi mới lên tiếng khi cảnh lạ ấy qua đi :

_Cu Đin à... đấy không phải là ” cần môi” mà là “hôn” đấy con trai ...!!!!

_Thế cô kia bị chú kia ” cần môi”... à không là “hôn” thì cô ấy không bị đau môi hả mẹ???-tôi tò mò hỏi.

_À...!!!không con trai họ yêu nhau mới hôn nhau thì làm sao chú kia làm đâu cô kia được hả , con...!!!!

_Thế yêu nhau mới được hôn nhau như ở trên tivi hả mẹ...???

_Ừ!!! đúng rồi , Cu Đin thông minh quá nhì -bố tôi im lặng từ nãy tới h mới lên tiếng, tranh lời của Gấu.

_Thế bố ơi...?? hôn nhau có thích không mà cái cô kia cứ lim dim mắt thế hả bố , đoạn cuối cô ấy lại cười nữa chứ,???-được đà tôi hỏi tiếp

_Cái này...cái này ..bố không biết đâu con hỏi mẹ con đấy...???

_Mẹ..mẹ ..hôn nhau có thích không hả mẹ??- tôi lại quay sang hỏi mẹ .

_Cái ông này ông không trả lời đi,sao lại bảo tôi trả lời ...!!!!

_Tôi không trả lời được nên mới bảo bà trả lời, bà trả lời cho con nó hiểu đi ...!!!!

_Thế hỏi trẻ ai đã lừa hôn tôi là hôn nhau hay lắm , mà bây h lại không biết trả lời hả???

_Hồi xưa tại tôi tại tôi dốt nên bị h mới phải bị Gấu đàn áp như thế này..

_Ông nói ai là gấu đấy hả...

Tôi ở ngoài nghe Gấu bố , Gấu mẹ cãi nhau mà tôi chả hiểu gì cả , bực mình tôi lên tiếng:

_ Thế tóm lại là hôn nhau có thích không hả bố mẹ ????

_...

_...

Vẫn chả có ai thèm trả lời tôi, tôi chỉ thấy gấu bố và gấu mẹ vẫn còn đang tranh luận 1 vấn đề gì đó , mà có vẻ căng thẳng lắm nếu tôi mà hỏi nữa chắc bị ăn đòn mất , thế là tôi chán nản, ừ rừ rời khỏi phòng khách với 1 cái đầu hơi chằm to đùng ở trên đầu :

“hôn nhau có thích không nhĩ...???”

Tôi đem câu hỏi đi hỏi thằng TL xem nó có biết gì ko

_ TL mày hôn nhau bao giờ chưa ???

_ Hôn nhau là môi của mày dính vào môi một ai đó ấy ??

_ À..cái đó thì chưa , tao chỉ thấy trên tivi thôi à

_ Mày cũng thấy trên tivi à, tao nè hôm nọ cũng vậy , hỏi bố mẹ tao ko nói nên tao mới hỏi mày!!!

_ Ko biết hôn nhau có thích ko nhĩ??

_ Mày nghĩ làm đéo gì cho đau đầu ra , đi chơi đi

_ Thôi hôm nay tao hơi mệt!!

_ Một cái gì , chắc lại nghĩ đến hôn hả ??

_ Ừ..tao tò mò quá , ko hiểu vì sao cái cô gái trong tivi lúc hôn mắt lại lim dim , cô ấy ko bị đau môi sao ??

_ Tò mò làm gì cho mệt , thử một phát là biết ngay

_ Cái gì.. thử á , chả nhẽ tao thử vs mày , mày nhìn lại mày đi , môi như 2 con đĩa Trâu đập vào mồm ấy

_ Mẹ cái thằng cờ hó(chó) , tao ko bảo là mày thử vs tao , tao bảo mày thử vs TT kia kìa

_ Nhớ nó ko đồng ý thì sao???

_ Cái đấy tao làm sao biết đc ko đồng ý thì thôi , cứ thử ға nó xem !!!

Thằng TL nói cũng có lý chỉ có TT mới để tôi thử chơi trò này có thích hay ko , tôi chọn một ngày mà bố mẹ tôi đi làm hết rồi rủ nó sang để làm cái trò đó

_ TT ơi sang nhà tao chơi đi , hôm nay tao có trò chơi hay lắm !!! – tôi đứng ở cổng gọi nó

_ Trò gì hả anh , đợi em tí

_ Anh..anh có trò gì mới hả , có hay ko

_ Mày hôn bao giờ chưa ???

_ Hôn là gì hả anh ??

_ Thì là 2 người chạm môi vào nhau á!!

_ À cái đấy thì em chưa làm, em chỉ hôn vào má bố khi bố đi làm thôi

_ Thế hả , vậy tao với mày thử đi ..hi..hi

_ Dạ..vâng – hehe bị mắc mưu rồi

_ Mày cởi áo ra đi !!

_Sao lại phải cời áo ra hả anh , trò này sao kì vậy – mới tí tuổi mà khôn gớm

_Ai biết đc , tao thấy trên tivi người ta làm vậy thì tao bảo mày làm thế thôi

_Vâng!!!

Và thế là tôi đứng đối diện nó

1..

2....

3.....

Môi tôi dính vào môi nó , 2 mắt chúng tôi trừng trừng nhìn nhau , thấy thế tôi rời môi ra và gất lên :

_Sao mắt mày ko lim dim hả ???

_Ồ..sao phải lim dim ạ

_Tao ko biết , tao thấy tivi người ta lim dim mắt mà mày cứ mở thế hả ??

_Dạ.. để em lim dim

_Thôi , ko chơi trò này nữa chả thú vị gì cả, mà mày về cạo râu đi nhé , mồm mày toàn râu thôi tao hôn mà gê chết đi đc ấy !!!

_Anh ..oi mẹ em bảo con gái ko đc cạo râu!!!

Tối hôm đấy ko biết tại sao lúc nhà tôi đang ăn cơm thì mẹ con nhà TT sang chơi và xem tivi , lúc đấy trên tivi cũng chiếu cái cảnh hôn nhau , con bé TT thấy vậy bèn reo lên :

_Mẹ ơi , hôm nay con vs anh Đìn cũng làm như vậy mẹ à !!!

_Cái con bé này , anh ấy lớn ai thèm hôn con , có phải ko Cu đìn – mẹ TT quay sang hỏi tôi

_Thật mà mẹ ...

_Thôi nào trật tự để mẹ nói chuyện vs mẹ Cu đìn

Thú thực là lúc đấy tôi sợ lắm , tôi chỉ biết gãi đầu gãi tai mà thôi, thế đấy các bạn à nị hôn đầu đời của tôi là như vậy đó , nó chả ngọt ngào gì cả , nghĩ lại mà thấy tiếc quá hức..hức... còn bây h tôi vẫn chưa có nị hôn thứ 2 sau nị hôn đầu đời đấy !!!

Bạn đang đọc truyện *Đón Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Con mưa buồn !!!

_Cu Đìn ..dậy...dậy mau !!!

_Mẹ ..để con ngủ tí đi vẫn còn sớm mà – tôi nói bằng giọng ngái ngủ.

_Sớm gì nữa ông tướng..7h15 rồi..dậy..dậy.. đi..mẹ nhờ tí việc!

_Dạ.. oa~!!oa~!! mắt cả giấc ngủ ngon của con , mẹ nhờ con việc gì thế ạ ??

_Ồ trong kho còn mấy bao thóc , tí nữa nắng to con đem ra ngoài sân phơi hộ mẹ nha !!

_Vâng..ạ!!

Mẹ vẫn chưa tha cho tôi , đang định leo lên giường ngủ tiếp thì :

_À..Cu Đìn này , phơi thóc nhớ trông coi cẩn thận nha , trời mà nhiều mây đen kéo tới là phải thu thóc vào đấy , nhà mình chỉ còn ít thóc này thôi , không trông coi cẩn thận thì tháng này nhà mình chết đói đấy biết chưa!!

_Dạ..dạ.. mẹ nói nhiều thế nhii???

_Thôi đi ông tướng ông suốt ngày mãi chơi lâu lóng , tôi không nhắc anh để cả nhà chết đói à , ở nhà mẹ đi làm đây!!

_Bái bai Gấu..he..he

Thời tiết tháng 7 thật là nóng bức , cái nóng khiến người ta có cảm giác khó chịu không muốn làm gì cả, nhưng chỉ có cái nắng này mới làm khô được thóc cho các hộ nông dân mà họ đã vất vả làm ra , làm ra được hạt thóc vất vả lắm các bạn à, bước đầu phải đi chọn thóc giống chọn xong thì đem đi ngâm với nước ấm để hạt nảy mầm , hạt nảy mầm đem ra ruộng để trồng cho tới khi nào cây lúa cao tầm 15-20cm(Được gọi là Gieo Mạ) thì lại nhổ ra đem trồng tiếp (người ta gọi là Cấy Lúa) cây lúa xong thì đợi nó phát triển trong lúc phát triển thì phải bón phân , làm cỏ , đợi một thời gian khi ruộng lúa đã ngả sang màu vàng thì có thể thu hoạch , thu hoạch xong thì đem đi lấy hạt thóc ra khỏi cây lúa (Được gọi là Tuốt Lúa) , để hạt thóc rồi lại đem đi phơi , phơi xong thì đem đi chế biến mới ra được hạt gạo để chúng ta nấu cơm , vì vậy các bạn nên quý trọng hạt gạo nó được làm ra từ sự vất vả và tình yêu của các bác nông dân .

Nắng nhiều thì cũng có nhiều những trận mưa rào ập tới , nó sẽ làm cho hạt thóc Mọc Mầm và sẽ không thể ăn được ,nó sẽ làm cho nhiều hộ gia đình trắng tay .Tôi hi vọng các bạn bao thóc ở trong kho ra ngoài sân , không nhiều lắm chỉ vên vên có 5 bao , đúng như lời mẹ nói :” không trông coi cẩn thận có mà chết đói ”.Tôi đang đổ thóc ra sân thì TT từ bên nhà nó lon ton chạy sang nhà tôi :

_Anh đến ơi..anh làm gì thế ạ ??

_Mày có bị mù không ?? mày không thấy tao đang phơi thóc à!!

_Anh chơi với em một chút đi !!

_Mày hôm nay chơi một mình đi , tao hôm nay bận lắm mày thấy không còn 4 bao thóc tao chưa kịp phơi kia kìa !!

_Ừ..ừ. anh chơi với em đi , mẹ mới mua đồ chơi cho em , em chơi một mình chán lắm !!

_không là hôm nay tao bận thật , mẹ tao về không thấy tao làm việc là như đòn đốc !

_Đi mà anh , chơi chút thôi rồi làm cũng được mà – nó kéo áo tôi

_Thôi được rồi mày được tao một tí để tao đổ 4 bao còn lại ra sân đã !!

Tôi lại hi vọng đổ 4 bao còn lại ra sân dần nó ra thật đều để cho mau khô rồi nhanh chóng vào nhà để chơi với nó.

_Xong rồi đây , thế mày định chơi trò gì đây ??

_Trò đồ hàng anh à – nó chỉ tay vào đồng đồ chơi để trên giường tôi

_Cái gì .. trò này của con gái mà , tao là con trai sao chơi được!! thôi mày chơi một mình đi tao ra phơi thóc tiếp đây!

_Anh.. anh đừng đi ở lại chơi với em đi. hu..hu – mắt nó rơm rớm nước mắt và chạy đến ôm chân không cho tôi đi

_Bỏ tao ra nào , tao chơi với mày là được chứ gì , thôi nín đi , thế thì chơi như nào đây , mày đúng là công chúa mít ướt động tí là khóc rồi

_Hi..hi.. kìa em , thế này đi anh sẽ làm bố , còn em làm mẹ chúng mình nấu cơm cho mấy con búp bê kia là con của chúng ta ăn . được không anh ??

_Hả.. tao làm chồng của mày á !! – tôi hoảng hốt

_Vấn..sao vậy anh !!

_Không. không được tao không thích làm chồng mày đâu

_Hức ..hức sao anh không thích làm chồng em hả , lần trước em xin mẹ là lớn lên lấy anh và mẹ đồng ý rồi cơ mà ..hu..hu

_Lại khóc rồi. chỉ là chơi trò chơi thôi nhá ,không có lấy nhau đâu nhé !!

Đúng là con gái bẩm sinh trong người đã có ý thức lớn lên có trách nhiệm sinh con đẻ cái , làm nội trợ trong gia đình , mới có tí tuổi đầu mà nó đã thích chơi trò ”Đồ hàng” rồi (các bạn biết trò đồ hàng là như nào không , đó là mô hình của những vật dụng trong nhà như : nồi , bàn ghế , bát , đĩa , bếp gas , nói chung là những cái gì trong đời sống có là trong đó có hết , nó được chơi theo ý nghĩ của từng người , riêng TT nó bắt tôi làm bố còn mấy con búp bê vô chi vô giá làm con , nó còn nấu cơm để cho bọn búp bê ăn nữa , gọi là nấu nhưng thực chất là giả vờ thôi)

Tôi thấy chơi trò này cũng không đến nỗi nào , cụ thể là tôi được chăm sóc như một ông vua , những bánh kẹo TT mang sang làm thức ăn cho búp bê đều bị tôi chén sạch he..he

_Anh..sao anh lại ăn hết đồ của con , làm bố mà như vậy à !!

_Tao..tao..tao làm bố thì phải ăn nhiều mới có sức để đi làm chứ – tôi chống chế

_Thôi.. nín đi ngoan nào !!ngoan nào.. mẹ thương . bố đin của con hư quá ăn hết đồ của mẹ con mình rồi – nó ẵm con búp bê và nói

Chúng tôi vẫn mãi miết chơi , bỗng nhiên tôi nghe thất tiếng ” lộp..bộp” , tôi sợ tỉnh ra và hỏi TT:

_Mày có nghe thấy tiếng gì ko ??

_Tiếng gì hả anh??

_Tao nghe thấy giống tiếng hạt mưa lắm ...

Chưa kịp nói hết câu thì Rào...Ràooooo con mưa rào đột ngột xuất hiện, lập tức tôi phi ra ngoài sân nơi mà ở đó là cả sự sống trong 1 tháng của gia đình tôi. tôi như điên như dại chạy hết khoảng sân rộng 10m2 hết sang phải lại sang trái, hai chân hai tay tôi làm việc ko ngừng nghỉ , tay thì cầm xẻng để xúc thóc vào, giũnng như ông trời muốn trừng trị cái tật ham chơi của tôi , mưa một lúc một to từng đợt từng đợt trút xuống đầu tôi,thế là hết 5 bao gạo ướt hết cả , tôi bất lực nhìn chúng bị mưa làm ướt , người tôi run lên bần bật do lạnh và sợ nữa .. mắt tôi đỏ ngầu lên.. tôi đứng dậy đi vào nhà nơi TT đang ở đó

_Mày..tại..mày rủ tao chơi mà thóc nhà tao ướt hết rồi , lấy gì để nhà tao ăn đây hả ??? này.. thì đồ chơi này – tôi hất hết đồ chơi của nó xuống đất

_Hu..u..sao anh vất đồ chơi của em đi vỡ hết rồi, bắt đền anh đây – nó vừa khóc vừa đâm vào tôi

_Mày có thích đền ko ?? – tôi gằn ô

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Lần đầu đi chat Yahoo!!!

Kết thúc đoạn về tuổi thơ của tôi và cô bé hàng xóm, tôi bắt đầu viết về đúng chủ đề” Đơn Phương “ mà tôi đã đặt tên cho câu chuyện của mình , nhưng tôi chưa biết bắt đầu từ đâu cả nên tôi mạn phép kể cho các bạn nghe về lần đầu tiên tôi đi chat như thế nào nhé ,đó là một ngày của năm tôi học lớp 8 và lớp 8 cũng là năm tôi bắt đầu mối tình yêu đơn phương của mình.

_Hey..!!! Son Xi(tên tôi là Son , biệt danh là xi , mọi người hay gọi là Son xi) oi.. ội tao với !!!Làm gì mà đi nhanh thế???

_ Có chuyện gì vậy mày???-tôi vừa nói và tiến đến nhà gửi xe.

_Mày còn tiền không ???

_Ừ..còn..sao hả mày ???

_ Còn bao nhiêu ???

_Một ngàn đồng chẵn ..sao định vay hả ??

_Không..!!? Tao cũng có một ngàn , tao với mày vào quán internet chơi đi , mỗi thằng đc nửa tiếng đấy (hồi đó 2k 1 tiếng)

_Tao có biết chơi gì đâu chả nhẽ vào nghe nhạc ..mà tao sợ mẹ tao lắm nhờ mẹ tao bắt đc có mà xong phim..

_Mẹ cái thằng sợ chết , đàn ông con trai gì mà sợ mẹ, mày không nghe cô giáo nói à :“ Con trai mà không biết chơi điện tử là có vấn đề đấy “

Nghe nó kích đều máu sĩ trong người tôi nổi lên :

_Đ.m đi thì đi..sợ gì !!!

Hai thằng chúng tôi đạp thực mạng để tới quán internet cách cổng trường không xa , vừa vào quán thằng bạn tôi đã lên tiếng :

_Anh ơi còn máy không vậy ??

_Ừ..còn em à , hai em ngồi máy 14,15 đi-Anh chủ quán nói với 2 chúng tôi.

_Hai em chơi bao nhiêu???

_Nửa tiếng anh oi!!!

Ngồi vào máy tôi chả biết chơi gì ngoài nghe nhạc và chơi pi-ka-chu , còn thằng bạn tôi mãi miết với trò chơi yêu thích của nó,còn tôi thì mù tịt cứ nhìn nó chơi mà chả hiểu gì , thấy có vẻ chán chán tôi giục nó :

_T ơi!! Về đi tao thấy chán rồi , nghe nhạc đến đó cả tai rồi này!!

_Yên nào đã hết nửa tiếng đâu !!-Mồm nó nói còn mắt nó cứ gián vào màn hình máy tính.

_Mẹ cái thằng điên này , mày rù tao vào quán rồi mày chơi một mình còn để tao nghe nhạc à ??

_Mày rách việc quá,biết thế đeo rù đi cũng nữa , mày làm tao chết máy mạng rồi này - nó càu nhàu.

_Thế mày có thích chat yahoo không ??- nó quay sang hỏi tôi.

_Là sao??- tôi ngu ngu hỏi.

_Thì là chat tường , chat vừa ấy!!

_Là sao tao không hiểu??-tôi hỏi ngu tập 2

_Sao lại có thằng ngu thế nhỉ ??chất là tán gẫu với 1 ai đó qua mạng , muốn nói thì gõ vào bàn phím để ra chữ đấy.

_Nghe có vẻ hấp dẫn nhỉ!!! mày làm để tao chat với 1 ai đó đi -tôi gạ gẫm nó.

_Mày ngồi sang máy tao đi để tao lập cho mày cái nick thì mới chat đc!!

_Mày thích nick name là gì???

_Gì cũng được...!!

_sonchimto nhé !!

_Ồ.. tao bảo gì cũng được mà, nhưng sonchimto là gì hả mày ???

_Là “Son Chim To “ chứ còn là gì nữa ..ha..ha

_Đ.m mày chơi đùa tao à ???Thôi kệ sự thật thì tao cũng.. to mà hí..hí..!!

_Ok !!! xong rồi mày vào mà chat đi !!

Nó lập cho tôi cái nick tiện thể nó vào hộ luôn tôi mục “ Chat Room” nó bảo thấy nick nào hay nhảy vào mà chat , tôi thấy trong list có một nick khá hay đó là : cobedethuong (Cô bé dễ thương) ngay lập tức tôi kích chuột vào để chat luôn.

_sonchimto(sct):Hi!!! Chào bạn mình có thể nói chuyện với bạn được không ???

_cobedethuong(cbd):Uhm!! đc bạn à!!

_sct:bạn là chàng trai hay cô gái vậy??

_cbd:Bạn hỏi gì mà kì thế , nhìn nick mà không biết à !!

_sct :Hi.. mình quên , thế bạn tên gì??

_cbd: Mình tên L còn bạn??

_sct: Mình tên S.

_cbd: S oi!!

_sct: gì thế bạn??

_cbdt:Bạn cho mình WC được không ???

Tôi dùng chat và thầm nghĩ:“ quá nhì sao con bé này lại ngoan thế , ngay cả đi vệ sinh mà cũng phải xin phép mình “ , ngay lập tức tôi trả lời lại luôn

_sct:Ủ!! bạn cứ đi đi

_cbst: Bạn cho mình WC được không???

_sct: bạn cứ đi đi , bạn không phải xin phép mình đâu , bạn vui tính thật .

Mãi không thấy nó trả lời lại và ngay lúc đó 30' của bọn tôi cũng vừa hết, tôi ra khỏi quán internet với dấu hỏi chấm to đùng ở trên đầu :“ tại sao bọn đi chat này lại lễ phép thế nhì , ngay cả đi wc cũng phải xin là sao “

Sau cái lần đi chat đó tôi cũng thấy hay hay ,thế là tôi không đi với thằng bạn nữa mà tôi đánh lè đi một mình, có 1 lần tôi đi chat thấy một anh cũng đang chat với 1 người và người ấy cũng chat là :“ Anh cho em xem WC đi “, tôi hỏi ngay:

_Anh gì ơi bạn anh cũng xin anh đi WC hả anh ???

_Ý thằng em là gì anh không hiểu???

_Thì cái người đang chat với anh đang xin anh đi WC kia kìa , hôm nọ em đi chat cũng có người nói với em như vậy!!

_Ôi trời ơi,thằng em Gà quá , WC là viết tắt của Webcam, chứ không phải là WC ở nhà vệ sinh đâu em

_Webcam là gì hả anh??

_Mới tập chat hả??

_Vâng..ạ...!!!

_Webcam là như cái máy quay phim, nó có thể thu hình ảnh của mình vào để người chat với mình có thể xem được ảnh mình mà không cần gặp nhau, đây anh thực hành cho chú em xem .

_À..Bây giờ thì em đã hiểu thuốc Fu-Ka-Ka diệt trừ giun như thế nào ???

=>Các bạn thấy tôi thế nào có ngố lắm không (^_ ^

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Bóng đá !!

Thời tiết tháng 12 thật là lạnh , hít thở không khí mát lạnh của buổi sáng , tôi rào chân đạp xe đi học, nơi tôi ở là một khu công nghiệp dân cư đông đúc sáng nào cũng vậy hồi hã và tấp nập, những tiếng rao bánh mì , bánh bao...

_Son xì.. đi nhanh thế đợi tao !!-tôi ngoảnh đầu lại , hóa ra là thằng Tân bạn cùng xóm và cũng là cùng lớp với tôi .

_Đuổi theo em nào hay sao mà đi nhanh thế ???

_Đuổi cái cục ấy!!!Hôm qua tao mới bị nghe “ cái lương” phờ-ri , tao đang điên tiết đây.

_Sao..sao thế???

_Hôm qua tao đang chat hay thì bị Gấu vào tóm gọn còn bị quật mấy roi nữa. tao nghi lắm mày ạ hình như có nội gián, mọi hôm chơi có sao đâu thế mà hôm qua bị tóm

_Tao..tao không biết!!

_Hay là mày mách mẹ tao , nhìn mặt mày nghi lắm mà chỉ có mày mới biết chỗ tao chơi thôi.

_Tao xin mày , mày nhìn mặt tao xem còn 1 ngày nữa là hết tem bảo hành rồi hề..hề

_Á..à thằng bựa.. anh em với nhau mà mày lơ lửng nào bán rẻ tao với Gấu thế hả , Gấu cho mày cái gì thế???

_Bụp..bụp..cho mày chết này!!!

_Á..á..đau tao..úi nhìn kia-mắt nó sáng lên, tôi nhìn theo hướng nó chỉ, một bạn gái với mái tóc dài, làn da trắng bóc, gương mặt hình trái xoan ...

_Xinh nhì..-2 thằng chúng tôi đều thốt lên

_Ước gì...-thằng Tân lên tiếng

_Thôi xin bố , nhìn lại mày đi nước miếng chảy hết ra rồi kia, đi nhanh lên sắp vào lớp rồi đấy , ngồi đấy mà ước...!!

Tùng..Tùng..Tùng..

Tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi cả trường học sinh ủa ra như đàn ong vỡ tổ, có nhóm thì chơi nhảy dây , có nhóm thì đá bóng, còn tôi thì ngồi trong lớp ngẩn ngơ với bạn gái bọn tôi gặp lúc sáng, đang miên mang suy nghĩ thì thằng Tân ở đâu chạy đến chỗ tôi:

_Son xì!! nhanh lên ra sân sau đá bóng!!

_Tao không chơi đâu hôm nay tao không đc khỏe!!

_Không có mày lớp mình sao báo thù đc??

_Hà ...lại đấu bóng với lớp 8a2 ???

_Ừ..nhanh lên!!

_Ok..đi nào!!

Tôi với thằng Tân chạy thật nhanh ra sân sau của trường.Lớp 8a2 là lớp bọn tôi cực kỳ ghét vì lúc nào đấu bóng với nhau lớp tôi toàn bị thua mà thua thì bị” rúc háng” nhục kinh khủng , biết là không đá được lại nhưng cứ khi nào bọn nó thách là bọn tôi chấp nhận luôn, Quân tử trả thù 10 năm cũng chưa muộn mà !!!

“chuyền sang đây cho tao”

“lùi lại.. về yểm trợ cho khung thành”

“đánh đầu đi... tạt qua trái ..”

“...”

Tỉ số của trận đấu bây giờ là 1-1. Hai đội giằng co nhau khá quyết liệt,lớp tôi thì muốn trả thù lại sau bao nhiêu lần thất bại còn lớp kia thắng nhiều bây giờ lại muốn thắng tiếp , khán giả mỗi lúc một đông chất kín cả sân vì thế càng làm cho trận đấu thêm sức ép với cả 2 đội

Trận đấu đã đi về những phút cuối cùng mà tỉ số vẫn đc giữ nguyên , hai bên giằng co nhau không ai chịu nhường ai.Bỗng nhiên tôi được đồng đội chuyền cho nước bóng khá đẹp, tôi một mình dẫn bóng chài qua các cầu thủ đội bạn để tiến vào khung thành , trong đầu tôi thầm suy nghĩ:“ các anh em ơi chúng ta sắp báo thù được rồi ha..ha “ . Tôi dồn hết lực của mình vào chân phải để đá vào khung thành đội bạn.Nhưng ở đời không ai học được chữ” Ngờ” chả hiểu tại sao tôi lại đá chệch ra ngoài và bay về phía khán giả...

Và...

Thế....

Là.....

_Vèo...Vèo...

_Bụp....

Cả sân bóng dường như vỡ òa , túm tụm lại chỗ mà tôi đã đá quả bóng, linh cảm có điều chẳng lành xảy ra, tôi cũng chạy đến đám đông đó nhưng đông quá tôi chả chen vào được chỉ nghe thấy tiếng của một số người như :“ chảy máu rồi..” ,“ mau đưa lên phòng y tế “ . nghe thấy vậy chân tay tôi rụng rời đổ đót và ngồi thụp xuống đất .

Ngay sau đó đám đông đc tản ra bởi 1 anh lớp 9 cao to và trên lưng là một bạn gái.Tôi thầm nghĩ“ chết rồi đã trúng người rồi phải làm sao đây!!!!” . tôi

gần như chết lặng , chân tay bủn rủn, thằng Tân ở đâu chạy về phía tôi đứng và nói:

_Sao mày đứng ở đây , ko lên phòng y tế xem thế nào đi , đá trúng người bây h định chạy à ???

_....

_À.. mày biết người mày đá trúng là ai không???

_ Là ai..??

_Thì là cái đura tao chỉ cho mày rồi anh em mình khen xinh đấy!!!

_Thật hả???

_Tao cũng vừa nghe đc 1 tin sốt dẻo : tên nó là Ngọc Hiếu , nó đang đc thằng Cường Béo tán , tao nghi mày ko còn xác mà về nữa đâu

“Thằng Cường Béo học trên tôi 1 lớp nó nổi tiếng đánh nhau , ở trường ko có vị đánh nhau nào là thiếu mặt nó cả vì vậy khi nghe tới tên nó chúng tôi đã sợ vãi tè rồi !!!”

_Mày đừng có dọa tao!!!

_Đ.m tao dọa mày làm gì không tin mày đi mà hỏi mọi người mà xem .

_Thôi đi vào lớp mày định đứng đây cả tiết à???

Ngồi trong lớp mà tôi chả có tâm trí học hành , trong đầu cứ suy nghĩ về chuyện vừa xảy ra , tôi sợ bị thằng CB đánh và tôi có nên đi lên phòng y tế xem tình hình của bạn kia ko , ko biết bạn ấy có bị làm sao không ?? Bỗng!!!!....

_Cậu son , cậu làm gì mà không chép bài hả???-tiếng cô giáo vang lên

_Dạ...em.có chép mà cô !!

_Cậu mang quyển vở lên đây cho tôi xem nào !!

_...

_Thế này mà cậu bảo là chép à , thôi đc rồi cậu về chỗ đi , tí nữa tôi cho cậu vào sổ đầu bài ngồi!!

_Thưa cô..em..e..m!!

“Cả lớp chúng ta sang phần hai la mã : giải phương trình bậc hai.”

Sao ngày gì mà đen vậy trời , vừa nãy thì đá trúng người còn bây h lại ghi sổ đầu bài , chắc cuối tuần tôi phải đi dọn vệ sinh quá =[[

Cuối cùng tiết cuối cũng qua đi đồng nghĩa tôi phải ra về mà chưa lên phòng y tế xem bạn gái kia có bị gì không , và nghĩ đến cảnh bị ăn đòn mà tôi chẳng muốn về nữa.

_Son xì !!! không về đi còn ở lại làm gì ??-mày đura trong lớp hỏi khi tôi cứ ngồi ở bàn

_Tớ có chút việc mấy bạn cứ về trước đi !!!

_Ừ.. bọn tớ về trước nhé!!!

Ngồi đc mười phút thì cái bụng tôi nó biểu tình làm tôi khó chịu, tôi đành phải ra về thà bị đánh còn hơn là bị đói, nhưng khi tôi ra cổng trường thì chả thấy thằng CB đâu cả, tôi vội vàng phóng xe phi một mạch về nhà , mệt quá phù..phù..

Bạn đang đọc truyện *Đon Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Gặp mặt Cường Béo !!!

Ngày hôm sau tôi đi học với tâm trạng lo sợ , bất ổn. chỉ sợ bị thằng CB bắt đc nó đã cho một trận , còn bạn gái kia nữa không biết có làm sao không nếu mà có làm sao thì thằng CB giết tôi mất ...híc híc

Tôi đang ở trong lớp ôn lại bài để chuẩn bị cho tiết đầu tiên thì bị thằng Tân quấy rầy :

_Son xì.. mày vẫn còn tâm trạng để học cơ à !!!

_Không học tí nữa gọi lên bảng không trả lời đc thì lại bị sờ đầu bài lại đi dọn về sinh.- tôi thuyết giáo nó.

_Mày dẹp ngay đi , tao có việc quan trọng cần báo với mày đây!!

_Việc gì mà quan trọng???

_Thằng...thằng CB nó hẹn gặp mày ra sân bóng gặp nó .

_Hà.. cái..gi..??? chết tao rồi..

_Mày còn không đi đi nó đang đợi đấy!!- nó giục tôi.

_Hay mày đi cùng tao , tao sợ lắm có gì thì mày chịu đòn hộ tao!!

_Tao xin, tao cũng sợ lắm chứ lúc nó gọi tao lại , tao tưởng nó đánh tao hóa ra nó nhờ tao gọi mày.

_Bạn bè với nhau mày lỡ lòng nào bỏ rơi tao..hu.hu

_Tao không giúp đc mày vụ này đâu , mày chịu khó đi

_Haizz...thời điểm nào cũng bị ăn đòn , ko trước thì sau, nhưng nếu tao đi quá 20' mà không thấy tao về thì mày kêu anh em ra khiêng xác tao về nhé

_Nhất trí.. chúc mày đi may mắn .. hức hức..

_Bạn tốt : bắt tay một cái ... ôm cái coi..

Chia tay thằng bạn thân với đầy nước mắt , tôi bắt đầu cuộc hành trình đầy gian nan của mình là từ lớp ra đến sân bóng , tôi cố tình đi thật chậm để nó sốt ruột và không đợi tôi nữa , nhưng thằng CB là 1 thằng bựa lúc tôi ra thì nó vẫn đợi tôi , khi thật , tôi thấy có 5 người “ 5 đánh 1 không chột thì cũng mù “

_Sao lâu thế mày , mày mà ko đến tao vào tận lớp mày đấy - tiếng thằng CB vang lên.

_Da..em..xin..lỗi, em bị đau bụng nên đi hơi chậm- tôi run rẩy

_Nói nhiều... nghe tao hỏi đây: có phải mày hôm qua đá trúng phải Ngọc Hiếu không ????

_Em..em..không cố ý ạ !!!

_Tao không cần biết mày có cố ý không , mày đụng vào bồ của tao coi đồng nghĩa mày đụng đến tao -nó vừa nói vừa túm cổ tôi

“Anh em đâu dạy cho nó một bài học đi!!!”

_Anh ..anh.. anh ..tha cho e lần này đi, em hứa lần sau không thể nữa!!!

_Còn lần sau hả mày ??

_Dạ...em nhầm, anh tha cho em đi ,e vẫn còn non lắm a đánh em em sao chịu đc!!

_5 đánh 1 giang hồ mà biết thì tao hơi bị mất mặt , vậy tao với mày solo nhé!!

_Úi..anh ..em sao đánh đc anh , hức..hức

_Đ.m con trai gì mà chưa đánh đã khóc vậy mày!!!Thôi tao nể tình mày còn nhỏ tao tha cho mày lần này , tao cảnh cáo : nếu lần sau tái phạm thì đừng hỏi tại sao tao ác.

_Vâng ... em cảm ơn ..anh- tôi riu rít cảm ơn nó

_ Còn ko mau cắt đi!!!

_ Em cắt ngay đây ạ!!

_ Ê.. quay lại đây tao bảo??

_ Anh bảo gì em nữa ạ , anh tha cho em rồi mà!!

_ Tao tha cho mày rồi , nhưng mày phải sang lớp Ngọc Hiếu xin lỗi cô ấy biết chưa??

_ Vâng .. em biết..rồi..em sẽ xin lỗi.. em chào anh ạ !!

_ À.. anh ơi . Ngọc Hiếu à không bạn gái anh có bị làm sao không ạ!!

_ Mày còn thích có sao hả , mày mà ko sao nếu mà con bồ tao bị sao chắc mày chết rồi con ạ!!!

_ Còn ko mau cắt đi tao đổi ý lại bây h !!

_ Dạ..dạ.. em cắt ngay đây ạ , em chào các anh !!!- may quá bạn gái kia ko sao cả ..phù..phù..

Vừa về đến lớp thì thằng Tân nó đã đứng ở trước cửa lớp đợi tôi.

_ Thằng cực!!! tao ngồi bấm đồng hồ còn đúng 1” nữa thì tao kêu anh em ra khiêng xác mày về rồi đấy ..ha..ha..

_ Thế nào , bị ăn đòn đau ko???

_ May quá mày ạ , thằng CB hôm nay nó ăn chay, nó ko đánh tao mà chỉ cảnh cáo và bắt xin lỗi bạn gái kia thôi !!!

_ He..he ngon quá rồi còn gì , đc gặp người đẹp nhất mày rồi nhé !!!

_ Thôi tao xin nó là người yêu thằng CB đấy , tao muốn yên thân để đi học.

_ Tao đùa tí ...vào lớp học đi mày cô giáo tới rồi kia!!!

“Cả lớp: Đúng..Nghiêm, Chúng em chào cô ạ “

“Cả lớp ngồi xuống đi “

Ngồi trong lớp tôi nghĩ lại lời nhắc nhở của thằng CB là phải đến xin lỗi bạn gái kia.Biết xin lỗi thế nào bây h nhỉ?? Hay là viết giấy rồi nhờ người gửi , ko như thế thì mất mặt quá , mình đã làm sai thì phải xin lỗi thật chân thành, miễn man suy nghĩ tôi mới sực tỉnh ra ngay cả lớp học của người ta là lớp bao nhiêu tôi cũng ko biết thì xin lỗi thế quái nào đc.Bỗng nhiên trên đầu tôi hiện ra mấy cái bóng đèn com-pắc :“ sao ko hỏi thằng Tân nhi , chắc nó biết “ , nghĩ là làm tôi viết giấy hỏi nó luôn :

_ Vâng ơi!!! đưa tờ mẫu giấy này cho thằng Tân hộ tờ với..

“ Mày có biết Ngọc Hiếu học lớp nào ko ???”

“ Ai mà biết đc”

“ Mày hỏi hộ tao với “

“ được rồi..để tao hỏi cho”

Cứ thế cả tiết chúng tôi viết giấy rồi chuyển cho nhau , đột nhiên cô giáo ngừng giảng và lên tiếng:

_ Cậu Sơn với cậu Tân làm gì trong h học mà cứ viết giấy cho nhau đấy hả??? Đưa tờ giấy lên đây cho tôi xem nào!!!

_ Dạ..dạ.. bọn em có làm gì đâu ???- 2 thằng chúng tôi lên tiếng.

_ Rầm.. còn cái hả mau đưa tờ giấy lên đây, ko tôi gi hai cậu vào sổ đầu bài bây h !!!

“Mày mang lên đi “

“ Thôi mày mang lên đi”

Đùn đẩy nhau chán cuối cùng thì tôi là người mang tờ giấy đó lên cho cô giáo , tôi đã kịp phi tang tờ giấy kia và nhét 1 tờ giấy khác ở dưới đất.

_ Dạ thưa cô đây ạ !!!

_ Cậu đọc cho cả lớp nghe đi , tôi muốn biết bọn cậu viết gì trong tiết học của tôi !!

_ Vâng ạ !!- Đọc thì đọc sợ gì tờ giấy kia tôi vứt đi rồi , chắc tờ giấy này là tờ nháp của một ai đó , ôi nhưng khi tôi mở đó ra bên trong toàn là những lời nói xấu bà ta , chết tôi rồi

_ Cậu còn ko đọc nhanh đi , cậu ko đọc tôi gi cậu vào sổ đầu bài bây h

_ Thưa cô ..em.em..!!

_ Đọc nhanh...

Tôi đành cắn răng cắn lợi để đọc

“Cô Thắm lớp em xinh lắm “

Cả lớp: “Ồ..ồ..”

Cô giáo: mặt hớn hờ như bát phở .

“Nhưng hình như cô ko tắm “

“Nên người cô lúc nào cũng khắm “

“Khắm mùi khắm của mùi mắm tôm”

Cả lớp: Ha...ha..

Cô giáo : “ Hai cậu Sơn và Tân cuối tuần gọi phụ huynh tới gặp tôi “

Hai thằng chúng tôi hát :“ Thế là chị ấy rụng bông hoa gạo

Bạn đang đọc truyện *Đon Phuong - xjchum01* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Xin lỗi.

_ Hôi đc cho mày Ngọc Hiếu học lớp nào rồi, chỉ tại mày mà tao bị gọi phụ huynh đấy- Nó trách móc tôi

_ Thì tao cũng bị gọi mà có phải mình mày đâu , anh em với nhau có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu chứ !!!

_ Thế Ngọc Hiếu học lớp nào!!- tôi tò mò.

_ 8a4!!!

_ 8a4 ở dãy 3 tầng đấy hả (bọn tôi học dãy 2 tầng) ???

_ Ủ..!!

_ Thảo nào tao chưa gặp nàng bao h , hay mày đi cùng tao nha, đi một mình tao ngại lắm!!!

_ Đi cùng mày sang đấy ngắm gái cũng thích lắm nhưng tao nghe thấy thằng CB là đã sợ lắm rồi , mày đi 1 mình đi.

_ Hay là thôi ko xin lỗi nữa nhé - tôi bần lùi.

_ Mày điên à, thứ nhất mày đã sai khi đá vào người ta , thứ hai thằng CB lại bảo mày đi nữa!!

_ Được rồi đi thi đi , chỉ có 2 từ “xin” và “lỗi” thôi mà , có gì mà ko làm đc

_Tinh toe vừa thôi!

Ngồi trong lớp tôi lăm bằm một mình :“ Chào bạn!! bạn có phải là Ngọc Hiếu ko “ , “hôm đây mình ko cố ý“

_Son xì mày bị điên à , ngồi trong lớp mà lăm bằm như 1 thằng thần kinh- thằng cùng bàn lên tiếng

_Điên kệ tao, điên thì mày đưa tiền đây xem tao biết tiêu ko??

_....

Tùng..Tùng..Tùng... giờ ra chơi đã đến tôi bỏ qua các trò chơi của hội bạn để phi sang đây 3 tầng nơi mà lớp nàng đang ngự trị ở đó, cũng ko vất vả lắm để tìm lớp vì lớp nào cũng gắn biển lớp lên rất dễ tìm ,a..lớp nàng kia rồi ngay ở tầng 1 , tôi chậm chậm tiến đến cửa lớp của nàng, trước cửa có mấy bạn gái đang đứng tôi liền tới bắt chuyện:

_Chào bạn , bạn có phải là học sinh lớp 8a4 ko???

_Ừ..đúng rồi bạn hỏi có việc gì thế??

_Bạn cho mình hỏi lớp bạn có ai tên là Ngọc Hiếu ko??

_Có bạn à, lớp phó học tập của lớp tớ đây , bạn định tán hả??? hi..hi..

_Đâu có mình đến có việc thôi!!

_Vậy bạn đợi ở đây đi để tớ gọi cho.

_Cám ơn bạn nhé!!

Đứng ở ngoài tôi bắt đầu thấy run run , 1 phần vì nàng xinh , 1 phần tôi thấy có lỗi với nàng ko biết tí nàng ra tôi phải nói với nàng như thế nào đây ???

“Ngọc Hiếu ơi có ai tìm bạn kìa “

Nàng trong lớp đi ra , ôi người đẹp có khác ngay cả đi cũng thấy đẹp ghê , nàng vừa ra tới cửa tôi hỏi luôn :

_Chào bạn!! Bạn có phải là Ngọc Hiếu ko ???

_Ừ..đúng rồi bạn là ai tìm mình có việc gì vậy ??

_Minh là Sơn học bên 8a1 , mình đến để xin lỗi bạn vì hôm nọ đã đá vào bạn !!!

_À..thì ra là bạn đó hả ??

_Ừ..bạn cho mình xin lỗi nhà , mình ko cố ý !!!

_Xin lỗi mà dễ như vậy thì còn cần cảnh sát và pháp luật để làm chi!!- Nàng thuyết giáo tôi

_Ý bạn muốn báo chuyện này với cảnh sát hả ???

_Gần như là vậy!!- nàng mỉm cười.

_Thật sự là mình ko cố ý mà , bạn đừng báo cảnh sát, mẹ mình mà biết thì mình chết mất..-tôi bắt đầu run sợ.

_Hi..hi..mình đùa tí xíu mà trông bạn kìa , toát hết cả mồ hôi rồi , ko báo cảnh sát nữa nhưng bạn phải bồi thường thiệt hại.

_Sao lại phải bồi thường???

_Thì bạn làm mình bị chảy máu nè....

_Bồi thường như thế nào ???

_Cái đây thì tùy vào bạn thôi.

_Mình ko biết đâu có gì thì bạn nói đi.

_Thế này đi , bạn bồi thường tớ bằng một bữa “chè bưởi “ nếu cậu chấp nhận thì lời xin lỗi của bạn mình chấp nhận , ok!!

_Minh chấp nhận.

_Ấy..ấy.. tớ chưa nói hết mà hi..hi..mình ko đi một mình đâu , mình vẫn chưa biết bạn là người xấu hay tốt mà ,nhỡ đi với bạn bạn cóc tớ thì sao , mình sẽ rủ thêm 2 người bạn thân của mình nữa.

Chả nhẽ tôi ại từ chối thì còn mặt mũi nào nữa tôi đành cắn răng cắn lợi mà nhận lời.

_Thế bao h thì thực hiện giao kèo nào đây???

_Minh sẽ nói cho bạn sau , sắp hết h ra chơi rồi , bạn về lớp đi , mình vào lớp đây , chào bạn-Nàng nói và đi vào lớp

_Chào bạn!!!! -Tôi chỉ kịp nói với theo ko biết nàng có nghe đc ko ???

_Ê ku... mày còn tiền ko tao vay một ít???

_Mày nói gì tao ko hiểu ???- nó giả bộ ngây ngô.

_Đ.m tao bảo là có tiền ko vay một ít - tôi hét to vào tai nó

_Ồ..ồ mày nói to thế tao làm sao nghe đc!!!

_Thằng bóp Tân , mượn ít tiền thôi mà mày toàn đánh trống lảng , bạn bè như cục cục ấy

_Ấy..ấy chú em làm gì mà nóng thế.. tiền thì anh nhiều nhưng có điều chú em... phải.. ngoan!

_Ng Sloan cái đít gì??- tôi lơ lơ

_Thì mày gọi tao là bố này , thỉnh thoảng sang nhà nai tao đi học này , nếu mà rảnh hơn nữa thì mang cặp cho tao ..hê..hê!!

_Này thì bố này , này thì nai đi học này- tôi lấy cái cặp đập thùm thụp vào nó.

_Á..hự..thôi tao xin ,đau quá .. thế mày định vay bao nhiêu???

_Hai...hai..-tôi gơ 2 ngón tay lên.chưa kịp nói hết câu nó đã nhảy vào họng tôi

_Hai trăm đồng hả ?? ok có liền , mày k phải trả đâu tao bo-a cho mày đấy

_K phải 2 trăm mà là 2 xịch !!!

_Cái gì .. 2 xịch..á chịu thôi k có, mày có việc gì mà cần lắm tiền thế ???

_Mày ko có thật à?? chán nhĩ .. tao gặp phải cướp trên giàn mướp mày ơi!!!

_Là sao ???

_Thì hôm nọ tao sang lớp Ngọc Hiếu xin lỗi , nàng bảo là phải dẫn nàng đi ăn chè + thêm 4 người bạn của nàng nữa thì nàng mới chấp nhận lời xin lỗi của tao...híc..híc..

_Ha..ha.. sướng nhá đc đi chơi vs người đẹp , nhất mày rồi còn gì.. ước gì mình đc như anh ý ...ha..ha

_Sướng cái gì tao đang ko có tiền đây với lại nhờ thằng CB nhìn thấy chắc tao đi..

_Sợ gì .. tao bây h hơi bí mấu đánh nhau đấy , ko phải sợ thằng CB nữa đâu , vì người đẹp chịu khó ăn trộm tiền của Gấu đi .

20 ngàn một số tiền ko nhỏ đối với tôi, hồi đấy tiền có giá trị lắm 20 ngàn mua đc đủ thứ. mỗi sáng tôi chỉ đc 1 ngàn ăn sáng nếu mà nhịn đói thì phải 20 ngày mới gom đủ đc , ko biết bao h nàng mới nói đi nhĩ?? mà nàng bảo có 4 người đi , cộng thêm tôi và nàng nữa là 6 người , vị chi 2 ngàn 1 cốc chè , còn bím bím nữa..20 ngàn chưa chắc đã đủ, nếu mà thiếu thì có mà ê mặt. nghĩ đến là tôi thấy đau hết cả đầu. Tôi nhớ đến lời thằng Tân nói là ăn trộm tiền của mẹ , nhưng tôi sợ lắm bị bắt có mà xong phim , tôi đành phải nghĩ cách khác.

_Mẹ.oi.. mẹ có một ko con đâm lưng cho mẹ nhé-tôi xà vào lòng mẹ nũng nịu.

_Hôm nay có bão hay sao ấy nhĩ mà con trai tôi lại ngoan đột xuất thế này ???

_Con trai mẹ lúc nào mà chả ngoan!!

_Chắc lại làm chuyện gì xấu nên bị h nịnh tôi phải ko , bố con anh chỉ đc cái giống nhau!

_ Mẹ ..con ko giống bố thì giống ai??Mẹ..con xin 20 ngàn- vừa nói tôi xòe tay ra trước mặt mẹ.

_ Sáng nào tôi chả cho 1 ngàn ăn sáng rồi còn gì , xin làm gì nữa.

_ Con nộp quỹ lớp mẹ à..mẹ mà ko cho cô giáo đuổi học con đấy- tôi dọa mẹ

_ Có thật ko hay xin tiền đi vào quán nét , lần trc' ăn đòn chưa kinh à ??

_ Thật mà mẹ.. con lừa mẹ làm gì???

_ Đây 20 ngàn đây cầm lấy mà nộp đi , mấy hôm nữa hợp phụ huynh tôi hỏi mà ko phải anh chết với tôi.

_ Vâng ..con cảm ơn mẹ..

Cầm 20 ngàn trong tay tôi thấy thật có lỗi với mẹ và bản thân , có lỗi với mẹ đó là tôi đã lừa dối mẹ , có lỗi với bản thân là tôi đã phải làm khổ cái mồm nói bả bọt mếp mẹ mới cho , nhưng tất cả việc làm này là vì ai chứ.. tất cả là vì nàng đấy.. vì cái giao kèo của tôi với nàng đấy ..híc..híc..

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Đây có phải là hẹn hò ???

“ Chúng mày ơi!!! đội cờ đỏ đến rồi đấy , mau đeo khăn quàng vào đi ..”-giọng mấy đứa lớp tôi vang lên khi đội cờ đỏ đến kiểm tra .

Trường tôi có luật đó là trước khi vào lớp 10 phút thì có đội cờ đỏ gồm 2 người trong ban chấp hành chỉ đoàn trường đến để chấm điểm vệ sinh lớp học , sĩ số và xem có ai ko đeo khăn quàng thì bị ghi vào sổ ai mà bị ghi nhiều lần thì bị tuyên dương trước cờ..he..he..

Cả lớp tôi nháo nhác hết cả lên , có mấy đứa chỉ vì cái khăn quàng mà đánh nhau “ Đ.m trả khăn quàng cho tao.. mày có đưa ko tao tát chết bà mày bây h “ tôi ung dung ngồi xem bọn nó xâu xé nhau vì trong cặp tôi có rất nhiều khăn quàng , nhiều lúc tôi còn đem ra để kinh doanh nữa..

_ Son xi.. còn khăn quàng ko tao thuê một cái-tiếng thằng bên cạnh

_ Tao nói trc' nhé . bây h xăng tăng, điện tăng vì thế giá thuê khăn quàng vì thế cũng tăng theo, lần trc' là 500vnd bị h tăng thêm 200vnd là 700vnd , thấy đc thì giao dịch

_ Mẹ cái thằng khôn lỏi, đây 700vnd đây , mau đưa cho tao đội cờ đỏ sắp đến rồi

_ Ủ..đội tao 1 tý - tôi mở khóa cặp để lấy khăn quàng đưa cho nó , nhưng tôi chả thấy cái nào hết..thôi chết rồi hôm qua giặt cái cặp quên ko cho vào híc.híc.

_ Sao lâu thế??- nó cầu nhàu

_ Chết mẹ rồi tao để quên ở nhà!!

_ Thế thì trả lại tiền đây!!

Phát này thì chết tôi rồi , tôi nghĩ đến thằng Tân

_ Tân ơi mày còn khăn quàng ko tao mượn cái nào!!!

_ Ko còn mọi hôm này có nhiều lắm mà ..

_ Tao để quên ở nhà rồi

“ Đội cờ đỏ đến rồi cả lớp giữ trật tự “ - tiếng lớp trưởng vang lên

Tôi còn đang hí hoáy mượn khăn quàng thì đột nhiên tôi ngẩng lên .. Trời ơi..kia ko phải là nàng sao người mà tôi đã đá bóng vào và có giao kèo với tôi sao, sao hôm nay nàng lại là người đi chấm điểm , mọi hôm là người khác mà , hàng loạt câu hỏi cứ vồn vờ trong đầu tôi , tôi calr còn cách nào chỉ biết cúi gầm mặt xuống bàn , chỉ nghe thấy tiếng lớp trưởng và nàng nói với nhau :

“ Vệ sinh sạch sẽ : 10 điểm” - tiếng của nàng

“ Sĩ số đủ : 10 điểm “

“ Có 2 người ko đeo khăn quàng : 5 điểm “

“ Bạn lớp trưởng bạn đọc tên 2 người ko đeo khăn quàng cho mình “

“ Lê Ngọc Sơn và Phạm Văn Triệu “

“ Lớp trưởng bạn có thể cho tôi gặp Lê Ngọc Sơn đc ko ?? “

“ Sơn ơi!! đội cờ đỏ tìm bạn có việc gì nè “-Tiếng lớp trưởng gọi tôi

Nghe thấy vậy lúc đó tim tôi như ngừng đập , mặt cắt ko còn giọt máu, sao nàng lại gặp tôi làm gì ?? tôi cứ ngồi đực ra ở ghế nếu ko chịu đi , thẳng cùng bàn đập vào người tôi “ Sơn xì !! ra đi ko bọn nó trừ hết điểm của lớp bây h !!” tôi thấy sao từ chỗ tôi ra cửa lớp hôm nay xa quá, mọi hôm vào phát là xong, đi qua mấy dãy bàn tôi có nghe thấy bọn nó xì xào “ phen này thằng sơn xì chết chắc rồi , bị đội cờ đỏ tìm là ko xong đâu “ nghe thấy thế tôi càng thêm lo sợ , vừa ra đến cửa lớp nàng đã lên tiếng :

_Sơn xì , tại sao bạn ko đeo khăn quàng hả??- mặt nàng nghiêm nghị nói với tôi

_Minh..minh.. để quên ở nhà !!- tôi lắp bắp

_Lý do hay quá ha!! để quên ở nhà hay là cô tình ko đeo??

_Minh quên thật mà!!

_Tạm tin bạn một lần, mình đã ghi tên cậu vào sổ , bạn còn tái phạm thì bạn sẽ đc đứng trc' cờ đỏ biết chưa !!

_Minh biết mà , tại hôm nay mình quên thôi, mình đâu phải học sinh hư...

Chưa kịp nói hết câu , nàng kéo tôi ra sau cánh cửa và.. dúi vào tôi 1 mẩu giấy nhỏ đc gấp rất ư là đẹp và nàng nói :“ ko đc cho ai đọc nhé “ nói xong nàng cùng cô bạn đội cờ đỏ đi mất để lại tôi 1 thằng con trai lần đầu tiên đc 1 người con gái gửi thư ngắn gọn nhìn nàng khuất dần.Vào lớp cả lớp nhìn tôi như một sinh vật lạ , tôi chả thèm quan tâm. điều tôi quan tâm là trong mẩu giấy kia nàng viết những gì, Thư tình ư?? chắc là ko đâu, nàng làm sao thích 1 thằng như tôi đc , tôi bình thường như bao người khác còn nàng vừa học giỏi vừa xinh gái, Nhưng tôi cũng mong mẩu giấy đó là bức thư tình lắm.vì đây là lần đầu tiên có người gửi thư cho tôi . tôi nhớ lời nàng nói là “ko đc cho ai xem“ nên tôi ko dám mở ở lớp mà đợi khi nào về nhà mới mở , tôi cũng tò mò lắm có lúc tôi định mở ra xem nhưng sợ thẳng cùng bàn nhìn nên tôi lại ko mở nữa .Cuối cùng mấy tiết học cũng qua đi , tôi đạp xe thật nhanh về nhà trong niềm vui và cả tò mò nữa.Nhưng vừa khi mở mẩu giấy đó ra tôi thấy thất vọng tràn trề , nó chả phải là thư tình nó chỉ là 1 dòng chữ đc ghi rất ngắn gọn :

“ Thứ 5 , 10h30 mình đợi bạn ở cổng trường để thực hiện giao kèo giữa bạn và mình.

Nhớ đừng trễ hẹn nha !! (^_ ^

_Ngọc Hiếu _ “

Đúng là con gái nhớ dai kinh khủng , tôi cứ tưởng nàng quên rồi , ai ngờ nàng lại gửi cả thư để nhắc nhở tôi nữa , cũng may 20 ngàn kia tôi chưa tiêu..may quá..phù.!!!

Tôi ko nhận mình là đẹp trai nhưng phải nói tôi cũng khá ưa nhìn.. mới học lớp 8 mà tôi đã sở hữu chiều cao 1m65 đáng người gầy gầy ốm ốm , mấy đứa con gái trong lớp đều tôi là “ Thư Sinh” . trong lớp cũng có vài đứa con gái thích tôi chắc tại tôi hiền lành ngoan ngoãn hay giúp đỡ bạn bè và có thể là đẹp trai nữa (mọi người đừng ném gạch.. đau lắm..he..he). chả biết lúc đó tôi bị bệnh gì nữa cứ nghe thấy ai bảo là có người thích tôi thì tôi ghét người đó lắm cố làm những việc k tốt để người ta thấy vậy k thích tôi nữa.Trong đó có 1 đứa lớp tôi hay gọi là “ Than Kíp Nê” vì nó đen lắm, nhưng nó cười rất ư là duyên , nếu ai một nhọc mà nhìn thấy nụ cười của nó chắc hết mệt luôn ấy .

_Sơn xì à , tao thấy “ Than Kíp Nê” nó thích mày hay sao ấy , trong lớp nó cứ nhìn trộm mày thôi!!

_Mày điên à !!- tôi phản ứng gay gắt

_Gi mà phản ứng kinh thế, thôi mày yêu nó đi . mày trắng nó đen 2 đứa yêu nhau thì hơi bị đẹp đấy hehe

_Mày thích thì đi mà yêu nó!!

Từ lúc thằng bạn nói vậy tôi có để ý tới nó và đúng như vậy , nhiều lúc trong h học tôi giờ vờ chép bài và bất thành linh nhìn sang phía chỗ nó, quả thật nó đang nhìn trộm tôi thật, nhìn thấy tôi nó quay mặt đi và nhìn lên bảng. có một lần tôi bị ghi sổ đầu bài nên bị phạt 3 ngày trực nhật một mình vì cái tội đi học muộn. Ngày thứ nhất tôi đến lớp đang định cầm chổi quét nhà thì thấy sạch quá chả nhẽ có ai giúp tôi hỏi mấy đứa thì nó bảo là :“ chắc có ai đến

sớm rảnh thì quét thôi “ thấy vậy tôi k thêm quan tâm nữa , có người giúp đỡ tôi là tốt rồi.Ngày thứ 2 cũng thế , Ngày thứ 3 là ngày cuối cùng của tôi vẫn là 1 lớp học sạch sẽ , tôi thấy có điều gì đó ko bình thường chả có đứa nào lại tốt đến mức giúp tôi cả 3 ngày như thế đc, tôi đi hỏi từng đứa trong lớp, hỏi hết đứa này đến đứa khác , mãi sau mới có đứa nói nhỏ với tôi là :“ cái Huệ(Than kíp nè) nó giúp mày quét nhà đấy!” nghe thấy vậy tôi điên tiết tiến đến bàn của nó và quát:

_Bạn rảnh lắm hay sao mà quét nhà giúp mình??mình là con trai mà phải nhận sự giúp đỡ của con gái á!!!

_Mình..mình.. đến sớm thấy lớp bẩn thì quét thôi, mình k có ý gì đâu !!

Bọn trong lớp biết vậy suốt ngày trêu tôi với nó là 1 cặp , tôi càng làm những việc xấu như là chửi bậy để nó nghe thấy mà k thích tôi nữa.Có 1 lần do ko kiểm chế đc bản thân tôi đã đẩy nó ngã dúi dúi vào bàn , đầu đập vào thành bàn chảy máu rất nhiều phải lên phòng y tế, lúc đấy tôi chẳng thấy việc làm của mình là sai , tôi cảm thấy thật sung sướng nghĩ rằng chắc sau vụ này nó ghét tôi và ko thích tôi nữa.Sau cái lần đó kết quả là nó bị 1 vết sẹo dài 4cm ở trên chân và nps phải cắt tóc mái bằng để che cái sẹo đấy đi , nó cũng ko 1 lời oán trách tôi, cô giáo có hỏi thì nó bảo là ko cẩn thận nên bị ngã , đến lúc đó tôi biết là mình đã sai nhưng tôi vẫn ko 1 lời xin lỗi nó, tôi thật xấu xa phải ko các bạn!!!

Cái vụ đấy đã lọt tới anh trai nàng học trên bọn tôi 1 lớp ,kết quả là tôi bị đánh 1 trận thừa sống thiếu chết , phải nhờ thằng bạn nai về , trong lúc bị ăn đòn tôi thấy nó đứng ở 1 góc nhìn tôi và nó đã khóc.

Gửi Huệ : Khi cậu đọc được dòng chữ này thì bạn hãy tha lỗi cho mình, tất cả là tại mình , mình k tốt lúc đó mình quá trẻ còn chứ ko suy nghĩ chín chắn như bây h , nhưng H oi , H có biết ko lúc đó tớ ghét những ai thích tớ lắm và hơn nữa trong lòng tớ đã có cảm tình với Ngọc Hiếu ở 8a1 mất rồi, tớ ngàn lần xin lỗi cậu “ than kíp nè “ của tớ =(

Khoog biết từ lúc nào mà tôi bắt đầu nghĩ đến nàng nhiều hơn, nhớ đến cái hôm gấp mặt và hôm nàng đưa cho tôi mẫu giấy nữa. hôm nàng đưa tôi mẫu giấy đây là hôm thứ 2 vậy còn mấy ngày nữa thôi tôi có thể cũng nàng ăn chè rồi , thích thật đấy.!! mẫu giấy của nàng trước khi đi ngủ tôi lại dờ nó ra để đọc lại mà ko biết chán, ôi chao người đẹp ngay cả chữ viết cũng đẹp theo chả bù cho tôi như gà bới , đọc xong tôi gấp nó lại như cũ và để vào 1 nơi quan trọng ko ai có thể biết đc , tôi coi nó như vật báu của riêng mình , 1 vật kỉ niệm giữa tôi và nàng.

_Son xì làm gì mà như thằng mất hồn thế ?? dạo này tao thấy mày lại lăm đó.

_Tao có gì mà lạ??

_Tao thấy mày nhiều lúc trong lớp cười một mình như 1 thằng bệnh !! hay là bỏ kết em nào roài!!

Chết cha bị nó nói trúng tim đen , tôi tỏ ra giận giữ để ko bị phát hiện:

_Tao điên mà thích ai hả mày.

_Thì tao cứ nói chơi chơi ko trúng thì tạch làm gì mà chửi tao điên thế !! mai đã là thứ 5 rồi lại đc về sớm thích thật..

_Cái gì mai đã là thứ 5 rồi á ??- tôi ngạc nhiên

_Ồ.. cái thằng ngố này hôm nay là thứ 4 thì mai phải là thứ 5 chứ, tao đã bảo rồi dạo này mày là lăm

Cả buổi tối hôm thứ 4 tôi chả thèm học bài cứ ngồi bàn học mà ngắm nghía cái mẫu giấy của nàng , đọc rồi lại cười 1 mình, thằng Tân nó nói k sai tôi dạo này lạ lăm, chắc là tôi thích nàng mất rồi, cứ thế chả lúc nào mà tôi ngủ thiếp đi mắt trên tay vẫn giữ lấy mẫu giấy của nàng.

Sáng hôm sau tôi đi học với 1 tâm trạng thật là thoải mái , vì tối hôm qua tôi đã có 1 giấc mơ đẹp , trong giấc mơ đó tôi mơ thấy nàng và tôi đang ... (cái “...” mọi người tự hiểu nha , nếu k biết thì uống sữa Fishi để trí tưởng tượng thêm phong phú nhé ke..ke..)

Tùng..Tùng..Tùng tiếng trống báo hiệu kết thúc một ngày học vất vả .tôi vội vã cất sách vở để ra ngoài cổng trường thật nhanh vì có một người đang đợi tôi ở ngoài đó , nhưng vừa ra đến cửa lớp thì bị thằng Tân giữ lại

_Thằng cứ đi đâu mà nhanh thế?? hôm nay về sớm vào quán nét chơi tý đi- nó gạ gẫm

_Thôi hôm nay tôi có việc bận để lúc khác đi!

_Mày thì có việc gì bận , đi với tao đi , đi một mình chán lắm

_Đã bảo là tao bận cơ mày còn lèo nhèo tao cho ăn đòn đấy - tôi gắt lên

_Có gì mà đi coi , mày mà đi tao khoe mẹ mày là mày đi chơi điện tử!

_Ừ.. thích thì đi mà khoe!

Tôi chả quan tâm nó có khỏe hay ko , kệ nó điều tôi quan tâm bi h là nàng đang đợi tôi ở cổng trường , tôi chạy vèo vào nhà gửi xe , hôm nay là thứ 5 đứa nào cũng muốn lấy xe ra sớm để la ca , tôi chặt vật mãi mới lấy dc con ngựa sắt của mình ra , tôi vội vã phi ra cổng trường để tìm xem nàng đang đứng ở đâu , tôi ngó ngang ngó dọc vẫn k thấy nàng đâu , liệu nàng đợi tôi lâu quá nên bỏ về rồi ko ? bỗng có 1 giọng nói quen thuộc vang lên sau ngay lưng tôi:

_Son xì bạn tìm ai vậy???

Tôi quay người lại , trời ơi đó là nàng , nàng đã ko bỏ về và hơn nữa nàng đang mỉm cười với tôi , nhìn nàng cười mà bao nhiêu mệt nhọc trong tôi tan chảy ra hết , do hơi bị bất ngờ nên tôi chưa biết phải nói gì , tôi lắp bắp:

_Minh...minh.. đang tìm bạn!!

_Bạn tìm mình có việc gì??

_Ồ.. hôm nọ bạn đưa cho mình mẩu giấy và bảo là hôm nay thực hiện giao kèo mà!!

_Minh đưa mẩu giấy cho bạn hồi nào , mình với bạn có giao kèo gì đâu- nàng vặn vẹo tôi

_Ồ..ơ.- tôi gãi đầu

_Ồ quả mơ có hột ý, mình trêu bạn tí xiu thôi mà sao bạn nhăn mặt như con khỉ ấy , nhìn xấu trai lắm

_Đi thôi nhanh lên kéo muộn- vừa nói nàng trèo lên xe của tôi

_Ồ.. thế xe của bạn đâu???

_À.. mình hôm nay đi nhờ đứa cùng xóm , bạn ko thích nai mình sao ?? - nàng có vẻ ko vui

_Đâu có tại mình chưa nai con gái bao giờ!! ==!

_Trời ơi..có thật ko vậy , cậu đẹp trai thế tớ tưởng cậu phải có hàng tá bạn gái rồi chứ!!!

_Thật mà!! - tôi quả quyết.

_À.. sao bạn bảo là bạn đi cùng với 4 người nữa cơ mà sao bây h chỉ có mình bạn thôi- nói ra câu này tôi muốn cắt lưỡi mình vứt đi cho rồi

_Hiì..hi.. mình thử bạn thôi !! - mặt nàng đỏ bừng k biết vì nắng hay là vì cái gì nữa

_Thử gì thế??- tôi ngây ngô hỏi lại

_Bí mật..hiì.hhi .. thôi đi nhanh tốn nhiều time quá !!!

Con gái thật là khó hiểu , mới hôm kia bảo là đi với 4 người nữa mà bi h lại nói khác , con gái nắng mưa thất thường chả biết đâu mà lần. Lần đầu tiên nai con gái tôi có 1 cảm giác cứ nâng nâng làm sao ấy, nai nàng mà tôi cứ tưởng là ko nai, tôi thấy mình như thêm sức lực mà ko cần uống Bò Húc .chả bù cho tôi khi nai thẳng Tần , nó chả bao h ngồi yên như nàng cả cứ ngo nguẩy hết bên này sang bên kia như con đồng tây ấy , suốt dọc đường tôi và nàng chả nói với nhau câu gì, cũng vì 1 phần tôi hơi nhát gái nên chả biết nói gì cho nàng vui nữa, chúng tôi dừng lại ở một quán cách trường học ko xa , tôi cũng ít khi ăn vặt nhưng thấy quán này có vẻ đông và sạch sẽ .

_Kít..kít..hết xiền rồi xin mời tiểu thư xuống xe he..he..

_Bạn vào xí chỗ đi để mình đi gửi xe!!!

Gửi xe xong tôi phi tới chỗ nàng luôn, nàng thốt lên :

_Trời.. Son dẫn mình vào quán sang trọng ghê , tí nữa Son ko đủ tiền trả thì đừng bắt mình ở lại rửa chén nha - lời nói của nàng làm 2 chúng tôi đều cười

_Minh đâu để ý trông sạch sẽ thì mình vào thôi!! Bạn ăn chè gì để mình gọi

_Cho mình 1 cốc chè thập cẩm

“Cô ơi cho cháu 2 cốc chè thập cẩm“

“Đợi tý có liền!!“

....

Đúng là người đẹp có khác , ngay cả ăn chè cũng đẹp lun , tôi cứ nhìn chăm chăm nàng , cốc chè của tôi vẫn còn nguyên si , như biết dc tôi nhìn nàng , nàng đỏ mặt và khẽ nhắc tôi :

_Sao ...Son!! ko ăn đi cứ nhìn mặt mình hoài thế , mặt mình có vết dơ à???

Tôi buột miệng :

_Đâu có!! tại Ngọc Hiếu xinh quá - chả hiểu sao tôi lại nói như vậy , tôi ước lúc đó có cái lỗ nào để tôi chui xuống cho đỡ xấu hổ.

Mặt nàng đã đỏ bây giờ còn đỏ hơn cứ nhìn tôi cười mỉm , 2 đứa chả nói gì cứ cúi đầu ăn chè , tôi ko chịu dc bầu không khí quá căng thẳng này , tôi lên tiếng:

_Ngọc Hiếu à..cho mình xin lỗi vì chuyện hôm xưa, mình ko cố ý!!

_Mình tha lỗi cho bạn rồi mà , bạn đừng xin lỗi mình nữa!! Son có vẻ ít nói nhỉ

_Mình..mình vẫn thế mà!!

_Mà sao bạn biết biệt danh của mình mà gọi vậy ??

_À.. thì mấy đứa con gái lớp mình gọi bạn như vậy mà , bạn chết nhé mấy bạn gái trong lớp mình thầm thương trộm nhớ bạn đấy!!

_Hả.. cái gì cơ...Nhưng tớ chỉ thích có 1 người mà thôi!!

_Ai vậy??- nàng tò mò

_Bí mật ..he..he - cái này người ta gọi là trả thù ke..ke..

Nàng lên tiếng :

_Cũng khá muộn rồi . mình về thôi !!

_Ngọc Hiếu về trước đi, mình ở lại có tí việc!!

_Son định ăn tiếp hả??

_Đâu có đâu , mình ở lại rửa chén cho cô chủ để trả nợ 2 cốc chè ..ke..ke..

_Son vui tính thật đấy!!..hi..hi

Lời nói của tôi làm nàng bật cười, ôi nàng cười thật là đẹp , nàng ko biết là nàng làm như vậy là cả buổi tối tôi ko ngủ dc ko , nàng độc ác quá híc híc..Kể từ ngày hôm đấy tôi thấy đi học thật là ý nghĩa vừa dc tiếp thu kiến thức lại vừa dc gặp nàng nữa , sao tôi thấy yêu đời quá đi.Buổi tối tôi lại làm công việc đó là mở mẫu giấy ra và đọc trước khi đi ngủ , như là nghiện thuốc phiện đấy các bạn à. Chúng tôi thường gặp nhau ở nhà gửi xe là chủ yếu 2 đứa k nói với nhau điều gì chỉ trao cho nhau ánh mắt yêu thương .

Bạn đang đọc truyện *Đón Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Tặng quà.

Chỉ còn mấy ngày nữa là đến ngày 14-2 hay còn gọi là valentin, hồi đó tôi chỉ biết đó là ngày dành cho mấy người yêu nhau để họ tặng quà , nói những lời yêu thương thôi , tôi cũng có ý định mua cái gì đó để tặng nàng , nhưng nàng với tôi đâu phải là một cặp đầu tự nhiên tặng quà , nếu mà nàng nhận thì còn đỡ , nàng mà từ chối thì thôi rồi đấy , nhưng trong ngày 14-2 này có một điều đã làm cuộc sống của tôi bị đảo lộn....

Giờ truy bài đầu tiết , tôi bị đưa cùng bàn tra tấn bằng một mớ câu hỏi hóc búa để chuẩn bị cho tiết học đầu tiên , thì thằng Việt Vẹo ngồi bàn đầu gọi tôi (tôi ngồi gần cuối) :

_Xi Sòn (đọc ngược của Son Xi á ==!) có ai tìm gặp mày ngoài cửa sổ kia !!!

_Ai thế hả Việt Vẹo ???

_Hỏi nhiều , ra nhanh lên người ta đang đợi kia !!! - nó gắt lên

_Đc rồi đợi tao một tí , làm gì mà gắt gỏng thế !!!!

May quá tôi đã thoát khỏi cái đũa ngồi cùng bàn mắc dịch , hỏi gì mà hỏi lắm thế ko biết , mà ko biết ai tìm tôi giờ này nhỉ , hay là thằng Cường Béo nhỉ ??? Nhưng lâu lắm rồi nó có sờ đến tôi đâu!! , thôi kệ cứ ra xem ai đã , vừa ra đến cửa lớp tôi bất ngờ bởi một dáng người quen thuộc , bất giác tôi kêu lên :

_A..a.. Ngọc Hiếu sao bạn lại sang lớp mình vậy ???

_Minh..minh lâu ko sang lớp bạn nên thấy nhớ nhớ!! - Nàng đỏ mặt

_Ngọc Hiếu nhớ nhớ gì vậy , lớp mình có gì để nhớ đâu , hay Ngọc Hiếu nhớ cái bình nước , cái chậu hoa lớp tớ hả ???

_Minh..minh.. ko biết !!!

_Son à bạn có biết hôm nay là ngày gì ko ??

_Hình như hôm nay là 14-2 là ngày lễ tình yêu thì phải , mình nhớ mang máng !!!

_Thế bạn đã tặng quà ai chưa ??

_Trời.. mình làm gì có người yêu mà tặng híc..híc..

_Son.. nè...!!!

_Gì vậy Ngọc Hiếu ???

_Tặng bạn nè !! - vừa nói nàng vừa đưa món quà trước mặt tôi., mặt nàng đỏ như gấc

_Sao..sao Ngọc Hiếu lại tặng quà mình làm gì ?? - tôi ngạc nhiên , mồm há hốc ra

_Son..xì.. bạn..ngốc..lắm !!!- nói xong nàng dúi hộp quà vào người tôi và chạy mất hút.

Lại chuyện gì xảy ra với tôi nữa đây , nàng tặng quà tôi , vậy như nàng thích tôi ư... ko ,ko thể nào đc nàng làm sao thích tôi đc chứ!!! Cầm hộp quà của nàng trên tay tôi phải dẫu ở sau lưng vì nếu bọn trong lớp mà biết chắc tôi chết mất , các bạn ko biết hồi đó mà có người yêu thì hay bị trêu lắm , ko như bây giờ đâu . Tôi vừa vào lớp thì thấy lớp nhốn nháo hết cả lên , có mấy đứa thấy tôi bước vào lớp là chạy về chỗ cũ trong đó có cả lớp trưởng , lớp phó học tập , bí thư nói chung toàn là thành phần tiêu biểu của lớp , tôi mới ngỡ ngàng ra là bọn này nghe trộm tôi với nàng nói chuyện với nhau . Tôi vờ như ko biết gì dẫu món quà và đi về chỗ ngồi , nhưng thằng bạn thân nó đã phản bội tôi , nó nhân cơ hội lúc tôi ko cảnh giác nó giật mất hộp quà của nàng từ tay tôi và nói to “ Chúng mày ơi !!tao lấy đc rồi “ Tôi cú lắm cố gắng đuổi nó để lấy lại hộp quà , nhưng tôi bị mấy thằng giữ lại.

Thằng Tân nó cầm hộp quà của nàng tặng tôi đứng trên bục giảng và nó đã tự tay xé hộp quà đó ra trước bao nhiêu ánh mắt tò mò của tất cả mọi người trong lớp và có cả tôi nữa . Tôi cũng hồi hộp lắm ko biết bên trong có gì vì đây là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi đc một người con gái tặng quà , bóc hộp quà ra đến đâu là cả lớp lại mở to mắt ra đến đó , cuối cùng đc sự cổ vũ của mọi người trong lớp thằng Tân cũng mở đc hộp quà , bên trong là một cái đồng hồ hình trái tim , màu xanh lá mạ . Cả lớp “Ồ..ồ” lên một tiếng rồi thằng Tân nó cầm đồng hồ xuống chỗ tôi :

_Trả mày nè , tưởng cái gì ăn đc cơ , hóa ra là cái đồng hồ !!!

_Mày đc lắm thằng chó , giảm phản bội anh em!

_Chú em đừng nóng , anh đc sự ủy nhiệm của lớp trưởng đề làm việc này có gì thắc mắc cứ đến mà hỏi lớp trưởng!!

Nó nói thế thì tôi chịu rồi , ở lớp tôi sợ lớp trưởng 1 vảnh vì lớp trưởng đánh đá kinh khủng , y như pà chần ấy!

_Son xì này...!!- thằng Tân lên tiếng

_Gì vậy , mày trêu tao còn chưa đủ sao ??- giọng tôi buồn buồn

_Tao nghĩ Ngọc Hiếu thích mày đấy , nó ko thích mày thì ko tặng quà như vậy đâu , mấy đứa ngồi gần cũng hùa theo.“ Thằng Tân nói chí phải “

_Chúng mày có im đi ko để tao yên đi !!

_Thôi mấy anh em để nó yên , thằng này đang shock tình đấy , nó mà điên lên nó cân cả mấy thằng mình đấy !!

Bọn nó đi rồi tôi mới bỏ cái đồng hồ ra để ngắm nghía . ôi chao cái đồng hồ thật là đẹp nó ko to lắm chỉ vừa bằng bàn tay tôi , nó có hình trái tim màu anh lá mạ , xung quanh đc trang trí hết sức bắt mắt , đúng là người đẹp ngay cả chọn đồ cũng đẹp lun .

Cả ngày tôi như thằng mất hồn chả làm đc gì cả , ngay cả đến bữa ăn trưa tôi cứ mơ mơ tỉnh tỉnh đến nỗi mẹ phải nhắc tôi là ăn cơm ko gấp thức ăn thì

tôi mới tỉnh ra. Tôi thấy trong góc nhà có một bó hoa cúc tôi này ra ý tưởng đó là vật cánh hoa cúc để xem nàng có thích tôi thật ko , mỗi cánh hoa là từ “thích” cánh hoa tiếp theo là “ko thích “bó hoa có 4 bông thì 2 bông là thích , 2 bông là ko thích ông trời cũng khéo trêu ngươi tôi .Mẹ nhìn thấy tôi nghịch hoa , tôi bị mắng té tát , hóa ra hoa đó để thắp hương cho ngày rằm..híc..híc...

Buổi tối sau khi đã ăn cơm xong tôi tắm rửa sạch sẽ và ko thèm học bài , tôi quyết định sẽ mua quà tặng nàng , tôi sẽ nói với nàng là tôi đã mến nàng từ lâu rồi, nếu ko thích tôi thì coi như món quà đó tôi trả nợ nàng vì cái đồng hồ kia cũng đc.Valentin năm đó là sau tết khoảng 1 tuần , tiền của tôi đã bị Gấu trăn lột hết chả còn xu nào, tôi cố gắng lục tung tủ quần áo, móc hết túi này đến túi kia , cũng chỉ đc có 20 ngàn , tôi nghĩ từng ấy đủ cho một món quà.Tôi dắt xe ra ngoài cửa và lấy lý do là đi đến nhà bạn mượn sách , bố mẹ tôi nghe thấy vậy nên cũng ko tra khảo gì thêm.tôi thấy đi một mình ko ổn cho lắm , nên tôi quyết định rủ thằng Tân đi cùng cho chắc ăn , có gì nó quân sự cho tôi.

_Tân ..oi..tân ..oi!!! - tôi đứng ở cổng nhà nó và gọi với vào.

Nghe thấy tôi gọi nó chạy ra ngay , tai thẳng này thính thật ke..ke..

_Gọi tao có việc gì thế ??

_Đi với tao một tí đi !!!

_Đi đâu thế ???

_Nhanh lên , tí rồi mày sẽ biết!!

_Đc rồi mày tránh ra đi để tao “bật tường “ cái , cổng bị khóa mất rồi !!

“Hãy..a.. phịch “ ok đi thôi!!!

Suốt dọc đường nó cứ hỏi tôi là đi đâu , tôi mặc kệ ko trả lời nó. tôi đạp xe thật nhanh đến cửa hàng quà lưu niệm gần nhất.

_Kít..kít.. xuống xe tới nơi rồi!!

_Vào cửa hàng lưu niệm làm gì hả mày ???

_Hỏi nhiều , có đi vào ko hay ở ngoài trông xe ??

_Ngu gì ko vào !!!

“Hai em mua gì “ - tiếng cô chủ tiệm vang lên

“Chị cứ để bọn em tự nhiên chọn ạ !! “

_Ko biết con gái quà gì mày nhi ??

_Á..à..định tặng quà cho em nào hả??? A tao biết rồi Ngọc Hiếu hả ?? , thằng này trông cứt cứt mà lẳng mạn góm nhi ..ha..ha

_Cứt cứt cái đầu mày ấy , nàng tặng quà tao mà tao ko tặng lại còn ra cái gì nữa!!!

_Đúng rồi , mày mà ko tặng thì mày là đàn bà he..he..

_Nín...chọn quà giúp tao đi

Chọn quà cho con gái thật là khó chả biết bọn họ thích cái gì nữa cơ, tôi với thằng Tân chọn mà chả đc cái nào ra hồn , cái mà tôi thích thì nó ko thích và ngược lại cái tôi thích thì nó lại chê .

_Khó chọn nhể mày !!!

_Ừ..khó thiệt!! - tôi đồng tình với ý kiến của nó

_Ôi sao tao với mày ngu thế nhỉ hôm nay là valentin mua sô-cô-la là hay nhất , bọn con gái thích thứ đáng đáng ngọt ngọt này lắm !!

_Ý kiến hay , quyết định vậy đi ,mày trông bản bản mà thông minh nhể!!

_Chuyện..!!! tao mà lại - vừa nói nó vừa cho tay lên vuốt tóc , chuối cả nải = =!

“Chị ơi . hộp Sô-cô-la kia bao nhiêu xiên ạ !!”

“20 ngàn em à !!”

“...chị gói cho em đi , bọc đẹp vào chị nhể “

“Tặng người yêu hả em ??? “

“ Dạ ko bạn thôi ạ “

“ ... “

“Của em xong rồi đây , thấy cu em có vẻ xinh trai chỉ giảm giá cho 500vnd “

“Ủi.. chị làm vậy em ngại lắm , em cảm ơn chị “

_Mày ơi chị chủ quán trông thế mà háo sắc thế nhĩ ?? - tôi hỏi thằng Tân

_Ờ.. tao ở ngoài xem mà tao thấy bà ấy nhìn mày chảy cả nước mũi ra ha..ha..

_Khấp quá ..đi thôi kéo muộn!!

Cũng may là tôi biết nhà nàng vì hôm nọ sau khi ăn chè xong tôi nai nàng về.

_Sắp tới chưa mày , sao đi hoài ko dừng vậy!!

_Mày cứ sồn sồn thế nhĩ , sắp tới rồi!!!

Tôi dừng lại ở một ngôi nhà 3 tầng khá đẹp.

_Tới rồi xuống xe đi!!

_Woa..woa .. nhà Ngọc Hiếu đây á , nhà gì mà to thế - nó sít xoa

_Ừ..nhà nàng đấy - tôi khẳng định

_À mà này làm sao mày biết là Ngọc Hiếu hả ??

Tôi lúng túng :

_Thì tao hỏi mấy đứa lớp nàng thì biết chứ sao !!!

_Đéo tin , cái loại nhát như mày mà dám hỏi cơ .có gì thì khai thật đi!

_Thì tao nao nàng về thì biết chứ sao - tôi buột miệng

_Gớm.. tình cảm quá nhĩ , nai nhau về cơ đấy, sao mày lại nai Ngọc Hiếu về ??

_Cái này thì tao ko nói đc !!

_Ko nói chứ gì , thế thì mày ở lại mà tặng nhé tao đi về đây.

Nghe nó dọa tôi cũng thấy sợ , nó về mất tôi biết làm thế nào. buộc tôi đành kẻ hết cho nó :

_Thì lần trc' tao có kẻ vs mày là nàng rú tao đi ăn chè đấy , hôm thứ 5 vừa rồi tao với nàng đi.

_Đ.m đánh lè hả , có cái ăn mà ko rú tao , mày nhớ mặt tao đấy !! - nó xì mặt quay đi , y như trẻ con đấy

_Nàng hẹn tao chứ có hẹn mày đâu , mà cho mày đi chỉ tổ phá đám chứ đc cái bộ gì .

_Câm ngay.. tặng quà đi rồi còn về !!

Bọn tôi nấp sau bụi cây cách nhà nàng ko xa , có thể nhìn thấy mọi hoạt động của nhà nàng , bỗng nhiên cửa nhà nàng mở ra và có một người phụ nữ đi ra.

_Ô..hò. có người ra rồi kìa , hình như là ô-sin nhà Ngọc Hiếu hay sao ấy - Thằng tân nó phát biểu

_Ô-sin cái đầu mày ấy , nhìn ăn mặc thế kia mà bảo là ô-sin à , chắc là mẹ nàng ấy!!

Nhưng mẹ nàng cứ đứng trc' cửa nhà mà ko chịu đi đâu , cứ đứng ở trc' cửa làm gì đó , hình như là gọi điện thoại thì phải .10" rồi 20' qua đi mẹ nàng cứ đứng ở đấy mà ko chịu đi , thằng tân nó ko chịu đứng đc nữa nó giục tôi :

_Mày ra mà tặng đi , đứng ở đây muỗi cắn sưng chân tao rồi

_Nhưng mà tao sợ lắm , mẹ nàng cứ đứng kia ai mà dám

_Ừì xời sợ cái gì cứ ra đi rồi bảo là : “ bác cho cháu gặp bạn Ngọc Hiếu có tí việc “

_Thôi tao sợ lắm , hay mày ra tặng hộ tao nhé !!

_Mày có bị ám đầu ko , quả là của mày mà chứ có phải của tao đâu , tao tặng quà nóa yêu tao thì sao , mày dám ko

_....

_Mày có định tặng ko thì bảo tao!!!

_Tao..ngại ..lắm

_Rách việc với mày quá , như thế này thì làm sao có bạn gái đc, k tặng thì đi về

_Ừ.. đi về đi ..híc..híc..

Cả đêm 14-2 tôi thức trắng , tôi ko thể chợp mắt đc tôi chỉ nghĩ tới nàng , nghĩ lại những việc đã xảy ra với nàng , mới đây thôi nàng còn tặng quà tôi , còn tôi thì sao chỉ vì tôi quá nhát gan ko dám vượt qua rào cản đó là mẹ của nàng, để tặng quà nàng ,liệu tôi có phải là con trai nữa ko , con trai thì sao nhì?? con trai khi đã đc 1 người con gái tặng quà đã là một điều ko bình thường rồi , thường thì con trai hay tặng quà con gái trước , còn tôi ko đủ can đảm để làm điều đó.Liệu tối hôm 14-2 nàng có thức như tôi ko , nàng có oán hận tôi vì đã ko tặng quà nàng ko ??

Nếu ai đã từng như tôi thì hãy đồng cảm cùng tôi , còn nếu ai đọc đến đây thấy ghét tôi , muốn chửi tôi là thằng điên , thằng nhát chết thì các bạn cứ chửi đi , tôi ko có ý kiến gì đâu , nhưng các bạn đừng có ai thương hại tôi , tôi ko thích sự thương hại....

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Sô-Cô-La tình yêu !!!

Suốt một tuần nay , tôi và nàng ko gặp nhau , nàng cũng ko còn đi chấm điểm nữa , tôi biết đc lý do làm sao nàng lại làm như vậy .Còn tôi 1 tuần đầy ngày nào tôi cũng để hộp sô-cô-la trong cặp để giờ ra chơi tặng nàng nhưng một lần nữa tôi quá nhát tôi ko dám sang lớp nàng.Tôi thấy mình sống như đồ thừa của xã hội. Thằng tân nó cũng ko thèm chơi với tôi nữa , thỉnh thoảng nó cũng hỏi chuyện tôi , nhưng nó toàn hỏi những câu mà tôi ko trả lời đc :

_Thế nào đã tặng sô-cô-la cho Ngọc Hiếu chưa ??

_....

_Tao ko có thằng bạn nhát như mày , tránh ra đi thằng cút

_....

T biết nói gì bây giờ , nó nói đúng mà .Thỉnh thoảng tôi cũng có gặp nàng ở sân trường , tôi ko còn mặt mũi để gặp nàng , những lúc như vậy tôi kéo “rụp “ cái mũ lưỡi chai thật sâu để nàng ko nhận ra tôi .Khi ra về tôi cũng lấy xe thật nhanh , ngày xưa nơi này là nơi bọn tôi gặp nhau nhiều nhất , còn bây h tôi tránh nàng như tránh một bệnh dịch.. tôi sợ đối diện với nàng.

Hộp sô-cô-la vẫn còn nguyên , ngày nào tôi cũng bỏ nó ra để ngắm và ngồi ước giá như mà hôm đó tôi có can đảm , tôi sẽ tặng hộp Sô-cô-la này và sẽ thổ lộ hết với nàng , tôi sẽ nói là tôi đã thích nàng từ cái nhìn đầu tiên .Nhưng đó chỉ là 1 điều ước ko bao h trở thành sự thật khi mà chủ nhân của điều ước đấy là 1 thằng hèn ,1 thằng ko có đủ dũng khí ...

Ngày...tháng...năm..

Vẫn như mọi ngày tôi ngắm nghía hộp sô-cô-la rồi đi ngủ , nhưng do ko kiểm soát đc hành động của mình , tự tay tôi đã xé nát giấy bọc ở hộp sô-cô-la ra. mở nắp hộp và lấy thỏi sô-cô-la trong hộp ra , tôi ko ngờ là bên trong có thỏi sô-cô-la đẹp đến thế , một thỏi sô-cô-la hình trái tim , bất giác tôi cầm nó trong tay và bóp vụn nó , tôi ko hiểu đc hành động của mình vừa làm , sao tôi lại làm như thế , nó chỉ là một vật vô chi vô giác ko làm tổn hại đến ai , vậy vì sao tôi lại làm như vậy ?? tôi bị thất tình ư?? tôi đâu có bị nàng từ chối lời tỏ tình đâu mà thất tình chứ !!! vậy thì TẠI SAO....TẠI..SAO ??? sau khi bóp vụn thỏi sô-cô-la trên tay tôi còn mấy mẩu nhỏ dính lại , tôi đưa tay mình có mẩu vụn đó cho lên miệng và nếm xem mùi vị của sô-cô-la tình yêu nó có vị gì ??? tôi thấy lúc đầu thì đắng đắng sau đó thấy ngọt ngọt ở cổ họng , tôi thấy nó khác so vs sô-cô-là mà hồi bé tôi ăn quá , sô-cô-la hồi bé tôi ăn nó ngọt xé cổ chứ ko giống như thế này .Món quà đầu tiên tôi mua tặng một người con gái cũng là người con gái đầu tiên tôi thích , vậy mà tôi đã ăn

nó , thật là nực cười..ha..ha..

Còn về chiếc đồng hồ các bạn biết k có lúc tôi có ý định là trả lại nàng đấy , vì sao tôi lại có ý nghĩ như vậy ??? ngay chính bản thân tôi cũng ko hiểu tại sao tôi có ý nghĩ như vậy để rồi giờ đây khi viết ra những dòng chữ này tôi mới có một lời biện minh cho suy nghĩ ấy đó là : Tính của tôi ko thích nợ nần ai , nếu nợ thì phải trả bằng đc mới thôi .Còn tôi , tôi vẫn chưa trả nợ nàng mà vẫn giữ cái đồng hồ đó cho riêng mình , tôi quá ích kỉ phải ko các bạn , chiếc đồng hồ của nàng đó là vật kỉ niệm của nàng đã tặng cho tôi, tôi dùng nó để xem giờ , mặc dù nhà tôi tầng trên tầng dưới đều có đồng hồ , nhưng tôi vẫn thích xem giờ từ đồng hồ của nàng hơn , có lẽ vì thích nàng mà tôi thích luôn những gì liên quan đến nàng .

Tôi đi học rất ít khi đội mũ , mẹ tôi hay mắng tôi là trời nắng to thế mà ko đội cái mũ , nhưng bây giờ thì khác tôi đã làm theo lời mẹ đội mũ những lúc đi học buổi sáng và đi học về , giường như những lúc ấy tôi cố kéo mũ thật sâu để có một người ko nhìn thấy tôi , và cũng giúp tôi tránh mặt đc người đó. Tôi bắt đầu ít nói hơn , có lần nàng chê tôi là ít nói. đúng vậy tôi ít nói thật , nhưng kể từ lúc tôi tránh mặt nàng tôi càng ít nói hơn , có khi cả ngày tôi nói đc vài câu như : “Em thưa cô , em ko trả lời đc “ , “ Con chào bố ,mẹ “ , “ con xin phép lên phòng “. không biết có phải những người ít nói là những người sống nội tâm ko nhĩ ???

Ngày nào cũng vậy tan học thì tôi là người ra cửa lớp nhanh nhất , lấy xe nhanh nhất có thể để tránh mặt nàng , tôi cũng ít chơi với thằng Tân hơn , mà nó cũng tệ thấy tôi như vậy ko những ko an ủi tôi mà cũng ko thêm chơi vs tôi luôn , tất cả là vì một người con gái mà như vậy , liệu có đáng ko ???Hôm nay tôi đi về chậm hơn so với mọi ngày là vì con ngựa sắt của tôi nó dờ chừng bị tuột xích ngay tre' cổng trường , tôi phải dắt xe sang vệ đường để lắp lại , cũng ko kó để sửa chứng bệnh thường gặp này chỉ cần kiểm cái cây gậy gậy một chút là ok , sửa xong tôi nhóm người đứng dậy thì bất gặp phải dáng người quen thuộc đang chạy về phía tôi ,tôi vội vàng kéo rập cái mũ lưỡi chai của mình xuống để nàng ko nhìn thấy tôi , nhưng tôi đã nhầm đúng là nàng chạy về phía tôi thật nhưng cách tôi 1 đoạn có một thằng đang đứng ở đó ,tôi nhìn thằng đó , hình như nó ko học trường tôi với lại trông nó lớn lắm chắc là học sinh cấp 3 . Tôi nhìn theo hướng nàng chạy, tôi ko tin vào mắt mình đc nữa , nàng chạy đến bên nó và ngồi lên xe của nó cười cười nói nói với nhau rất vui vẻ .

Khoảnh khắc ấy tôi dường như ko nói lên lời, sao lại có thể như thế đc , mới chỉ có mấy tuần thôi mà , nàng đã có bạn mới rồi ư.Trong đầu tôi bây h hiện lên hai dòng suy nghĩ , một là sao nàng có bạn mới nhanh đến thế , hai là liệu người đó có phải là bạn trai nàng ko nhờ đấy là anh trai hoặc anh họ nàng nai nàng về thì sao ???Suốt dọc đường về nhà trong đầu tôi đầy 2 dòng suy nghĩ đó mà tôi quên ko chú ý đến phương tiện qua lại trên đường , xem tí nữa là tôi bị xe cán

“kít..kít.... oắt con mất mũi mày để lên chán à , tí nữa là tao cán phải mày rồi , mẹ kiếp “

“ạ..ạ..cháu xin lỗi “

Tôi vẫn tin là thằng đấy là anh trai hoặc anh họ nàng , tôi tin là nàng ko phải là người như vậy cách đây ko lâu nàng còn tặng quà tôi cơ mà.Tôi bắt đầu đi về muộn hơn mục đích là để theo dõi nàng và thằng kia.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Món quà của Ngọc Hiếu !!!

Ngày nào cũng vậy nàng đều được thằng kia đội nàng ở cổng trường rồi nai nàng về , còn tôi vẫn chiếc mũ lưỡi chai kéo sâu đứng ở một góc nào đó nhìn nàng với suy nghĩ đó chắc là anh trai của nàng , nhưng anh trai gì mà bọn họ lại cười cười nói nói với nhau rất vui vẻ , sao trước kia ko thấy anh trai nàng xuất hiện mà bây h mới thấy , suy nghĩ của tôi đã bị lung lay , nhiều lần tôi định nhờ thằng Tân hỏi xem chuyện này là như thế nào , vì nó quan hệ rộng hay chơi với nhiều người trong trường nên chuyện này đối với nó quá đơn giản , nhưng tôi lại thấy ngại vì bọn tôi dạo này ít chơi với nhau hơn tất cả là vì một người con gái mà thành ra như vậy , tôi cũng muốn bình thường hóa quan hệ với nó nhưng nó ko chịu thì tôi cũng mặc kệ muốn ra sao thì ra.

Tôi vẫn tin nàng một mực tin đó là anh trai của nàng , nhưng vào một ngày trời cao trong xanh sương sớm long lanh cảnh lá rung rinh , đàn chim nom hót ca vang buồm lượn theo tôi ra nhà gửi xe , đi qua 2 đứa con gái nổi tiếng hóng hót tôi tình cờ nghe đc cuộc nói chuyện của bọn nó :

“Mày ơi hôm nay anh đẹp trai lại đứng ở cổng trường mày à “

“Thế hà , vậy tí tao phải ra ngắm mới đc !!!”

“Nhưng mà nhìn anh ý lạ quá , hình như ko học trường mình thì phải “

“Mày ko biết à!! anh ý là học sinh cấp 3 và anh ý với Ngọc hiếu trường mình là một đôi ấy “

“Ui !!thế hà tiếc nhĩ , đẹp trai vậy mà đã có người yêu rồi “

Nghe xong tôi chết lặng , hóa ra nàng đã có bạn mới đó ko phải là anh trai nàng , thế là hết người mà tôi thích bây giờ đã có bạn mới.Tôi như điên như dại đạp xe về nhà , tôi ko muốn ở lại cái nơi quái quỷ này , nơi có nàng và thằng kia !!.Ngay cả ông trời cũng ko thương tôi , bầu trời bắt đầu đổ mưa

,những cơn mưa kéo đến ào ạt đổ xuống đầu tôi người tôi ướt sũng hết cả những vòng quay của chiếc xe đạp bắt đầu chậm dần , tôi thấy mình vừa mệt cả thể chất lẫn tinh thần , tôi cố gắng dùng hết sức mình đạp xe nhanh nhất có thể để về nhà nhưng không may cho tôi do trời mưa nên đường rất trơn do cầm lái không vững tôi đã bị ngã xe, người bay một nơi xe bay một nơi. Trời thì càng lúc càng mưa to trên đường rất ít người qua lại , thỉnh thoảng cũng có vài chiếc xe máy chạy qua họ ngoái lại nhìn tôi với ánh mắt đầy thương hại nhưng họ không thêm quay lại giúp tôi .tôi bắt đầu thấy mệt và buồn ngủ...

Tôi không biết làm cách nào tôi lại có thể về nhà , tôi chỉ biết sau khi tỉnh dậy tôi đã ở trên giường của tôi .chắc là có ai thấy tôi ngã trên đường nên đưa tôi về nhà , tôi thấy ê ẩm hết cả người , chân tay thì bị chầy xước hết cả .một ý nghĩ thoáng qua đầu tôi , tôi gượng dậy tiến đến bàn học của mình lấy cái đồng hồ của nàng đã tặng tôi , tôi nhìn vật kỉ niệm mà nàng đã tặng tôi nhìn nó mà tôi thấy tôi và nàng đang cầm tay nhau đi trên con đường tình yêu , đột nhiên con đường tình yêu biến mất thay vào đó là hình ảnh nàng và thằng kia đi với nhau trên một chiếc xe cười nói vui vẻ với nhau và thế là....

...

.....

.....

..Bộp.....

Tôi đã đập chiếc đồng hồ của nàng vào tường trong sự tức giận , tôi không thể tin vào mắt mình được nữa nó vẫn không bị làm sao cả chỉ bị rụng đôi pin Con Thỏ ra thôi.giường như thấy hành động của mình quá bột phát tôi tiến đến chỗ tôi đập chiếc đồng hồ lắp lại pin cho nó và để lại chỗ cũ . nó cũng là vật vô chi vô giá, nó không có tội chỉ chủ nhân của nó có tội mà thôi .

Chiếc đồng hồ được yên ổn mấy ngày thì nó lại bị tôi uy hiếp.như mọi ngày vẫn cái mũ kéo sâu trước khi ra về nhưng lần này tôi bị mất thằng ở lớp giật cái mũ

“Ha..ha..bạn này ơi tao giật được cái mũ của thằng Sơn rồi”

“Trả tao..trả tao”

Chúng nó 4 ,5 người tung cái mũ của tôi lên còn tôi thì chạy theo từng đứa để lấy lại cái mũ nhưng không được . trên tôi chán nó mới trả lại mũ cho tôi

“ Trả lại mũ cho mày nè, nó một tí mà mệt kinh”

“ À..sơn xì này Ngọc Hiếu nó không thích mày nữa đâu , nó thích cái thằng ở công trường cơ , bỏ nó đi sơn xì à”

“Mày nói cái gì tao không hiểu”

“Thôi đừng giả bộ , ai chả biết là mày thích nó”

“Mày điên mà tao thích Ngọc Hiếu - trong lòng tôi thích nhưng mồm tôi lại nói vậy”

“Không thích sao tao nhắc nó đến mày lại đỏ mặt”

“Tao..tao làm gì có đỏ mặt , chắc tại trời nóng quá” - lúc đấy là lần đầu tiên tôi đỏ mặt, đỏ cả tai nữa vì thế bọn nó phát hiện ra ngay .

Lại một lần nữa tôi cầm món quà của nàng trên tay , tôi vẫn nhìn vào nó thật lâu tôi chỉ thấy một màu đen kịt và trong đầu tôi vang lên lời nói của thằng bạn

“Ngọc Hiếu nó không thích mày nữa đâu”

Ko còn gì để luyến tiếc nữa tôi dùng hết sức của mình đập thật mạnh cái đồng hồ từ sân thượng xuống dưới đất, lần này thì ko những rụng pin mà nó vỡ tan tành hết cả. Thế là xong , Ngọc Hiếu ko còn thích tôi, món quà của nàng chính tay tôi đã đập vỡ nó. Tôi đã khóc , một thằng lớp 8 khóc vì một người con gái , nước mắt tôi cứ tuôn ra sao tôi thấy nước mắt lần này khác với nước mắt của những lần tôi bị mẹ cho ăn đòn quá .Tôi xem phim thấy người ta bảo là : “ là con trai thì ko được khóc, và đừng bao giờ khóc vì con gái , đó là nỗi sỉ nhục của đàn ông râu” vậy thì sao tôi vẫn rơi nước mắt

“Cây ko buồn sao cây rụng lá”

“Đá ko buồn sao đá rêu phong”

“Tôi ko buồn sao tôi lại khóc”

“Khóc bởi vì em đã xa tôi”

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13

Cảm ơn thằng bạn tốt !!!

Tôi cũng có ý nghĩ là quên nàng đi, nhưng tôi ko thể làm dc, người ta nói: “Cố quên ta lại càng nhớ” điều đó thật là đúng. Tôi vẫn thường xuyên gặp nàng nhưng chỉ là nhìn lên lúc nàng ra cổng trường và chèo lên xe của thằng kia mà thôi. Nàng có vẻ xinh hơn trước và nàng cười nhiều hơn. Nàng cười đẹp lắm những lúc trời nắng to mà bắt gặp nụ cười của nàng tôi như ăn một chiếc kem mát lạnh.

Từ lúc biết nàng có bạn mới tôi suy sụp đi rất nhiều, tôi một học sinh khá giỏi dc cô giáo xếp vào nhóm 1 trong lớp (lớp tôi chia ra làm 2 nhóm, nhóm một là những người học khá cứng và giỏi, nhóm 2 là những người học trung bình) bị chuyển sang nhóm 2 trước sự bất ngờ của tất cả mọi người trong lớp. Điểm tổng kết mọi năm của tôi đều trên 7,5 mà bây giờ tụt xuống 6,5 xém tí nữa là học sinh trung bình và bị cô giáo chủ nhiệm đến nhà hỏi thăm. Cô và mẹ có hỏi tôi là sao lại học hành giảm sút đến như vậy??? Tôi ko biết phải trả lời thế nào để cho cô và mẹ hiểu cả, cũng may bọn trong lớp ko nói với cô giáo là tôi thích nàng, đây mới là nguyên nhân chính dẫn đến việc học hành của tôi bị giảm sút.

Mẹ nói với tôi rất nhiều, mẹ bảo với tôi là: “Thật vọng về tôi” ..Nhiều đêm tôi ko ngủ dc thì mẹ lại qua phòng tôi ngủ, mẹ xoa lưng cho tôi như hồi bé mẹ vẫn làm, bàn tay mẹ bây giờ đã khác xưa, nó bây giờ đã thô ráp hơn có nhiều “Chai tay”. Tôi biết bàn tay của mẹ làm nhiều việc vất vả để có tiền nuôi tôi ăn học.

“Bàn tay mẹ bế chúng con, bàn tay mẹ chăm chúng con”

“Com con ăn tay mẹ nấu, nước con uống tay mẹ đun”

.....

Tôi cũng rất buồn mẹ đã vất vả nuôi tôi khôn lớn thế mà bây giờ tôi lại báo đáp mẹ bằng học lực giảm sút. Mẹ khuyên tôi: “Con à năm nay cuối cấp rồi, mẹ muốn con thi đỗ vào trường Công Lập, chứ ko phải là dân lập, nhà mình nghèo con mà học dân lập thì mẹ biết phải làm sao đây”. Tôi cũng chỉ vâng dạ cho mẹ yên lòng chứ tôi ko dám hứa với mẹ. Còn về phía cô giáo chủ nhiệm tôi cũng hứa với cô là cố gắng học tập để thi đỗ vào cấp 3 công lập. Những ngày học thường thì có tiết của cô giáo chủ nhiệm tôi mới học và giờ tay phát biểu còn những tiết khác đa số tôi toàn ngủ, bạn bè trong lớp nhiều lúc cũng nhắc nhở tôi, nhiều lần như vậy bọn nó cũng chả thèm nhắc nhở tôi nữa.

Ngày hôm đấy là một ngày mưa tầm tã ko ngớt, tôi cảm thấy mưa mà dc ngủ thì tuyệt cú mèo, nhưng hôm nay có tiết của cô giáo chủ nhiệm tôi cố gắng ko ngủ nữa và chăm chú nghe giảng như một học sinh chăm học. Do tôi học khá môn toán nên nhiều lúc bị cô giáo gọi lên trả lời tôi vẫn trả lời dc, tiết của cô giáo chủ nhiệm qua đi tôi lại về với công việc của mình và ngủ, giờ ra chơi tôi cũng ngủ

_ Dậy..dậy..mau!!! mày đi học chỉ để ngủ thôi hả???- thằng Tân nó cầm tóc tôi giật giật

_ Mày để tao yên!!!

_ Mày đi ra đây với tao - nó kéo tôi đi theo nó

_ Đi đâu trời đang mưa mà, mày bỏ tao ra!!

Nó vẫn ko thả tôi ra cứ lôi tôi xềnh xệch, nó lôi tôi ra một góc sân trường mà ko có một ai, cả 2 thằng ướt như chuột lột.

_ Mày..mày dẫn tao ra đây làm gì ???

_ Hôm nay tao phải đánh cho mày một trận để mày tỉnh ngộ ra!

_ Bụp.. - vừa dứt lời nó cho tôi 1 đấm vào mặt làm tôi tối sầm mặt mũi

_ Sao..sao..mày đánh tao ??

_ Mày còn hỏi hả, mày vì một đứa con gái mà thay đổi, trước mày có thể đâu

_..Bụp.. - nó nhồi cho tôi thêm phát nữa

_ Sao mày ko đánh trả hả thằng chó !!

Nó nói thế thì sao tôi có thể đánh lại nó cơ chứ, nó nói đúng mà tôi vì một đứa con gái mà thay đổi.

_ Bụp..bụp - nó vẫn ko tha cho tôi mà tôi cũng ko đánh trả lại

_ Đau..đau..quá. Tân ơi..hu..hu!!

_Mày cũng biết đau cơ à , sao mày ko nghĩ lại đi vì mày mà bao nhiêu người đau đấy - mắt nó đỏ ngầu nhìn tôi như muốn giết tôi

_Đau..đau lắm mày tha cho tao đi !!

_Muốn tao tha thì mày phải hứa với tao một điều!!

_Điều ..gì??

_Mày phải quên Ngọc Hiếu đi và chăm chỉ học tập , mày ko muốn thi vào Công Lập hay sao??

_Tao..tao..ko làm dc!!

_Vậy thì để tao giết chết mày đi cho rồi

Nó vẫn cứ đánh tôi , nó khóc và tôi cũng khóc. Nhìn thấy nó khóc mà tôi nghĩ đến mẹ nghĩ những gì mà mẹ đã tâm sự với tôi và tôi bắt đầu bùng tình ra :

_Dừng lại đi...tao hứa với mày mà..hu..hu

Nó dừng lại và hỏi tôi :

_Hứa xuống thôi à phải làm cái gì đó chứ!!

_Làm cái gì là cái gì ???

_Á..á...- nó cầm tay của tôi lên và cắn đến nổi chảy cả máu ra

_Sao..sao..mày làm như vậy???

_Thì để cho mày nhớ , nếu mà mày ko giữ lời hứa thì hãy nhớ đến ngày hôm nay !!

_Ừ..tao biết rồi..cảm ơn mày nha.. đau quá híc.híc

_Cảm ơn cái gì, mày ko giận tao à !!!

_Giận chứ mày đánh đau với cắn đau kinh - tôi đưa tay bị cắn lên khoe với nó

_Mày cũng chẳng vừa , gan lắm mà người mày gầy như que củi ấy , tao đánh đau cả tay !!!

_Cảm ơn mày !!

_Cảm ơn lắm thế thôi vào lớp học đi!

_Bị như thế này học sao dc nữa ???

_Thế phải làm sao bây giờ

_...

_...

_Lên phòng y tế - cả 2 chúng tôi đều đồng thanh

Tối hôm đó do bị đánh đau nên tôi ngủ khá ngon và tôi đã mơ thấy nàng :

“Đồ biết là ai nào???” - một giọng nói quen thuộc vang lên và bịp mắt tôi

“Có phải công chúa Hiếu Heo ko ta !! “

“Á..à dám nói bỗ cô nương là Heo. cho mi chút nè !!! “ - nàng cù ni cù nách tôi

“Ôi..nhột quá ..cô chúa Hiếu Heo tha tội..tha..tội “

“Còn gọi là Hiếu Heo là nghĩ chơi lun ý , phải gọi là Hiếu xinh gái chứ “

“Dạ..Ngọc Hiếu là xinh nhất quả đất “ - tôi hét to

“Nói bé thôi ông tướng , mọi người nghe thấy hết thì sao ?? “

“Son sẽ cho cả thế giới là Ngọc Sơn yêu Ngọc Hiếu đến nhường nào !! “

“Hay quá ha, bố mẹ Hiếu mà biết chắc Hiếu tiêu mất “ - mặt nàng đỏ bừng nhìn càng thêm xinh

“Ngọc Hiếu này , nếu son làm gì có lỗi với Ngọc Hiếu thì Ngọc Hiếu có tha lỗi cho Son ko ?? “

“Ko biết dc, sao nhìn mặt Son thấy gian lắm , có điều gì mơ ám hử “

“Ko có đâu , Ngọc Hiếu cứ trả lời câu hỏi của Son đi “

“Để Ngọc Hiếu nghĩ đã “

“Còn nghĩ gì nữa , đi mà năn nỉ đấy “

“Được rồi ông tướng , ông là lắm chuyện nhất đấy “

“Hi..hi “

Không bỏ qua cơ hội trời ban tôi lấy hết can đảm của mình để làm một việc hết sức quan trọng

“Ngọc Hiếu nè!! cho Son xin một miếng “Thịt Nạc” dc ko “

“Trời..à.. nhà Hiếu đâu có bán thịt Lợn đâu mà son xin cái đó vậy “

Chưa kịp nói hết câu nhanh như cắt tôi hôn nàng trước sự ngỡ ngàng đến tột độ của nàng , nói là hôn nhưng là chỉ chạm môi thôi

“Son..sao lại làm vậy..hu.hu. Son có biết đây là nụ hôn đầu đời của Hiếu ko ..hu..hu”

“Son...son..xin lỗi mà , tại Hiếu xinh quá !!”

“Thế cứ thấy ai xinh là Son lại làm như vậy à ..hu..hu “

“Nhưng mà Hiếu vừa hứa với Son là tha lỗi cho Son nếu Son làm điều gì sai mà!!”

“ Son..Son..Đúng là đồ đều , dám lừa hiếu “

“Đều mà có người thích đấy he..he”

“Ai thèm thích đồ đều..đáng ghét..đáng ghét “ - nàng đỏ mặt dấm thùm thụp vào người tôi

“Hiếu cho Son hun lại đi cái kia chỉ làm chạm môi thôi “

“Không ..!!! “

“Hay là xin miếng thịt “Ba Chỉ “thôi ko xin” Thịt Nạc” nữa !!!”

“ Không ..đccccc..cc.cc!!!”

Nghe tiếng hét của nàng tôi mới bừng tỉnh , dậy xem đồng hồ đã là 7h rồi , còn 15 phút nữa là vào lớp, đây lại là ngày đầu tiên tôi bắt đầu chăm chỉ học nữa chứ .

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Cuối Cấp !

Tôi bắt đầu làm công việc thật khó đối với sức của tôi do là quên nàng đi , ko nhớ tới nàng nữa , nhưng bằng sự quyết tâm thi vào cấp 3 công lập , lời khuyên của người mẹ đã nuôi tôi khôn lớn và cả thằng bạn thân nữa .Tôi đã làm dc , nhưng nhiều lúc cũng thấy nhớ nàng da diết , tôi cũng đã vứt bỏ cái mũ mà tôi hay đội ko còn phải kéo rập cái mũ khi mà bắt gặp nàng chạy qua nữa .Tôi sẽ coi nàng như một người bạn , bọn ở lớp biết tôi vẫn còn thích

nàng có một đứa chơi thân với nàng nó đã giật cái vòng của nàng và đưa cho tôi lúc tôi đang ngồi vắt vẻo ở trên lan can trước cửa lớp học.

“ Son xì. cầm lấy và dấu đi nhanh lên ! của Ngọc Hiếu đây ! “

Nàng đuổi theo cô bạn đó để lấy cái vòng mà nàng ko biết là tôi đang cầm nó, nàng chạy qua chỗ tôi ngồi

“ Ngọc Hiếu ơi! vòng của bạn này “

Nàng đến bên tôi lấy lại cái vòng của nàng , 2 chúng tôi nhìn nhau ko ai nói với nhau câu gì cả như cảm thấy ko khí ngột ngạt này xảy ra nàng tiến lại gần tôi lấy lại cái vòng và lên tiếng :

“ Cảm ơn Son xì nhé ! “

Nàng vẫn thế sau một câu nói là nàng lại mỉm cười , ôi! sao tôi thấy nhớ nụ cười này quá lâu lắm rồi tôi mới nhìn thấy nó .bất giác tôi nhìn xuống cánh tay vẫn còn cái vết răng của thằng Tân nghĩ đến mà tôi thấy rùng mình .Việc học của tôi đã trở lại bình thường , tôi cũng đã được trở về nhóm một với sự vui mừng của bố mẹ , cô giáo và cả bạn bè nữa.Tôi đã quyết tâm làm cái gì đó thì phải làm cho bằng được cũng như việc tôi quyết tâm thi vào cấp 3 công lập cũng vậy nhưng khổ một nỗi thi vào cấp 3 chỉ có 2 môn Toán và Văn , Toán thì tôi ko lo tôi lo nhất là môn văn tôi học kém môn này nhất .Tôi sẽ kể cho các bạn thành tích học tập môn văn của tôi hồi cấp 2 ^^!

Tôi nhớ nhầm thi hồi lớp 6 hay lớp 7 gì đó cô giáo ra một đề văn :

“Đề bài : Các em hãy viết một bài văn kể về sự tích Lạc Long Quân và Âu cơ “ Trong bài làm tôi có viết thế này : “ Âu Cơ bụng mang dạ chửa 9 tháng 10 ngày nhưng đến ngày thứ 11 thì Âu Cơ đau bụng quá liền gọi Lạc Long Quân đưa mình vào bệnh viện nhưng do Lạc Long Quân ko đủ tiền đóng viện phí thế là Âu Cơ phải đẻ con ở trên non và dưới biển . Trích (50 xuống biển , 50 lên non) “ . Trước khi trả bài cô giáo đọc cho cả lớp nghe , cả lớp cười như chưa bao giờ đc cười , cô còn đem cho cả tổ văn trong trường đọc nữa chứ kết quả bài viết đó tôi đc 4 điểm . Chưa dừng lại ở đó , hồi đấy internet mới bùng nổ bọn tôi cũng bùng nổ theo là biết ra quán nét vào mạng rồi nhờ ông Google giúp đỡ .

“Đề bài : Các em hãy viết một đoạn văn kể về cô giáo mà em yêu quý nhất ??? “ rút kinh nghiệm lần này tôi cũng lủ bạn lên mạng tìm và chép tôi cũng ngu chép thì chép hết luôn đi tôi sợ bị cô giáo phát hiện lên chỉnh sửa một tí cho khác người trong bài làm tôi viết ngu lắm tôi lại còn ghi hẳn tên thật của cô giáo chủ nhiệm nữa chứ : “ Cô giáo chủ nhiệm em là thương binh liệt sĩ do cô đi chinh chiến nhiều năm nên trong tay cô vẫn còn dính một mảnh đạn , những khi trời trở gió cánh tay cô lại bị đau nên cô viết chữ lên bảng tay cô cứ run run kết quả là chữ cô viết lên bảng xấu quá làm mất em phải trở ra mới dịch đc” Lần này tai hại hơn cô giáo dạy văn đưa bài này cho cô giáo chủ nhiệm đọc , cô nhìn tôi như muốn cho tôi lưu ban để học lại môn văn cho chắc hay sao ấy ...

Thi xong kì 2 là chúng tôi bắt đầu chuyển sang ôn hai môn Toán và Văn để chuẩn bị cho kì thi xét tuyển vào lớp mười . Thời tiết tháng 6 thật là nóng bức vào những ngày này của mấy năm trước là tôi đang đc tha hồ chơi bởi cùng mấy đứa trong xóm để quên đi cái nóng này rồi nhưng năm nay là năm cuối cấp nên tôi phải chịu khó một tí vì tôi đã đi đc hơn một nửa chặng đường của thời học sinh rồi . Lớp tôi là lớp chọn của trường nên không khí ôn thi ngày càng căng thẳng mà gia đình nào mà chả thích con học công lập vừa oai lại vừa chất lượng nên con cái của họ cũng phải chịu áp lực từ gia đình .Lớp chọn ko có nghĩa là giới hết cũng có người học tốt và người học ko tốt nên khi hồ sơ đăng kí thi được phát về lớp học để bọn tôi tự viết thi cũng có nhiều đứa cảm thấy sức của mình ko đủ nên đã đăng kí vào Dân Lập luôn còn tôi với thằng Tân thì :

_Son xì. mày chọn trường gì ???

_Mày hỏi thừa ! tất nhiên là Công Lập rồi nhưng mà tao sợ lắm !

_Ừì xời! sợ cái gì mày chắc là đồ rồi , nhóm 1 mà ko đồ có mà ê mặt !

_Tao sợ môn văn lắm ! mà mày chọn trường gì thế ??

_Công Lập No.1 , tao nghe nói Công Lập lắm gái xinh lắm , tội gì mà ko thi!

_Mày thi vào CL chỉ vì gái thôi sao ??

_Ồ đấy , chả biết thằng nào chết vì gái đâu

.....

Chỉ còn vài ngày nữa là kết thúc những ngày vất vả ôn thi , tôi cũng đã có một chút ít vốn liếng môn văn để vào phòng thi có cái mà dùng cũng có lúc tôi định học tù mấy bài văn mẫu nhưng mà học đc mấy đề tôi sợ bị tù đề nên thôi .Lớp tôi trong mấy ngày cuối cùng này có tổ chức một buổi liên hoan để chia tay bạn bè , thầy cô và đặc biệt hơn cả ngày đấy lớp nàng cũng tổ chức luôn . Buổi liên hoan lớp 9 khác hẳn buổi liên hoan của lớp 6,7,8 vì đây là buổi liên hoan cuối cùng của thời học sinh trung học cơ sở , mỗi đứa sẽ đi một nơi có đứa thì về quê , lên Hà Nội, đứa thì học dân lập , công lập.... “ Tan Đàn Xê Nghệ “ hết cả . Bọn con cái lớp tôi khóc như mưa , đứa nào ko khóc thì sụt sịt , còn bọn con trai chúng tôi chả đứa nào thêm khóc cả chúng nó còn cười hề hề ra đấy chứ .

_Son xì oi ! tao với mày ra đây một tí đi - thằng Tân ở đâu chạy đến kéo tôi đi lúc tôi đang ăn trộm mấy quả mận trong túi.

_Đi đâu , tao đang ăn trộm mấy quả mận , mày ăn ko ???

_Ăn uống cái gì, tao với mày đi quanh trường lại một lần đi , sắp dòi xa nơi đây mất rồi .

_Ồ..ý kiến hay ..đi thôi!

Hai thằng chúng tôi bỏ lại lớp học cùng nhau đi hết tất cả các nơi trong trường nơi mà chúng tôi đã gắn bó suốt 5 năm .Đi hết dãy 2 tầng rồi 3 tầng , sân bóng mỗi nơi đều gắn với kỉ niệm của tôi và nó . Cái sân bóng kia nơi tôi , thằng Tân cũng đồng đội đã bao nhiêu lần phải rúc háng mỗi khi thua trận , chính cái sân này đã cho tôi đc quen biết nàng và chính nơi đó tôi bị thằng Cường Béo dọa đánh cho một trận vì đã đá bóng vào đầu nàng .

_Tao có ý kiến này hay lắm !

_Ý kiến gì ??

_Tao mới mày đi hết rồi chỉ còn nhà vệ sinh nữ là chưa vào thôi , tao với mày vào xem bên trong đó có gì ko đi - mặt nó dâm dề

_Oái..mày bị điên à tự nhiên mò vào đấy làm gì , có ai thấy đc thì sao!!!

_Gớm..nhìn cái mặt mày kia thích bỏ mẹ đi còn sĩ , sắp nghỉ rồi còn ai nữa đâu chỉ còn 4 lớp 9 thôi!

_Ồ..ha..kẻ ra cũng tò mò thật , ko biết bên trong mấy bác thợ xây thiết kế như thế nào nhỉ ,liệu có giống như bên con trai ko ?? - tôi suy tư

_Tò mà làm gì cho mệt , đi vào xem là biết ngay !

_Ừ...đi thì đi

Hai đứa lăm la lăm lép như mấy tên ăn trộm , tôi đi trước nó đi sau khúm núm tiến đến cửa nhà vệ sinh nữ đi đc nửa đường thì nó dừng lại

_Son xì ..mày đi trc' đi tao đứng ở đây canh người cho!

_Sao mày khôn thế hả , lỡ bên trong có ai thì tao chết à??

_Yên tâm!! tao ở đây canh cho mày vào đi nhanh lên

_Thôi đc rồi , nếu mà trong đó có gì ăn đc thì mày cầm có mà xin xỏ tao nhá .

_Nhất trí..đi nhanh lên he..he

Tôi tiến chậm chậm tới cánh cửa nhà vệ sinh nữ. tay tôi run như cầy sấy khi chạm tay vào cửa , tôi đẩy cánh cửa ra và dự đoán là bên trong ko có ai nên mới mở đc cửa nếu mà có người bên trong thì họ đã chốt cửa lại rồi . Nhưng ko như dự đoán của tôi lúc tôi mở toang cánh cửa ra thì bên trong là một bạn gái đang thoát y , lần đầu tiên thấy thân thể của một người khác giới người tôi như chết lịng các mạch máu chạy như điên , mồm há hốc , mắt mở to hết cỡ để nhìn ...bỗng nhiên bạn gái ấy quay lại 4 mắt chúng tôi nhìn nhau đến nỗi nếu mà con muỗi bay qua có thể bị dòng điện từ 4 đôi mắt ấy thiêu chết

_Á...á..á.. thằng biến thái ..cút..cút ..mau

_Á..á.. -tôi cũng kêu lên và bỏ chạy

_Chạy mau Tân ơi ..bên trong có người..chạy mau

Tôi với thằng Tân 3 chân 4 cẳng chạy bán sống bán chết khỏi cái nơi khủng khiếp ấy

_Tí nữa thì chết , sao bên trong lại có người nhỉ - nó thắc mắc

_Biết sao đc , mày toàn rủ tao chơi trò ngu thôi !

_Mà hình như mày xem đc cái gì à , tao thấy mày với con bé đó hét lên mà ??

_Thì tao thấy đc cái Parabol - mặt tôi đỏ bừng

_Parabol của con gái như nào hả mày ??

_Thằng khỉ này , trêu tao hả của mày thế nào của bọn nó thế vậy thích thì vạch ra mà xem!

_Thằng này cuối cấp mà sượng

_Sướng cái cục cục ấy!!

“Hai thằng kia chúng mày đi đâu thế , ra chụp ảnh nhanh lên “

Lớp tôi đang nhón nháo xếp hàng để chụp ảnh 2 thằng chúng tôi chạy lại để chụp ảnh , nhưng lớp nàng cũng đang chụp ảnh , tôi ước mình học lớp nàng để chụp ảnh cùng nàng . nàng hôm nay hình như trang điểm thì phải trông nàng xinh hơn mọi khi

“Cậu bé kia nhìn đi đâu ấy , nhìn vào máy ảnh xem nào “ - tiếng bác thợ ảnh nhắc nhở tôi

“Cả lớp cười tươi nhè ...1..2..3.. tách..”

“1 kiểu nữa nào..1..2..3. tách..”

“Xong rồi..ảnh đẹp lắm “

Chụp ảnh xong lớp tôi vào lớp để đánh chén , trước khi đánh chén cô giáo chủ nhiệm có nói vài lời :

“Mẹ chúc các con thi thật tốt , mẹ mong là tất cả những ai đăng ký vào công lập đều đỗ cả còn ai đăng ký vào dân lập thì mẹ biết sức học của các con như vậy nên không thể đăng ký thi vào công lập đc. Các con ai cũng ngoan ngoan , lễ phép nhiều lúc mẹ có mắng một vài đứa nhưng bắt đắ dĩ mẹ mới phải làm như vậy vì mẹ muốn tốt cho các con . Dạy xong khóa bọn con là mẹ xin nghỉ hưu tuổi mẹ đã già rồi không đủ sức nữa . Một lần nữa mẹ chúc các con thi tốt vào phòng thi ko đc run và lo sợ cứ làm hết khả năng của mình “

Cả lớp tôi như vỡ òa trước lời nói của cô , đứa nào cũng khóc kô kể con trai con gái và tôi cũng vậy .

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Chia Tay Thằng Bạn !!!

Ngày thi vào công lập năm ấy là một ngày tôi cảm thấy nóng nhất của mùa hè nhìn mặt đứa nào cũng căng trong tình trạng hồi hộp và lo sợ , ko lo sợ sao đc khi mà chúng tôi khi đã đăng kí vào đây đứa nào mà chả chịu áp lực từ gia đình , có thấy cô giáo lớp khác còn dọa là nếu ko thi đỗ vào công lập sẽ ko đc nộp hồ sơ sang dân lập mà phải học ở trường bổ túc 2 năm 3 lớp . Năm tôi thi có gần 1000 học sinh đăng kí dự thi mà chỉ tiêu nhà trường lấy có 450 khá là căng thẳng có khi còn căng thẳng hơn cả thi đại học ấy chứ , thi đại học nếu mà năm nay ko đỗ thì có thể năm sau thi tiếp nhưng với kì thi vào lớp 10 lại ko như vậy .

Thi 2 môn Toán và Văn chỉ vẹn vẹn trong một ngày , sáng thi Toán chiều thi Văn . Buổi sáng thi môn toán tôi khá tự tin vì tôi học khá môn này và cũng đc cô giáo truyền đạt tất cả kinh nghiệm cho môn này . Lúc trước khi tôi thi mẹ tôi bảo với tôi là đi xem bói và thầy bói phán cho tôi là thi trượt ko biết có phải mẹ lừa dối tôi để tôi cố gắng thi cho tốt hay ko với những người khác khi nghe như vậy đảm bảo tinh thần thi sẽ bị sụp xuống nhưng với tôi thì ko đơn giản là tôi ko tin mấy cái bói toán linh tính đó. Trước khi đi thi mẹ bắt tôi ăn bao nhiêu thứ nào là xôi đỗ , xôi gấc và ko cho tôi ăn chuối , tôi biết mẹ mê tín nhưng vẫn làm theo lời mẹ cho mẹ vui bố tôi thì xin nghỉ hẳn một ngày để đưa tôi đi thi .

Thời gian thi Toán là 1h30" nhưng tôi chỉ là hết trong một giờ còn thời gian thi tôi ngồi chơi , lúc cả phòng đang làm bài thi có một đứa chắc là căng thẳng quá cộng với cả thời tiết nóng nực nên đã bị ngất trên bàn học và phải đưa đi cấp cứu trong lòng tôi thầm nhủ : “Thương quá đi...thế là loại đc một người rồi ..he..he “ Tôi cũng nhìn thấy mấy đứa đc giám thị đưa hẳn bài cho để mà chép chắc là con nhà giàu lắm tiền nên mua chuộc đc giám thị .Tôi rất ghét cái kiểu như vậy tôi thích công bằng hơn là chơi cái trò bẩn thỉu này .Buổi chiều là thi môn văn tôi thấy run quá trời luôn để khỏi run thằng Tân bảo tôi mang theo phao đi cho chắc ăn có gì thì đem ra mà gỡ , tôi kiếm đc quyển văn mẫu to bằng bàn tay và nhét vào quần xì người ta bảo “chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất “ mà phải ko các bạn . Nhưng vào phòng thi tôi chả giám dờ cứ để yên cái quyển đấy trong quần xì đến tận lúc nộp bài .còn bài văn tôi phịa là chủ yếu .

_Ê ku!! thi có làm đc bài ko ??? - thằng Tân hỏi tôi

_Toán thi còn đc chứ văn thì xị , phen này tao trượt thẳng căng rồi mày ơi !!

_Hai môn này nhân đôi mà mày làm đc toán thì nó kéo môn văn nên.

_Tao cũng mong là như vậy híc..híc!!

_Thế còn mày , làm đc bài ko ??? - tôi hỏi lại nó

_Mày biết sức học của tao rồi mà , tao chỉ thi cho bằng bạn bằng bè thôi chứ tao về quê để học rồi - nó ngoa ngán

_Cái..gi..sao..sao lại về quê lúc trước tao có nghe mày nói gì đâu ???

_Thì cũng chưa biết đc , tao nghe lôm bô mẹ tao nói chuyện thôi !!

_Buồn nhì , mày đi thì tao biết chơi với ai bây giờ ???

_Gớm.. mày thi đỗ vào công lập lắm gái xinh lại quên tao thôi ..hê..hê !

_Đang buồn thúì ruột mà mày còn đùa đc sao ???

Cuối cùng ngày biết kết quả thi cũng đã đến , tôi chả có hứng đi xem vì tôi ko làm đc môn văn và thằng Tân nó cũng ko học cùng với tôi nữa nên tôi thấy chán quá .

_Ê..Si xòn đi xem kết quả đi , có kết quả rồi đấy !

_Tao ko muốn đi !

_Ờ hay..thì rồi mày phải đi xem nếu mà điểm kém thì rút hồ sơ nộp sang bỏ túc mà học chứ ..ke..ke.

_Im ngay thằng mồm thôi , đợi tao thay cái quần rồi đi !

_Úi xời .. mặc quần đùi có sao !!

_Điền hay sao mà mặc quần đùi , chân tao nhiều “Hoa Sim“ mặc quần đùi để ê mặt à ??

P/s : chân nhiều “Hoa Sim“ tức là chân nhiều mụn do ngứa để lại vết thâm như Hoa Sim

Hai thằng chúng tôi giữa trời trưa nắng nài nhau trên con đường nóng bỏng của buổi trưa hè , nó thì vẫn vô tư và hồn nhiên cười nói suốt dọc đường đi nó vẫn cái tạt cũ ngồi sau yên xe ko chịu ngồi yên cứ lắc lư hết bên này bên kia , nó làm tôi nhớ đến em có lần tôi nài em về em ngồi yên ko động đậy tôi cũng thăm từng so sánh cách ngồi của em với thằng Tân thì phải , tôi muốn nó lắc lư hàng nghìn lần nữa nhưng ko đc nữa rồi một ngày nào đó nó sẽ về quê để lại tôi một mình. Cuối cùng cũng tới trường cấp 3 công lập , trên trường rất đông người đa số toàn là học sinh một số ít là các bậc phụ huynh đi xem điểm cho con cái của họ .Nhiều đứa mặt tươi cười thể hiện niềm vui sướng chắc là bọn nó đã thi với kết quả cao có đứa thì buồn rười rượi còn tôi thì ko biết diễn tả cảm xúc nữa nên vui hay nên buồn đây khi mà thằng bạn ko học cùng tôi nữa.

_Mày ko đi xem điểm đi còn đứng đực ra đây làm gì ???

_Tao..ko muốn xem mà đông thế kia chen sao nổi ??

_Thằng ngu đông thế kia thì cọ xát mới thích chứ mày nhìn kia nhiều gái xinh chưa , anh em mình ra cọ xát một tí!

_Mày thích thì ra mà cọ xát nếu mà bị ăn tát thì đừng có bảo là quen tao nhá!

_Đc rồi mày ngồi đây để tao ra xem điểm hộ cho tiện thể cọ xát luôn!

_Next nhanh đi ko tao cho cái tở ong bây giờ !

Nó như con loi chơi tiến vào đám đông , lúc thì ẩn lúc hiện rồi biến đi đâu mất hút chắc là bị hội nào úp sọt vì cái tội thích cọ xát rồi. Còn lại mình tôi với một đồng suy nghĩ ngẩn ngang lâu lắm rồi tôi ko có tin tức gì về em , ko biết dạo này em thế nào liệu em có thi vào công lập như tôi ko??? trời ơi sao tôi lại ko nhớ ra nhì có lần bạn em nói em là lớp phó học tập cơ mà nhì thì có gì mà em ko thi vào công lập, nhưng đó cũng chỉ là suy đoán của tôi mà thôi nhà em cũng có điều kiện có thể em lên Hà Nội học thì sao ?? còn cả thằng bạn chết dẫm kia nữa sao mọi người cứ dòi xa tôi vậy nhì , tôi có gì ko tốt có chứ ?? đầu tôi như muốn nổ ra hàng trăm mảnh với nhiều suy nghĩ như vậy. Bất giác tôi ngược lên nhìn bầu trời , bầu trời hôm nay thật trong xanh ko một gợn mây , sao tôi thấy bầu trời giống tôi quá bầu trời trong xanh ko một gợn mây như là tôi ko có bạn bè mọi người đều xa tôi hết thằng Tân xa tôi cả em nữa cũng xa tôi .chán nản và tuyệt vọng tôi ko nhìn lên bầu trời nữa mà nhìn về phía đám đông nơi mà thằng ôn dịch kia biến đâu mất hút.

Bỗng... tôi nhìn thấy một dáng người quen thuộc mà chỉ mình em mới có vẫn mái tóc đó vẫn dáng đi đó bất giác tôi chạy ra phía chỗ em nhưng giường như ông trời ko muốn cho tôi gặp em tôi đã bị dòng người cản lại ko thể đi đc chỉ còn biết nhìn em khuất dần vào đám đông liệu có phải do tôi nhìn lên bầu trời lâu quá nên bị hoa mắt , đang định chạy đi tìm em thì thằng Tân ở đâu mò ra và giữ tôi lại

_Oất con đi đâu thế tao bảo mày đợi tao cơ mà , xem đc rồi mày Toán đc 7 Văn đc 4 chắc mày đỗ rồi .

_Thế mày đc bao nhiêu điểm 2 môn ??

_Hi..hi.. đã bảo tao thi cho vui mà Toán 2 , Văn 1 trượt từ vòng gửi xe !

_Tân này!! tao thấy một người giống Ngọc Hiếu lắm

_Mày vẫn còn nhớ tới nó à ???

_Ừ.... - tôi cúi gầm mặt xuống đất

_Tao tưởng mày quên nó rồi , nó ko xứng đáng đc mày yêu tha thiết như vậy đâu, bỏ nó đi...

Nó chưa nói hết câu trong đầu tôi nảy ra một ý tưởng đó là muốn biết có phải người vừa này là em ko thì ra xem bảng điểm xem có tên em ko là biết ngay , nghĩ là làm tôi hòa mình vào đám đông ấy.Nhưng ko , tôi sức nhớ ra tôi chỉ biết tên em là Ngọc Hiếu chứ ko biết họ của em là gì tôi phải làm sao đây ??? Thăng Tân chạy theo tôi và kéo tôi ra khỏi đám đông lúc tôi tuyệt vọng nhất đó là ko biết họ của em là gì .

_Mày chạy ra đây làm gì ?? điểm của tao với mày biết hết rồi còn gì !

_Tao...tao..xem điểm của Ngọc Hiếu!!

_Sao trần đời lại có thằng si tình thế nhở ?? tao cũng sắp đi rồi thôi tao ko ngăn cản nữa lần này tao sẽ giúp mày , Họ và Tên nó là gì để tao tìm cho!

_Tao..tao ko biết tao chỉ biết là Ngọc Hiếu thôi ko biết họ

_Khó nhờ , thế này đi cứ xem hết trong danh sách nhờ có một Ngọc Hiếu thì sao ???

Thật ko may cho tôi trong danh sách có rất nhiều Ngọc Hiếu nào là Mai Ngọc Hiếu , Nguyễn Ngọc Hiếu , Lê Ngọc Hiếu ...nhưng tôi ấn tượng nhất là cái tên Mai Ngọc Hiếu vì ko những hay và số điểm cũng ngang điểm của tôi , tôi mang một hi vọng đó là em... Biết tin tôi thi với kết quả tốt bố mẹ tôi rất vui tôi cũng phần nào tránh đc gánh nặng về phía mẹ tôi , tôi đã ko làm mẹ thất vọng .Từ lúc tôi nuôi hi vọng Mai Ngọc Hiếu là em thì ngày nào tôi cũng rủ thằng Tân lên trường để xem đã có điểm sản chưa làm nó phát cáu lên:

_Nặng bỏ mẹ ! suốt ngày bắt tao đi cũng khi nào có thì người ta thông báo!

_Tao sợ trượt lắm híc..híc

_40 điểm còn sợ trượt cái đó ơ ??? (Toán $7 \times 2 = 14$ điểm , Văn $4 \times 2 = 8$ điểm , 4 năm học sinh khá + hạnh kiểm tốt đc 18 điểm)

_Ai mà biết đc , nếu mà trượt tao xin mẹ tao về quê học cùng mày nhé - tôi nịnh nó

_40 điểm mà trượt chắc bọn nó trượt hết rồi...

Sau bao nhiêu ngày chờ đợi và lên trường xem điểm sản thì cũng có điểm sản , điểm sản năm tôi thi lấy 32,5 điểm vậy là tôi đỗ và cả Mai Ngọc Hiếu cũng đỗ với số điểm mà tôi đã xem .nhà trường thông báo ngày giờ để mọi người nhập lớp học ngày đó cũng là ngày thằng Tân phải về quê theo sự sắp đặt của gia đình , tôi vô tâm quá tôi chỉ quan tâm đến mình em mà ko quan tâm đến thằng bạn sắp dời xa mình nó sắp đi rồi mà tôi chưa nói đc lời chia tay nó , trước khi đi tập trung nhập lớp học mới tôi tạt qua nhà nó để nói lời chia tay

_Ồ..Son xì sao ko đi tập trung đi mà qua nhà tao làm gì ??

_Tao đến tạm biệt mày mà !!

_Ồ.. tôi qua tao cũng định sang nhà mày nhưng tao nghe mẹ mày nói là mai mày tập trung nên tao lại tôi

_Do nhanh quá tao ko chuẩn bị đc gì , tao tặng mày mấy quyển Đô-rê-môn làm kỉ niệm!

_Ồ ngon !! lần trước tao xin thì mày ko cho bây h lại cho , có ý đồ gì đây ???

_Ý đồ cái gì , mày sắp đi xa rồi tao tặng làm kỉ niệm thôi!!mày đi nhớ giữ gìn sức khỏe nhá khi nào rảnh thì về chơi với tao

_Nhất trí..mà sắp tới giờ tập trung rồi đi đi kéo muộn - nó giục tôi

_Ừ.. à Tân này mày cho tao ôm một cái đc ko ???

_Gồm như là phim Hàn Quốc ấy nhờ , người ta nhìn thấy tao với mày ôm nhau người ta tưởng Gay thì sao... thôi đi đi

_Ừ.. tao đi nhé !!

Tôi đi ra tới cổng thì nó gọi tôi lại và nói to

_Son xì oi!!! nhớ đừng bỏ dở mối tình đơn phương của mày nhá , nếu có cơ hội thì hãy tỏ tình với Ngọc Hiếu nhá!!

Tôi ko nói gì cả chỉ ra dấu hiệu ok bằng tay cho nó .

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương* - xjchum01 được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

Lớp 10.

Chia tay nó xong tôi thấy mất mát một cái gì đó , một cảm giác thật là khó tả , cảm giác đó cứ theo tôi mãi ko thôi.Tôi với nó chơi với nhau từ hồi lớp 6 cho đến tận bây giờ , tôi vẫn nhớ như in lần đầu tiên tôi với nó đụng độ nhau và làm bạn với nhau như thế nào .

Mùng 5 tháng 9 đó là một ngày quan trọng cho những ai đang chuẩn bị bước vào cấp một, cấp hai và cả cấp ba nữa ai lấy đều hồi hộp và lo lắng ,những em học sinh cấp một thì đc bố mẹ đưa đến tận trường học có khi đưa đến tận lớp học để động viên các em vào lớp hòa nhập với các bạn mới , có em hòa nhập tốt thì có thể quen đc nhiều bạn mới nhưng có em bản tính nhút nhát bố mẹ vừa đi khỏi đã khóc nhè rồi làm thầy cô phải dỗ mãi mới nín .Hồi nhập học cấp một tôi cũng đc bố đưa đến tận trường nhưng lúc bố tôi về là tôi cũng trốn về theo làm thầy cô tìm tôi nhón nhác hết cả lên , lúc gọi điện về gia đình để hỏi tình hình của tôi thì tôi đã về nhà lúc nào rồi ko hay mà từ nhà tới trường cách nhau hẵn 3 cây chứ ít gì .Tôi thấy phục mình hồi bé ghê đi có một tí mà nhớ hẵn đường để trốn về , chuyện nhỏ này tôi chả nhớ đâu chả là những lúc họ hàng tập trung ăn uống bố tôi lại đem chuyện này ra kể cho mọi người thì tôi nghe lôm đẽ hehe. Đến cấp 2 thì ko còn thấy cảnh bố mẹ đưa con đi nhập học nữa , hồi đó đa số nhà con nhà nông mà lúc đấy lại là lúc mùa thu hoạch lúa nữa nên ít gia đình có thời gian rảnh để đưa con đi nhập học chứ ko như bây h ngày nhập học y rằng là tắc đường toàn con cái nhà đại gia toàn xe con đậu kín công trường . Năm tôi nhập học cấp 2 nhà tôi cũng đang bận bịu công việc của nhà nông nên tôi tự mình đi tới trường , cũng may lúc nghỉ hè tôi đc anh hàng xóm dạy đi xe đạp nên lúc nhập học tôi mượn con “ Phượng Hoàng” của mẹ đi tới trường .

Đạp xe vì vụ tới trường mới mà tâm trạng tôi hơi bất an , k biết trường mới có như trường cấp một mình học k ? cô giáo có ác như cô giáo chủ nhiệm cấp 1 k ? hàng đồng câu hỏi cứ nhảy múa trong đầu tôi.Cái đầu cứ suy nghĩ linh tinh còn cái chân thì cứ đạp người tôi mệt đã dòi cũng may là đến trường rồi k thì chắc tôi ngất giữa đường mất .Những câu hỏi vừa nảy trong đầu tôi bây giờ đã đc giải đáp , quả thật là trường cấp 2 to và đẹp hơn trường cấp 1 ,những cây phượng to đến nỗi 2 người ôm cũng chưa hết , còn nữa dãy nhà 2 tầng đc xây rất chi là đẹp chả bù cho trường cấp 1 của tôi nghèo nàn và lạc hậu , tôi đi hết từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác . cái cô tôi làm việc ko mệt mỏi cứ hết quay bên này lại quay bên kia

_ ạch... – tôi va vào một thằng con trai và cả hai đều ngã xoài ra đất

_ Thằng này mày mù à , đi đứng kiểu đéo gì thế , thích ăn đòn ko??

_ Em.em xin lỗi anh !!

_ Xin lỗi mà đc à ! mày làm bẩn áo tao rồi hôm nay tao phải cho mày một trận - nó phi đến gần chỗ tôi túm lấy cổ áo tôi và dọa dẫm

_ Em.em – giọng tôi meo meo như sắp khóc

_ Thôi T oi tha cho nó đi đầu năm học mà đánh nhau đen lắm mà m nhìn nó xem gầy như con Hạc ấy đánh đau cả tay ra – mấy thằng bạn nó lên tiếng

Thằng đấy nghe lời bạn nó lên tha cho tôi nhưng nó vẫn còn cay cú lúc tha cho tôi nó còn cố tình đá vào mông tôi nữa !

“ Tất cả học sinh lớp 6 tập trung trước sân chào cờ” nghe thấy tiếng thông báo phát ra từ cái loa của trường tôi phui quần áo và đi ra chỗ tập trung .Tôi đc xếp vào lớp 6a1 và đặc biệt hơn cả là lớp này lại là lớp chọn , đương nhiên rồi tôi tốt nghiệp cấp 1 đc loại giỏi cơ mà ko đc vào lớp chọn là kiện ngay hehe , nhiều bạn đọc thấy lạ là tại sao lại tốt nghiệp cấp 1 tôi sẽ trả lời ngay đây vì lúc đó bộ giáo dục chưa phổ cập hết cấp 1 nên học hết lớp 5 phải thi 2 môn Toán và Văn , còn bây giờ thì k phải thi nữa mà muốn học cấp 2 trường nào thì nộp hồ sơ vào trường đấy thôi.

Thật đen đủi là cái thằng vừa dọa đánh tôi nó lại học chung lớp tôi nữa chứ , phen này chắc tôi ăn đòn cả năm rồi .Đã đen nay còn đen hơn lúc mà vào lớp xếp chỗ ngồi tôi với nó lại ngồi chung.

_ Ô! Mày cũng học lớp này à – giọng của nó tỏ ra ngạc nhiên

_ Ủ...!!

_ He..he.. nhìn mặt mày có trông có vẻ thông minh ,có gì khi nào cho tao chép bài với nhé!!

_...

_ Ấy da!! Chắc vẫn giận chuyện lúc nãy à ! có gì cho tao xin lỗi !

_ Giận mày làm gì cho mệt!

_ Thế hết giận rồi à ! vậy thì tao với mày làm bạn nhé tao thề là k bao giờ bắt nạt mày nữa!!

_ Ủ!! Đc rồi , mà mày vào đc lớp chọn chắc mày phải học giỏi vậy tại sao mày lại bảo chép bài tao làm gì??

_ Nói thật nhé ! tao vào đc lớp này là bố mẹ tao có người quen xin cho tao vào đấy !

_ À..ra vậy!

Quả đúng như lời nó nói , nó chả bao giờ bắt nạt tôi nữa bù lại tôi cho nó chép bài của tôi và bao giờ cũng vậy nó lúc trả bài nó bao giờ cũng điểm cao hơn tôi vì thằng chép bài bao giờ mà chẳng cao điểm hơn thằng tự làm cơ chứ . Thế đấy chúng tôi xây dựng lên một tình bạn đẹp cho đến tận bây giờ nhưng có phải là bạn thân ko thì tôi cũng ko biết đc nữa. Chúng tôi hay chơi với nhau,tâm sự về các bạn gái mới lớn ai xinh ai xấu , ai ngực to ai ngực nhỏ... và có những lúc đánh nhau nữa nhưng chỉ đc mấy ngày là lại chơi với nhau như bình thường vậy tôi có thể coi nó như một người bạn thân đc hay ko ?Người ta nói hãy nên trân trọng những gì mình gì có đừng để vụt đi rồi mới thấy hối tiếc , tôi thấy câu này nói đúng quá , nó đi rồi tôi mới thấy hối tiếc là chưa làm gì đc cho nó cả ngoài việc cho nó chép bài tôi ,nghĩ lại thấy việc làm là cho nó chép bài mà tôi thấy trách bản thân mình , tôi làm như vậy là hại nó chứ ko phải là giúp nó , còn nó nó giúp tôi nhiều lắm cụ thể như việc nó giúp tôi tìm hiểu về em vậy những lúc tôi thất tình nhờ nó mà tôi có thể đứng dậy đc.Nó đi rồi mà tôi thấy buồn quá , bây giờ tôi phải tự đi học một mình mà ko có nó đi cùng , ko có ai giúp đỡ tôi lúc tôi cần nhất , liệu tôi có phải là một người hay dựa dẫm vào bạn bè ???

Còn nửa tiếng nữa là đến giờ tập trung của những học sinh trúng tuyển vào lớp 10 công lập , tôi đạp xe chậm chậm trên con đường mới , con đường mà tôi sẽ phải đi suốt 3 năm học cấp 3.Tôi sẽ phải tập thói quen là đi học mà k có nó đi cùng , k có ai nô suốt dọc đường tới trường , tự mình bước đi trên con đường mà k có sự giúp đỡ của nó . Trên con đường đến trường cấp 3 tôi gặp rất nhiều tốp học sinh đi hàng 3 hàng 4 với nhau cười cười , nói nói vui vui với nhau .Còn tôi thì lủi thủi đạp xe một mình tâm trạng thì ko thể vui cho đc nói cách khác đó là :cười cũng chẳng đc mà khóc cũng chả xong.

Nhà trường gửi giấy cho tất cả những ai đã trúng tuyển vào cấp 3 công lập và bên trong tờ giấy ghi rõ tên lớp để đến ngày tập trung đầu tiên chúng tôi có thể dễ dàng tìm ra lớp của mình và nhận thầy cô giáo chủ nhiệm , nghe thầy cô giáo nhắc nhở công việc chuẩn bị cho ngày khai giảng toàn trường.Sau khi bị chém 2 ngàn tiền gửi con Ngựa Sắt tôi tiến về phía dãy nhà 3 tầng của trường để đi tìm cái biển lớp có cái tên là 10a5 .Hành trình gian khổ đi tìm lớp mà tôi đã gặp đc mấy đứa bạn hồi cấp 2

_ Hey! Si Xòn ..học lớp nào thế ??- một nhóm gọi tôi lại và hỏi.

_ 10a5- tôi đáp cộc lốc.

_ úi xời a5 là lớp thường rồi , thế thì bọn này k học chung với bọn xì rồi bọn này toàn học a1 với a2 thôi .

_ Ủi..ko sao cả - tôi cười trừ

_ Các bạn ở lại nhé mình đi tìm lớp đây!- tôi lên tiếng ,dường như tôi đứng với chúng nó như là người thừa vậy

Bước ra khỏi đám bạn cũ hồi cấp 2 tôi thầm nghĩ: “Đúng là bọn nhà giàu khinh người , chúng mày chạy tiền để vào lớp chọn thì nói toẹt ra đi còn bày đặt tình tưởng khoe ta đây học lớp chọn” k đề ý đến lời nói của bọn nó tôi tiếp tục công việc đi tìm lớp của mình vì trường khá rộng nên công việc này hơi mệt mỏi ,nhưng ông trời k bao giờ phụ lòng tốt của con người cuối cùng thì tôi cũng tìm ra cái biển lớp 10a5 nhưng k may cho tôi tất cả học sinh trong lớp đã vào hết tôi chỉ thấy thầy giáo đang đứng trên bục giảng nói nói gì đó rất to mà thôi.Tôi tiến đến cửa lớp ngất lời thầy

_ Thưa thầy..em xin phép vào lớp !- thầy thôi nói quay ra phía tôi đứng ân cần hỏi

_ Thế em tên gì??

_ Lê Ngọc Sơn ạ !

_ Chắc em nhầm lớp rồi , trong danh sách k có ai tên như em nói cả! Em sang lớp kế bên hỏi xem sao!

_ Nhưng thầy ơi bên trong giấy có ghi tên em học lớp này mà!!

_ Đâu! Đưa thầy xem tờ giấy nào !

Thầy xem qua và lên tiếng:

_ Thôi em cứ vào lớp ngồi đi để thầy báo với nhà trường xem xét lại.

Nghe thầy nói vậy tôi như chết đuối vớ đc phao , tôi tiến vào lớp mà bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về tôi(k phải chú ý vì tôi đẹp trai đâu nha vì tại tôi vào muộn với lại k có tên trong danh sách) làm tôi ngại k thể tả đc tôi ước có một cái lỗ nào để tôi chui một phát xuống cuối lớp luôn để mọi người đỡ phải nhìn.Kia rồi tôi thấy phía cuối lớp có một chỗ trống tôi tiến đến và ngồi ở đó nhưng khi đến bàn thứ 3 tình từ bàn giáo viên có một ánh mắt đang chăm chú nhìn từng cử động của tôi...

Liệu tôi có nằm mơ k? Người đang chăm chú nhìn tôi đó là em , em học cùng lớp với tôi ư? Ngay cả nằm mơ tôi cũng ko dám mơ em học cùng lớp với tôi. Bất giác tôi k đi nữa mà tôi đứng lại nhìn em và em cũng nhìn lại tôi , một lần nữa cả lớp nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu,thấy hành động của mình quá thô thiển tôi đi thật nhanh về cuối lớp nơi mà còn một chỗ trống dành cho tôi .Sao cuộc đời tôi lại trở trêu thế này ông trời muốn đùa giỡn với tôi sao , tôi đã một phần nào muốn quên em đi , quên đi mối tình đơn phương suốt 2 năm này vậy thì tại sao lại cho tôi cùng em học chung một lớp ?? Tại sao??Tại sao...??? vậy là cái tên Mai Ngọc Hiếu kia là em ư?? Tôi phải làm gì với em bây giờ ?? Lảng tránh em như lúc tôi k có đủ dũng khí tặng sô-cô-la cho em hay là bình thường hóa quan hệ với em như chưa có chuyện gì xảy ra ??? Ôi!! Đâu tôi như muốn nổ tung ra làm nghìn mảnh....

Cuối cùng tên tôi cũng đc ghi trong danh sách lớp 10a5 , tôi sợ phát run lên cứ tưởng mình bị trượt cơ.Lớp tôi sẽ số là 45 người nhưng trong số 45 người

đó tôi chả quen ai cả ngoài em ra tôi thấy mình thật là cô độc .Ngày khai giảng qua đi tôi bắt đầu bước vào lớp 10 vậy tôi đã là học sinh cấp 3 rồi đấy ! Ngộ thật. Nghe các anh chị khóa trước nói học cấp 3 vui lắm nhưng tôi chả thấy vui gì cả , vào lớp mà cứ như vào nhà tù ấy đứa nào đứa ấy nhìn nhau như người xa lạ .Những ngày học đầu tiên cô giáo cho phép thích ngồi đâu thì ngồi nhưng k đc ngồi 5 người một bàn vì thế bọn nó ngồi tùm tùm lại với nhau con gái ngồi với con gái và con trai cũng như vậy do tôi chả quen thằng con trai nào trong lớp nên tôi ngồi bừa vào một bàn còn sót một chỗ hi vọng ngồi với bọn nó tôi có thể kết thêm bạn ở cái trường cấp 3 này.À quên lớp tôi đã thay đổi chủ nhiệm đó là cô mà k phải là thầy nữa , bọn lớp tôi mặt đứa nào đứa ấy đều hiện nên 2 chữ: chán nản vì cô giáo chủ nhiệm có vẻ hơi nghiêm khắc mới vào nhận lớp mà cô đã quát tháo bọn tôi rồi chả bù cho thầy giáo chủ nhiệm cũ thầy hiền khô k à .

Kiến thức lớp 10 đối với tôi khá là mới mẻ do nhà tôi k có điều kiện đi học thêm như những bạn cùng trang lứa nên tôi khá là ngỡ ngàng , môn toán tôi còn hiểu vì tôi có kiến thức toán từ cấp 2 nên cấp 3 chỉ nâng cao thêm một chút thôi còn mấy môn khác thì tôi k hiểu cho lắm đặc biệt là môn văn , cấp 2 học mấy thế lại vẫn như :Tự Sự, Miêu Tả , Biểu Cảm.. tôi đã thấy khó rồi bây giờ lên cấp 3 học thêm thế loại văn Lập Luận , Chứng Minh nữa tôi dự đoán trước kiểu gì môn văn điểm tổng kết của tôi chắc là thấp nhất.

Một tuần trôi qua đi thật nhanh , thế là tôi đã là học sinh cấp 3 đc một tuần rồi , 1 tuần với bao nhiêu kiến thức mới , bạn mới , những nội quy mới của trường cấp 3 , tôi cũng đã kết bạn đc với mấy thằng con trai cùng bàn còn hội con gái tôi chả quen một ai cả .Suốt một tuần đó tôi chả bắt chuyện với em , tôi coi như em k tồn tại ở trong lớp và em cũng vậy em cũng k thêm nói chuyện với tôi .Cấp 3 cũng như cấp 2 học hết tiết 4 của ngày thứ 7 là có một tiết dành cho buổi sinh hoạt , cô giáo chủ nhiệm chủ nhiệm tổ chức một buổi sinh hoạt lớp vì là tuần đầu tiên số đầu bài toán đc điểm 10 nên k bị nghe Cãi Lường của cô giáo , cô chỉ lại chỗ ngồi mà thôi.Vẫn như hồi học cấp 1 ,2 vẫn là một nam nữ ngồi xem kể với nhau để đời nói chuyện nhưng các cô đâu có biết là xếp như vậy có khi còn nói chuyện nhiều hơn nữa ấy có khi còn nảy sinh tình cảm nữa “Lừa gần rom lâu ngày cũng bén mà ^^” .Tôi đc cô giáo xếp vào bàn thứ 3 đối diện bàn giáo viên kế bên tôi là một đứa con gái là hoắc là hươ , đầu tóc lại còn xoắn xoắn nữa chứ nhìn ngố k thể tả đc , tính tình lại nhí nha nhí nhảnh như trẻ con nữa nó mới chuyển đến ngồi cùng tôi mà đã bắt chuyện với tôi rồi

_Bạn ơi ! bạn tên gì vậy ??- nó hỏi mà mắt nó còn chớp chớp may mà mồm nó k đớp đớp nếu mà đớp đớp tôi xin cô chuyển chỗ luôn.hehe

_Son!

_Son tức là Núi hả , tên cậu ngộ nhỉ còn tớ , tớ tên Vân tức là Mây rất vui khi ngồi cùng bàn với cậu !

_Ừ..- tôi đáp lời nó mà k mấy thiện cảm .

_Con trai gì mà ít nói thế , ít nói vậy k có người yêu đâu !

_Nói nhiều như bạn cũng k có người yêu đâu!

_Xí.xí.. tớ có người yêu rồi..lêu..lêu mà coi cái mặt bạn kia nhìn cũng dễ thương chứ bộ nhưng mỗi tội hơi lạnh , Haizzz... mình phải ngồi với cục nước đá rồi.

_Mày nói ai là cục nước đá đấy hả???- tôi giận quá mắt khôn nói lớn tiếng với nó.

_Ờ.. sao lại gọi tớ là mày??

“Hai em kia trật tự” – cô giáo chủ nhiệm nhắc nhở hai đứa chúng tôi vậy là tôi phải ngồi với con nhỏ mắc dịch bị bệnh nói nhiều , nó mới nói có một tí mà đã bị cô giáo nhắc nhở rồi , cuộc đời tôi từ bây giờ trở đi thế thâm rồi híc..híc..Kể tiếp con nhỏ nói nhiều là cậu bạn tên là Long , tiếp nữa là cô bạn tên là Nga .

“Mai Ngọc Hiếu” – tiếng cô giáo chủ nhiệm

“Đạ..có em”

“Em ngồi bàn thứ 2”

“Đạ..vâng”

Chuyện gì đang xảy ra thế này ?? tôi k thể tin vào mắt mình đc nữa cô giáo xếp em ngồi trước bàn của tôi ,ông trời cũng thật là khéo trên người tôi đã cho tôi học cùng lớp với em bây giờ lại cho em ngồi trước mặt của tôi nữa . Còn nữa em đc cô giáo chọn làm tổ trưởng của tổ tôi nữa , tôi nhớ hồi lớp 8 em đã nhắc tôi vì tôi k đeo khăn quàng lúc em ở trong đội cờ đỏ của trường còn bây giờ em là tổ trưởng em có quyền quản lý mọi thành viên trong tổ trong đó có cả tôi , liệu tôi với em có đc như ngày xưa nữa không...???

Buổi sinh hoạt đầu tiên cô giáo cho ngồi đến gần 12 giờ mới đc về , cả trường người ta về hết chỉ còn lại mỗi lớp tôi may mà bác bảo vệ vào nhắc cô giáo thì cô giáo mới cho về ấy k thì còn ở lại nữa.Vì về muộn nên việc lấy xe khá là đơn giản k phải bon chen như mọi ngày nhưng thật là đen đui cho tôi xe đạp của tôi đã bị bực lớp , đã muộn thì chớ lại còn bị hỏng xe nữa(nhà tôi cách trường 5km).Giữa trời nắng gay gắt của buổi trưa hè tôi dắt xe từ cổng trường ra ngoài đường để tìm chỗ sửa xe nhưng vào cái giờ này thì ai còn làm việc cơ chứ , họ còn phải nghỉ trưa nữa chứ .Tôi có qua mấy tiệm sửa xe gần nhất nhưng tôi chỉ nhận đc từ họ cái lắc đầu , thật là xui xẻo tôi đánh đắt bộ với suy nghĩ : có khi đến 1h mới về tới nhà, nhưng có điều kỳ diệu đã xảy ra với tôi , có một thiên sứ đã giúp đỡ tôi trong hoàn cảnh này.Vâng! thiên sứ ấy chính là em

_Son ơi xe cậu bị làm sao thế??- tiếng của em phát ra ngay sau lưng tôi bất giác tôi ngoảnh người lại

_À..xe tớ bị bực lớp ..

_Sao cậu k đem qua mấy tiệm kia để sửa ??

_Tớ có đem qua nhưng bây giờ muộn rồi người ta k sửa !

_Cậu định dắt bộ về sao???

_Tớ..tớ..

_Thôi cậu lên xe tớ đi !

Tôi lưỡng lự chà nói lên lời

_Trời ạ! Cậu đứng đấy làm gì hả? Cậu có muốn 2 đứa chúng mình ốm vì nắng k ???

Tôi đành phải nghe theo lời em , tôi k thể nài em đc vì em k biết giữ xe của tôi chạy song song cùng xe em vì vậy tôi để em nài còn tôi kéo theo cái xe xit lốp của mình .Cũng may nhà à nhà tôi và nhà em cùng chung một con đường, suốt dọc đc đi em và tôi chà nói với nhau câu gì em vẫn cứ đạp còn tôi thì vẫn cầm cái xe của mình chạy song song với xe em , trời thì càng lúc càng nắng to và chiếc áo đồng phục của em đã bị ướt một khoảng ở lưng do mồ hôi tiết ra , dần dần đai của chiếc áo ngực của em hiện ngay ra trước mắt tôi , bất giác tôi nhìn chăm chăm vào đấy , người tôi như đông cứng lại , mặt mũi đỏ bừng trời đã nóng nhưng người tôi còn nóng hơn .

Tuổi 16 cái tuổi mà con trai , con gái đã biết tò mò về giới tính và tôi cũng k phải là ngoại lệ ngoại việc vào quán nét đánh điện tử ra tôi còn biết vào các trang web đen... để làm gì thì các bạn biết rồi đấy ,tôi cũng bắt đầu thấy cơ thể mình phát triển ở những vùng nhạy cảm và đặc biệt là tôi đã bắt đầu chú ý đến những đường cong gợi cảm của các bạn nữ nhưng đa số là tôi toàn nhìn trộm cụ thể như những chiếc áo ngực ẩn ẩn hiện hiện bên trong chiếc áo trắng tinh khôi, cả khi các bạn gái vô ý ngồi xuống để lộ 1 khoảng lưng vì vậy mà tôi k thể ngăn cản đc con quỷ dục vọng đang xâm chiếm toàn bộ cơ thể tôi đặc biệt là bộ óc nó đã điều khiển tôi làm 1 việc thật là bi ôi đối với một thiên sứ đã giúp tôi trong hoàn nạn , tôi thật là biến thái phải k các bạn! Tiếng phanh kít phát ra từ xe của em đã đưa tôi trở về thực tại.

_Son oi..tôi nhà tớ rồi ..cậu chịu khó dắt bộ 1 đoạn nhé !!

Tôi chà nói chẳng rằng cứ ngồi đực lên yên xe của em mà k chịu xuống , tôi thấy thật có lỗi đối với em , mặt mũi tôi đỏ bừng mồ hôi tuôn ra như mưa , k hiểu đc hành động của tôi là như thế nào em lên tiếng

_Son ..cậu sao vậy..cậu bị ốm à sao mặt đỏ bừng vậy??

_Tớ..tớ k sao thôi Ngọc Hiếu vào nhà đi tớ dắt bộ cũng đc còn 1 đoạn ngắn thôi mà !

Chia tay em tôi dắt chiếc xe của mình trên con đường nhựa nóng bỏng đi đc một đoạn theo quán tính tôi quay đầu lại phía nhà em . em vẫn đứng đấy nhìn tôi.Lẽ nào em vẫn còn quan tâm đến tôi ?liệu đó có phải là sự quan tâm của bạn bè học cùng lớp với nhau? Hành động của em làm tôi thấy khó hiểu.Tôi quyết định gác quá khứ của em với tôi sang một bên để bắt đầu lại từ đầu , bắt đầu một tình bạn trong sáng của tuổi học trò với em nhưng trong lòng tôi vẫn còn yêu em nhiều lắm Thời gian thử thách giành cho tôi là 3 năm học cấp 3 liệu trong 3 năm học đó liệu tôi có đủ can đảm để thổ lộ tình cảm của mình suốt 2 năm qua không???

Thời gian thấm thoát qua đi (hay nói theo dân dã là : Thời gian trôi nhanh như chó chạy ngoài đồng hehehe) tôi đã cùng em trải qua những ngày đầu bỡ ngỡ của môi trường học tập mới .Em kết thân đc với nhiều bạn trong lớp vì đơn giản em vừa xinh lại vừa hiền , em lại là tổ trưởng luôn làm tốt công việc đc giao nên cô giáo rất yêu quý em còn tôi tôi cũng quen và kết với hầu hết bọn con trai trong lớp còn con gái thì tôi k kết bạn với ai ngoài con nhỏ cùng bàn mắc bệnh nói nhiều.Học kì 1 của lớp 10 tôi có làm một việc mà em nói tôi k ra làm sao cả tôi tới bây giờ tôi vẫn nhớ như in lời nói đó ,chuyện đó cụ thể là như thế này:

_Son oi...đi học đi... –tiếng mấy anh cũng xóm học lớp 12 rủ tôi đi học

Nghe thấy có tiếng người gọi tên mình tôi mới giật mình tỉnh dậy, mò xem cái đồng hồ thì đã 7h mất rồi k kịp đánh răng rửa mặt và ăn sáng tôi vội vã tạm cái quần bẩn vứt ở gần giường mà mặc vào rồi phi thẳng ra cửa

_Thằng kia! Làm gì mà lâu vậy ? chậm tí nữa là bọn tao đi luôn rồi đấy!

_Mấy anh làm gì mà cứ xồn xồn thế ,tại cái đồng hồ báo thức của em nó đình công ấy mà hehe...thôi đi nhanh kẻo muộn học!

_Son xì mầy đi học k chài đầu à??

_Làm gì có đầu em vuốt keo đấy!

_Con lạy bố...

Suốt dọc đường đi tới trường học nghe mấy bố này nói chuyện mà tôi thấy mở mang đầu óc , mấy bố truyền cho tôi bí kíp tán gái tôi chỉ nghe qua cho biết thôi chứ tôi k thể áp dụng nó đc vì đơn giản trong trái tim tôi chỉ có mình Ngọc Hiếu mà thôi.Đi đến ngã 4 gần trường học thì 2 bố rẽ luôn vào quán nét chơi chán chê mê mải mới trèo tường vào để học còn tôi với một anh còn lại thì k có gan làm chuyện đó .

_ Anh Long...anh đi đâu thế lớp 12 ở bên đây nhà 3 tầng mà sao anh sang đây nhà 2 tầng làm gì??

_ Tao ra đằng sau nhà thì nghiệm có tí việc!

_ Việc gì hả anh??

_ Chả là sáng nay xoi liền 2 bát mì Hào Hào nên bây giờ mót quá phải ra đây mà giải quyết !

_ Sao anh k ra WC trường mình ấy !

_ WC trường mình á , WC trường mình kinh lắm tao chịu thôi , k nói nhiều với mày nữa tao đi đây !

Ngồi trong lớp ngẫm nghĩ lại thì quả thật là những lúc ra chơi có rất nhiều anh lớp 11 , 12 chui vào đây lúc đấy tôi chả biết gì còn bây giờ thì tôi đã hiểu.

Tùng...Tùng...Tùng – tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi đã đến

_ Hà Bò à!! Đi với tao tí đi tao buồn quá !

_ Thôi để tiết sau đi tiết này tao chưa buồn lắm!

_ Đi với tao đi...- tôi năn nỉ nó

_ Ồ ! Thăng này mày bị điên à chả nhẽ đi với mày tao nhìn mày đi à??

_ Híc. .. để tiết sau chắc tao die mất ..thôi tao đi đây!

Tôi định phi ra nhà WC của trường nhưng thấy xa qua nghĩ lại việc làm của anh hàng xóm sáng nay tôi phi hẳn đằng sau nhà thí nghiệm .Nhưng thật là k may cho tôi , tôi đã bị ông quản lí ở đây tóm gọn

_ Tao nhìn mãi chúng mày bây giờ mới bắt đc ... lên ban giám hiệu nhà trường với tao – ông ta túm lấy cổ áo tôi và lôi đi xềnh xệch

_ Bác oi..cháu..cháu

_ Búp..- chưa nói hết câu ông ta tặng tôi 1 đấm vào ngực

_ Bác...sao bác đánh cháu??

_ Búp – một phát nữa (thằng cha này ác vãi lúa)

Phen này thì tôi chết chắc rồi , lên gặp ban giám hiệu nhà trường thì kiểu gì cũng bị mời phụ huynh lên gặp.Ồi! sao cuộc đời tôi lại hay dính vào mấy chuyện có liên quan đến WC thế nhỉ , Ông ta dẫn tôi đến phòng hiệu trưởng trong lòng tôi run kinh khủng

_ Thưa anh! Em đã tóm đc cái thằng hay đi linh tinh ở sau nhà thì nghiệm rồi đây !

_ Rằm...thằng kia chỗ đấy mà mày cũng đi đc hay sao – Ông hiệu trưởng lên tiếng

_ Tại..tại em buồn quá!

_ Thế mày cứ buồn là đi lung tung hả , chả nhẽ buồn quá mày đi luôn ở trong lớp à??

_ Em..em..

_ Thưa anh..anh phải nêu tên thằng này trước cớ để nó kinh lần sau k tái phạm nữa!

Nghe thấy ông quản lí phòng thí nghiệm nói vậy tôi sợ quá meo meo nói:

_ Thưa thầy đây là lần đầu tiên của em thầy tha cho em đừng nêu tên em trước cớ!!

_ Nhìn mặt mày có vẻ ngoan hiền , tao tạm tha cho mày lần này , tên mày là gì, học lớp nào để tao ghi vào sổ đen để khi nào còn tái phạm thì sẽ nêu tên trước cớ !

_ Lê Ngọc Sơn , lớp 10a5 ạ!

Thoát khỏi sự tra tấn của ông quản lí và ông hiệu trưởng tôi chạy một mạch về lớp , vừa về đến cửa lớp bọn bạn đã vây lại hỏi han tình hình , tôi trả lời với chúng nó là ko sao cả . nhưng tôi k tin vào tai mình đc nữa từ cái miệng xinh xinh của em mà phát ra những từ ngữ làm tôi thấy nhục nhã quá trời

“Sao ngu thế k biết... , chỗ đấy mà cũng đi đc à ???”

Chương 17

Những Cuốn Truyện!

Lúc trước tôi là một thằng rất ghét đọc truyện nhìn thấy những quyển truyện dày bịch toàn chữ là chữ là tôi thấy phát ngán rồi chứ chưa nói đến việc đọc chúng. Tôi thích đọc truyện tranh hơn, đọc truyện tranh xem hình hay hơn là đọc truyện chữ. Nhà tôi thì lại rất nhiều truyện đa số là truyện chữ vì chị tôi học ở trên Hà Nội, trên Hà Nội sách lậu rẻ chỉ bằng 1 nửa sách của nhà xuất bản nên chị tôi mua rất nhiều những lúc chị tôi về nhà là mang hẳn 1 ba-lô toàn truyện là truyện, chị mang về chủ yếu cho mẹ tôi đọc còn một thằng học dốt văn như tôi thì làm sao có hứng đc chúng đc cơ chứ khi mà những câu truyện ở trong mấy quyển Văn ở bậc phổ thông như: Tắt Đèn- Ngô Tất Tố.....đọc mà ngán tới tận cổ rồi học xong lại còn phải viết bài văn về tác phẩm ấy nữa, cho nên tôi nghĩ mấy quyển truyện chị mang về cũng có nội dung tương tự những câu truyện tôi đọc ở trong quyển Văn mà thôi.

Các cụ có câu: “Ghét của nào trời trao của ấy” điều đó quả thật, đã có một cuốn truyện đã làm thay đổi suy nghĩ xấu xa về những cuốn truyện mà chị tôi đã cất công mang từ Hà Nội xa xôi. Đó là cuốn “Yêu anh hơn cả tử thần” của tác giả Tào Đình một nữ tác giả trẻ của Trung Quốc đc rất nhiều độc giả Việt Nam yêu mến vì truyện của chị viết rất hay, nhẹ nhàng nhưng lôi cuốn người đọc theo từng diễn biến của truyện. Lần đầu tiên tôi đọc hết một cuốn truyện nhiều chữ đến như vậy đọc truyện mà tôi như hòa mình vào câu truyện đó, hồi hộp với những tình tiết xảy ra trong truyện, đọc đọc và đọc tôi say sưa đọc vì cuốn truyện quá hay và muốn biết kết thúc của câu truyện thế nào vì thế tôi đọc rất nhanh chỉ 2 ngày là xong cuốn truyện đó. Không dừng lại ở cuốn truyện “Yêu anh hơn cả tử thần” tôi bắt đầu quan tâm đến những cuốn truyện của chị tôi hơn và nghe theo lời quảng cáo cáo hay như quảng cáo Dr.Thanh của mẹ, tôi đọc cuốn truyện thứ 2 đó là cuốn: “Nguyên O!” của tác giả Lê Hải Triều đây là một câu truyện có thật đc viết bởi một người cha một người yêu thương con cái hết mực, ông viết lại những ngày vất vả trong công việc chiến đấu để giành lại sự sống cho con trai của mình bị bệnh hiểm nghèo nhưng Nguyên vẫn ra đi trong sự tiếc nuối của mọi người. Phải nói là câu truyện này quá hay các bạn hãy tìm đọc và cảm nhận nhé !!!

Cứ thế những cuốn truyện của chị tôi đã đc tôi đọc hết, và tôi đã tìm đc thú vui riêng cho mình đó là đọc truyện. Những cuốn truyện về chủ đề tình yêu đọc xong tôi thấy thêm đc yêu, còn về chủ đề đời sống thường ngày như : Nguyên O!-Lê Hải Triều, Khát Vọng Sống Để Yêu – Nguyễn Hồng Công nó cho tôi thấy giá trị của sống nó làm tôi biết yêu thương mọi người khi họ còn ở bên mình, mỗi thể loại đều đem lại cho tôi những cảm xúc khác nhau. Tôi thường đọc truyện vào những lúc rảnh rỗi có khi mang cả chúng đến lớp để giờ ra chơi đọc

_Ê..Son xì ! làm gì vậy, ra chơi rồi mà ! – Vân hỏi tôi

_Mày có bị mù k ? k thấy tao đang đọc truyện à ???

_Truyện gì thế???- nó vừa hỏi vừa lấy tay kéo đầu cuốn truyện lên

_Làm cái gì thế, đi ra chỗ khác chơi để tao đọc truyện!

_Ông làm gì mà khó tính thế, tôi chỉ muốn biết tên của cuốn truyện là gì thôi mà!

_Xin lỗi em chỉ là con...

_Hả??? Ông kiểm đầu ra cuốn này vậy, tôi tìm mua mà k có!

_À.. thấy ở nhà thì mang ra đọc thôi!

_Khi nào đọc xong cho tôi mượn nhé !

_Nghĩ đã...

_Nghĩ ngợi gì nữa ??

_Nghĩ xem mặt mày con tem bảo hành k ,nhìn mặt mày tao thấy gian gian ..hehe

_Yên tâm, mặt này mai mới hết date(date), ông cho tôi mượn nhé, con trai gì mà kẹt sĩ thế !

_Ừ..khi nào đọc xong tao cho mượn! Mà mày cũng thích đọc truyện cơ à?

_Ông hỏi kì ,con gái ai chả thích đọc truyện !

Giữ đúng lời hứa của mình khi đọc xong cuốn : Xin Lỗi... tôi cho nó mượn với lời đe dọa của tôi đó là : mất đền gấp 3 so với giá tiền ở bìa .Nói là dọa nó cho oai thôi chứ nếu mà nó làm mất thật thì chỉ dám nó vài cái cho bồ tức thôi chứ ai lại đi lấy tiền của con gái bao giờ .Tôi bắt đầu cho nó mượn những cuốn truyện của tôi nhưng chỉ đc mượn 1 quyển k hơn k kém .Tôi cho nó mượn truyện là có ý đồ hết đây k phải là cho mượn xong thôi đâu ,ý đồ của tôi là những lúc kiểm tra thì nó phải cho tôi xem bài đặc biệt là môn văn và những môn học thuộc. Những tình tiết trong truyện đc chúng tôi đem ra bình

luyện

_Mày đọc truyện : Xin Lỗi.. xong rồi có thấy hay k ??

_Hay thì có hay nhưng đoạn kết cứ làm sao ấy !

_Làm sao là làm sao , loại người như thể chết là đúng !

_Ông này sao vô tâm thế nhỉ , thế còn ông , ông thấy truyện ấy hay k ??

_Ồ..truyện rất hay..nhất là những cảnh... – tôi ngập ngừng

_Cảnh gì ???

_Cảnh ..abc..xyz... haha

_Chết rồi! mình ngồi ngay với một con Dê Cự , cuối tuần này phải xin cô đổi chỗ thôi ..hu..hu

Chúng tôi là vậy nói chuyện với nhau rất thoải mái, tôi toàn xưng hô “Mày, Tao” với nó còn nó thì “ Ông ông , tôi tôi” , tôi thấy xưng hô theo kiểu “Bạn, tớ” với nó cảm giác cứ làm sao ấy k gần gũi cho lắm tốt nhất là cứ xưng hô Phở Bò như vậy lại hay .Còn với em ngay cả trong mơ tôi cũng k dám xưng hô “mày ,tao” với em vì sao lại thế tôi cũng chỉ biết chỉ biết hát vài câu này thôi : Vì sao lại thế tại vì sao lại thế , sao k thế này mà lại là thế kia có ai biết bài hát này k nhĩ ^ ^!

Tôi không ngờ là những lúc nói chuyện với Vân em lại nghe hết , k biết em có nghe cái đoạn mà tôi nói abc..xyz k nhĩ híc híc

_Son ơi! Cậu có cuốn: “Xin Lỗi...” phải k??- em ở bàn trên quay người xuống hỏi tôi

_Ừ..đúng rồi tớ có cuốn đấy , sao vậy Ngọc Hiếu?

_Cậu có thể cho tớ mượn đc k , tớ đang muốn đọc cuốn đấy !

_Cậu chậm chân mất rồi , cuốn đấy chị tớ cho bạn mượn mất rồi !!

_Ui! Chán thế tớ nghe thấy ngta bảo cuốn đấy hay lắm!

_Híc..chán thật nhưng tớ có cuốn “ Yêu anh hơn cả từ thần” cậu có mượn k ??

_Cậu có cả cuốn đấy nữa hả , sao nhà cậu lắm truyện hay thế!

_Hi ..hi.. thế cậu có mượn k ??

_Tất nhiên là có rồi , mai mang cho tớ mượn nhé !

_Yes!!Xin tuân lệnh xếp ! – tôi đưa tay lên đầu như kiểu chào trong quân đội

Hành động bột phát đó của tôi đã làm cho em bật cười , em đâu có biết là em làm như vậy thì tôi đảm bảo 100% là ban đêm khi mọi người đang chìm đắm trong giấc ngủ thì có một thằng điên k ngủ mà cứ cười tít tít một mình không.Tôi yêu em , yêu tất cả cái gì thuộc về em nhưng tôi yêu nụ cười của em nhiều hơn cả , tôi muốn làm những gì tốt đẹp nhất để nụ cười luôn xuất hiện trên đôi môi của em .Tình yêu của tôi dành cho em thật đơn giản , tôi muốn là tất cả cho em mặc dù một chút tình cảm từ em nhưng như vậy trong lòng tôi đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Về đến nhà việc đầu tiên tôi làm đó là phi vào tủ đựng những cuốn truyện để tìm cuốn truyện mà tôi hứa cho em mượn .Tìm thấy nó rồi nhưng do dấu vết của thời gian và qua tay nhiều đọc giả nó đã k còn dc mới nữa , tôi lại phải hi hục cắt cắt dán dán lại cho thật đẹp để khi đưa cuốn truyện đến tay em coi nó như là chủ nhân của nó vậy.Suốt cả đêm tôi k tài nào chợp mắt dc , tôi mong trời sáng nhanh quá trời luôn , tôi nằm mà viễn cảnh ra lúc đưa cuốn truyện cho em , em vui quá kiễng chân lên thơm vào má tôi .đấy chỉ là mơ ước thôi nó sẽ k bao giờ trở thành hiện thực dc .nằm nghĩ lan man là tôi ngủ thiếp lúc nào chẳng hay .

..Ồ..ó..o...o..o..

Tiếng chuông đồng hồ báo thức làm tôi tỉnh giấc sau một đêm mộng mị , như thường ngày là tôi tắt chuông đi và ngủ thêm vài phút nhưng hôm nay là một ngày cực kỳ quan trọng là ngày gì thì các bạn biết rồi đấy ^^ . Tôi chuẩn bị quần áo thật thơm mát và quan trọng hơn cả là tôi phải đi kiếm mấy quả chanh . Các bạn biết tôi dùng quả chanh để làm gì k ?? tôi dùng nó để vắt lấy nước và bôi lên tóc đấy , để làm gì ư?? Tất nhiên là để tạo kiểu tóc rồi =]] Thời tôi học đang hót bôi keo lên tóc để tạo kiểu tóc nhưng lúc đấy tôi làm gì có tiền mà mua chỉ những bọn nhà giàu mới xài thôi còn bọn dân nghèo như tôi thì dùng chanh , nói thật là lúc đó có tiền tôi cũng k dám mua , mua về mẹ tôi chôn sống tôi luôn rồi kiểu gì chẳng nói là: “mày lại tập tành đua đòi vuốt keo rồi đấy mày xem mấy thằng đầu tóc bóng hẩy ra trông có ra cái gì k , muốn tạo kiểu thì dùng chanh ấy vừa tốt cho tóc lại vừa thơm” . Vâng! Đúng như lời mẹ tôi nói thơm thì có thơm nhưng cứ thử để đến tối xem đầu có mùi chua lè hay k .Các bạn đọc đến đây thì đừng có thử nhé nếu có chuyện gì xảy ra thì k chịu trách nhiệm đâu (^ ^).

_Ngọc Hiếu ơi ..truyện của cậu này !

_Hi.hi. cảm ơn Sơn nhiều nhé !

Em đưa hai tay ra nhận cuốn truyện từ tay tôi, động tác rất đẹp mắt và điều quan trọng hơn cả là nụ cười lại xuất hiện trên đôi môi của em . Tôi thấy vui quá trời ngay cả con tim tôi nó cũng đòi biểu tình theo nó cứ đập rộn ràng như các chiến sĩ hành quân đi đánh giặc ấy .Lần trả truyện cho tôi cũng vậy vẫn là một nụ cười và 2 tay cầm cuốn truyện trao cho tôi . Tôi bắt đầu cho em mượn truyện của tôi nhiều hơn những cuốn nào hay tôi ưu tiên cho em đọc trước rồi mới tới Vân , các bạn biết k có lần tôi định viết một bức thư tình rồi kẹp vào trong cuốn truyện rồi đưa cho em mượn đấy , nhưng tôi k dám mạo hiểm .Tôi lo sợ em sẽ từ chối tôi k nói chuyện với tôi nữa và nguy hiểm hơn cả em đưa cho cả lớp đọc thư tình của tôi chắc tôi xin chuyển trường mất thôi. Người ta nói đúng: từ tình bạn có thể thăng hoa lên tình yêu chứ từ tình yêu sẽ không bao giờ giảm xuống tình bạn .vậy nên tôi vẫn im lặng tôi đợi chờ một cơ hội nào đó , một thời cơ để nói hết tình cảm tôi dành cho em suốt 3 năm qua mà k dám nói ra .

Vẫn là một ngày học với 5 tiết học mệt nhọc nhưng ngày hôm nay vất vả với tôi quá vì tôi phải dùng hết khả năng của mình để viết một bài văn trong 90 phút , phải mất gần 20 phút tôi mới bịa xong phần mở bài. Tôi đang cặm cụi làm bài thì Vân hích vào tay tôi làm chữ của tôi bị nghịch ngoạc , bực mình tôi nói to:

_Vân! Mày k ngồi yên đc à , mày xem này hỏng mất mấy chữ rồi ! Nga ơi cho tớ mượn cái bút xóa!

_Ông làm gì mà nói to thế !

_Nói to thì sao? Ai bảo mày làm hỏng chữ của tao!

_Có gì cho tôi xin lỗi ! Ngọc Hiếu đưa cho ông cái này nè!

Nghe đến Ngọc Hiếu con bực tức của tôi tan biến và giọng của tôi nhỏ nhẹ hẳn đi

_Cái gì thế ??

_Cái này nè! – nó nhắc quyển vở lên và đẩy nó về phía tôi .

Hóa ra là một mẫu giấy với dòng nhấn:

“Xì! Mai mang cho tớ mượn cuốn Xì Lỗi.. nhé (^_^)” (p/s: các bạn biết biệt danh của tôi là Sơn xì rồi đúng k vậy em gọi là Xì cho thân mật hehe)

Như thường lệ khi mà có người viết giấy cho tôi , tôi xem xong rồi vo viên đập đi còn mẫu giấy của nàng tôi ngó nghiêng xem mọi người trong lớp có ai để ý đến tôi k , may quá mọi người đang cặm cụi làm bài k ai để ý đến tôi cả ngay cả Vân nó cũng đang chăm chỉ làm bài văn của nó. Thế là tôi lấy cái mẫu giấy đó cẩn thận kẹp vào trong quyển sách . Một hành động khó hiểu phải không các bạn ^^!

Nhưng không may cho tôi , khi tôi hỏi chị tôi về cuốn truyện mà em muốn mượn, một tin như sét đánh đối với tôi đó là cuốn truyện đã bị thất lạc do nhiều người mượn quá.Nghe chị nói xong tôi buồn hẳn đi , tôi biết ăn nói thế nào với em đây khi mà em rất muốn có nó ,em muốn có nó từ lâu lắm rồi từ lúc em bắt đầu mượn truyện của tôi cơ nhưng tôi không thể cho em mượn đc vì nó đã đc những người bạn của chị mượn mất.Em còn viết cả giấy đề nhắc nhở tôi nữa, thế là hết!tôi sẽ không nhận đc nụ cười từ em và nhìn thấy động tác rất đẹp mắt khi em nhận truyện từ tay tôi nữa.Tôi đi học với tâm trạng không đc vui cho lắm , tôi không dám nói chuyện với em vì sợ em sẽ hỏi tôi về cuốn truyện ,nhưng em là con gái đã là con gái thì nhớ rất dai.

_Sơn ơi! Cậu mang truyện cho tớ không?

Đối diện với khuôn mặt tựa như thiên thần của em tôi không lẽ lòng nào nói dối em .

_Cuốn truyện đấy bị mất rồi Ngọc Hiếu à! – mặt tôi ỉu xiu

_Ui! Phí thế tớ đang muốn đọc thì bị mất , thôi để tớ mượn người khác cũng đc!

_Ừm.

Tôi biết là em không vui vì cuốn truyện đã bị mất nhưng trên môi em vẫn nở một nụ cười với tôi nhưng đó là một nụ cười gượng gạo không phải là nụ cười mà tôi thấy đc từ em mỗi khi tôi đưa em cuốn truyện hay.Em thật tốt!Em cũng hiểu cho tôi nếu mà gặp hoàn cảnh như vậy mà nhân vật chính không phải là em mà là cái Vân chẳng hạn thì tôi đảm bảo mặt nó sẽ xì ra như cái bao.Nhưng em vẫn nở một nụ cười với tôi ..Liệu trên thế gian này có ai đdc như em.biết tìm đâu một người như em.

Không cho em mượn đc cuốn truyện kia tôi bù đắp cho em bằng cách là cho em mượn những cuốn truyện khác hya hơn có khi chị tôi mang truyện về là tôi đưa em đọc luôn.Tình yêu của tôi dành cho em quá lớn nó đã thúc đẩy một thằng nhút nhát như tôi thực hiện một việc quan trọng đó là viết hết những ấp ủ trong lòng trong suốt bao năm qua vào một bức thư và nhét vào cuốn truyện khi em đọc truyện em sẽ nhìn thấy nó ngay.

Người ta nói đúng lắm : “Nói thì dễ chứ làm thì khó” do tôi chả viết thư tình bao giờ với lại tôi học đót văn chả biết viết thế nào cho hay cho vừa lòng em vì vậy cái sọt rác trong phòng tôi đầy lên trông thấy , toàn là những cục giấy đc tôi vo tròn lại khi không vừa lòng với những gì mình viết ra.Chữ của tôi cực xấu , tôi phải thật nắn nót như bọn lớp 1 tập viết , tôi mà không làm như vậy thì tôi đảm bảo khi em đọc thư của tôi em sẽ phải bắt tôi dịch từ đầu đến cuối thì chết.Sau bao nhiêu nỗ lực tôi cũng đã hoàn thành xong bức thư tình đầu tiên trong cuộc đời.Khi em đọc thư của tôi không biết em có chấp

nhận tình yêu của tôi không nhưng cho dù em có quyết định thế nào thì tôi vẫn sẽ tôn trọng quyết định ấy của em

Các bạn biết không tôi còn ngỡ tới mức này nữa cơ.Chả là tôi có dọn phòng của chị gái tôi vì chị lên HN học để đấy lâu ngày bụi bặm nên mẹ bắt tôi dọn cho sạch sẽ.Hết lau rồi lại chùi chẳng may tôi đụng vào phải cái hộp , mọi thứ bên trong bị rơi hết ra ,toàn là đồ của con gái và những bức thư.Ai mà chả có bệnh tò mò phải không các bạn và tôi cũng không phải là ngoại lệ.Tôi mở những bức thư của chị ra đọc toàn là những chuyện của con gái nhưng điều làm tôi chú ý hơn cả là ở cuối bức thư kết thúc bằng một từ viết tắt ,Ví Dụ như: “bg:Ngọc Hiếu” tôi xem qua mấy bức thư kia cũng như vậy.Tôi chả biết “bg” có nghĩa là gì cả thế là cái đầu của tôi nó hoạt động , theo tôi suy nghĩ lúc đấy thì “bg” là viết tắt của “begin” trong tiếng anh tại họ không thích viết dài dòng nên mới viết tắt như vậy.Tôi cũng chả biết “begin” dịch ra tiếng việt có ý nghĩa như thế nào.Như cá gặp nước ,đúng lúc bức thư của tôi tôi thấy chưa đc ưng ý cho lắm thế là tôi làm y như những gì tôi học đc từ bức thư của chị gái tôi .Trong bức thư tôi có viết : “bg: Sơn”. Phải rất rất lâu sau tôi mới vỡ lẽ ra “bg” là viết tắt của cụm từ “ bạn gái” .thật là trớ trêu khi em đọc đc bức thư của tôi thì em sẽ nghĩ gì về tôi nhỉ?? Ôi ! tôi không dám nghĩ nữa.

Khi chị tôi mang thêm truyện về nhà tôi đã kịp thông báo tin này với em và em đã đồng ý mượn truyện của tôi. Tôi chọn cho em cuốn hay nhất và điều quan trọng hơn cả là bên trong có một bức thư tình của tôi một bức thư với bao nhiêu tâm sự đc chứa suốt bao năm qua.Phải quyết tâm lắm tôi mới cho bức thư vào , tôi phải bỏ đi lòng tự ái trong mình khi mà em nhận đc bức thư của tôi em sẽ cho cả lớp đọc .

_Ngọc Hiếu !tớ mang truyện cho cậu này!

Vẫn là động tác quen thuộc ấy ,tìm tôi đập thành thích , tôi phải cố gắng không để cho mình run nhưng lúc đưa truyện cho em loảng ngoảng thế nào mà bức thư bên trong truyện rơi ra

_Ôi! Sơn ơi bên trong có bức thư nè! – em cúi xuống nhặt bức thư lên

_Hình như bức thư ấy của chị tớ - tôi giật bức thư từ tay em

_Thế hả ! vậy cậu đem về cho chị cậu đi , còn nữa cậu k đc đọc trộm đâu nhá!

_Tớ biết rồi mà...

.....

Còn một vấn đề nữa mà tôi muốn kể cho các bạn nghe đó là chuyện về tờ giấy em gửi cho tôi , tờ giấy mà em nhắc nhở tôi mang truyện cho em đấy .Tờ giấy đó tôi vẫn còn giữ nó như là một vật kỉ niệm mà em tặng cho tôi, tôi cất giữ nó rất cẩn thận , vẫn như hồi lớp 8 con nghiện của tôi đã quay trở lại khi mà 3 năm tôi vất vả cai nó.Vẫn là một hành động quen thuộc là ngồi ngắm tờ giấy đó trước khi đi ngủ, chữ của em thật đẹp mà hình như con gái chữ ai cũng đẹp hay sao ấy chả bù cho chữ của tôi ,mẹ tôi nói rằng nhìn chữ của tôi cứ tưởng tôi viết tiếng anh mới chết chứ mà đúng thật có khi tôi viết xong mà ngay bản thân tôi còn chả dịch đc nữa .Cuộc đời thật là đẹp khi mà sáng đi học đc ngắm nhìn em tối về lại đc nhìn những nét chữ mềm mại như chủ nhân của nó vậy.Nhưng tờ giấy ấy nó ở với tôi chả đc bao lâu thì vào một ngày thời tiết se se lạnh và vẫn là những tiết học khó nhằn với một đồng kiến thức nhưng tôi vẫn vui vì đc ngồi sau lưng em ngắm nhìn em.

Tiếng trống báo hiệu những tiết học khó nhằn ấy đã kết thúc , cả trường lại ồn ào , nhóm thì nói chuyện rôm rả , nhóm thì bàn về việc học tập còn riêng tôi , tôi lấy xe phi một mạch về nhà , vừa về đến nhà tôi có linh cảm xấu có người đang ở trong phòng của tôi

_Mẹ!mẹ làm gì phòng của con vậy?

_Anh không nhìn thấy tôi đang dọn phòng đây hả?chăn , màn ngủ xong không chịu gấp gì cả? Sách vở thì lộn xộn!

Tôi nhìn ráo rác quanh phòng mà mục tiêu chính của tôi là tờ giấy của em đc tôi để trên giá sách nó đã không cánh mà bay.

_Mẹ!Tờ giấy nhỏ nhỏ con để trên giá sách đâu rồi ạ!

_Có phải tờ giấy có chữ là : “Xi!Oi..” không?

_Vâng!

_À lúc nãy mẹ dọn phòng lên đồ hết rác ra đồng rác rồi!

_Mẹ ơi là mẹ!

Tôi tò thái độ không bằng lòng với việc làm của mẹ , tôi phi xuống tầng và tiến về phía đồng rác trước cửa nhà mục đích tìm lại tờ giấy của em,nhưng không đồng rác đã bị bà lao công dọn đi mất rồi.Đúng là một ngày xui xẻo hằng ngày bà lao công mãi tới tận tối mới dọn thế mà hôm nay dờ chứng dọn som thế không biết.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Ngọc Hiếu! Cánh Thiên Thần Của Em Đâu Rồi!

Đã có những lúc trong thâm tâm tôi ,tôi thầm gọi em là thiên thần,một thiên thần mà tôi đã xây dựng bằng tình yêu đơn phương suốt 4 năm trong cuộc đời.Em một thiên thần trong sáng và thuần khiết ,em trong sáng như một tờ giấy trắng không một vết mực nào tôi sợ nếu tôi tỏ tình với em thì tôi sẽ làm vấy bẩn cái tờ giấy ấy mất.Nhưng tôi đã nhầm một sự nhầm lẫn đến chết người các bạn à! Cái trong sáng và không tí vết dấy tất cả chỉ là tôi tự tạo ra cho em nhưng thực chất thì em không xứng đáng để tôi tôn vinh như một thiên thần vì tôi đã biết được sự thật về em một sự thật đã phá tan đi tình yêu của tôi giành cho em suốt 4 năm qua.Như vậy thiên thần của tôi đã bị cụt cánh , thiên thần mà mất đi đôi cánh thì còn được gọi là thiên thần nữa không???

Tùng...Tùng...Tùng ... 5 phút ít ỏi của giờ ra chơi đã đến.

Lớp tôi được ngự trị ở trên tầng 3 , tầng cao nhất ở trường tôi.Học ở cái tầng 3 này mùa đông thì lạnh mùa hè thì nóng ,lạnh bởi vì các ô cửa kính đều bị mất hết cả mùa đông đóng cửa như là không đóng , nóng bởi vì ở cao quá cây không thể mọc cao đến như vậy để che nắng cho lớp học được.Nhưng các bạn đừng thấy tôi kẻ khổ như vậy mà đã vội kết luận là học ở tầng 3 là khổ nhé , khổ thì có khổ nhưng mà vui cực .Chả giấu gì các bạn lớp tôi nằm ở cuối dãy 3 tầng mà ngay bên cạnh hành lang trước cửa lớp tôi nhìn chéo theo phía tay phải là là nhà WC nữ .Lớp tôi bọn con trai bựa khỏi phải nói , liệu tôi học cùng 3 năm với tụi nó tôi có được coi là bựa không nhỉ..hehe..Các bạn có biết chương trình “Ô cửa bí mật” trên kênh VTV3 lúc 12h trưa chủ nhật hàng tuần không!Tại sao tôi lại nhắc tới chương trình này mà lại không nhắc đến các gameshow khác của đài truyền hình Việt Nam , cái gì thì cũng có cái ý nghĩa của nó , tôi nhắc đến chương trình này vì nó có một cái đặc biệt, cái đặc biệt ở đây là câu nói quen thuộc của MC Trần Ngọc: “ 1,2,3 mở!”

_Chúng mày ơi ra lan can chơi đi!- tiếng bọn con trai lớp tôi vang lên khi đến giờ ra chơi .

Nghe thấy tiếng hô hào như vậy thì một lớp với 23 thằng con trai chạy ra lan can đứng kín cả lan can và những cặp mắt háu háu chờ các bạn nữ sinh vô ý vào nhà WC quên đóng cửa, rồi chờ các bạn ấy ra và cả lũ bọn con trai lớp tôi đồng thanh hô to : “ 1, 2,3 mở!”.Quả thật tôi là con trai mà tôi còn phát ngượng khi đứng cùng bọn nó nhưng mà lúc ra chơi tôi mà không ra đứng cùng với bọn nó chắc bọn nó cho tôi là thằng 2 phai thì chết dở! Chưa dừng lại ở trò “Ô cửa nhà WC bí mật” chúng tôi còn chơi trò “ Hắt nước đầu tay” .Nếu bình thường các bạn đang đi ở đường mà bị hắt nước thì các bạn có tức không? Ngay cả tôi tôi cũng thấy tức .Nhưng tôi còn tức thay cho các bạn bị mấy thằng lớp tôi hắt nước vào người vì bọn nó không dùng nước sạch mà dùng nước giặt dẻ lau bảng.Đôi khi tôi cũng khuyên can bọn nó nhưng vô ích thôi ngay cả tôi bọn nó còn hắt nước nữa là, tôi chả hiểu chúng nó có phải học lớp 12 không nữa mà chúng nó lại chơi cái trò vớ vẩn này.Ồ đời bao giờ cũng có quy luật nhân quả cho những hành động thiếu suy nghĩ , những việc làm ấy của lớp tôi dẫn đến hậu quả là ...

Bị nhiều lớp ghét...

Thầy cô giáo ghét....

Điểm số đầu bài lúc nào cũng bết....

Vì thế cô giáo chủ nhiệm lúc nào cũng phải hét....

Lớp tôi thực chất không phải như vậy bọn nó đều tốt hết cả vì bọn nó đã thi được vào cấp 3 công lập thì đứa nào mà chả ngoan , học lực khá trở lên nhưng do mấy phần tử cá biệt ở trong lớp gây lên , chúng nó bày ra những trò vớ vẩn đó và bọn con trai lớp tôi adua theo thử hỏi xem nếu không có bọn nó thì lớp tôi đâu bết đến như vậy.Nói gì thì nói nhiều lúc chả hiểu bọn nó bị làm sao mà chả thêm chơi những trò đó nữa mà ra lan can ngồi chém gió với nhau .

_Lớp mình chả có con nào xinh chúng mày nhỉ??

_Lớp mình toàn những con trông ắt ơ bỏ mẹ!

_Ồ! Ngọc Hiếu nhìn cũng xinh mà!- tôi lên tiếng.

_Ngọc Hiếu mà xinh nó chỉ được cái trắng thôi!

Tôi định phản bác lời nói của bọn nó nhưng suy đi tính lại thì tôi k lên làm như vậy vì bọn con trai lớp tôi tính ý lắm nếu tôi bênh em thì sẽ bị lộ ngay ,một thằng con trai mà bênh 1 đứa con gái thì có nhiều chuyện để nói lắm

_Không biết Ngọc Hiếu có người yêu chưa nhỉ ?? – tôi hỏi vu vơ

_Chắc nó chưa có đâu! Tao thấy có ai tán nó đâu!

_Thằng này nói chi phải!

_Chúng mày thì biết cái đeo gì! Nó mà không có người yêu thì tao đi đầu xuống đất – thằng Thắng mạnh mẽ lên tiếng.

_Thằng này hôm nay ăn bả chó hay sao mà to mồm thế!

_Mày ko biết thì câm mồm vào! Tao học với nó hồi cấp 2 chẳng nhẽ tao k biết nó là người như thế nào sao?

_Mày biết gì thì kể cho anh em mở mang đầu óc đi!

_Ừ! Chúng mày đi lui lui ra phía cầu thang tao kể cho mà nghe! Kể ở đây nó mà nghe đc thì mệt lắm!

_Đc rồi! Có gì thì mày kể đi xem nào! – tôi sốt ruột

_Ngọc Hiếu với thằng Thành lớp mình yêu nhau từ hồi lớp 9 đến lớp 11 thì chia tay!

_Ôi! Vãi nhì ! bọn này giữ kín thế không biết!

_Chưa hết đâu năm lớp 9 ấy lúc mà học hết tiết cuối xong bọn nó còn ở lại lớp để hôn nhau nữa cơ!

_Sao mày biết!

_Thì thằng Thành kể với lại bọn tao rình trộm mà !chúng mày đừng để bộ mặt giả nai của nó mà bị lừa !

Nghe nó kể tới đây tai tôi giương như ù đi , chân tay bủn rủn xém tí nữa là tôi ngội thụp xuống đất rồi. Vậy là từ đây thiên thần của tôi đã bị gãy cánh , em đã làm vấy bẩn tình yêu của tôi giành cho em. Tôi không thể diễn tả đc cảm xúc của tôi bằng lời văn khi biết đc sự thật về em , không biết viết thế nào cho các bạn hiểu đc nhưng thực sự là tôi rất rất thất vọng về em.

_Thế sao bọn nó lại chia tay hả mày?

_Cái nào mày hoạt động tí đi! Thằng Thành ăn xong rồi bỏ chứ sao nữa!

_Cái gì....???

_Chúng mày sao mà như mấy thằng điên vậy chuyện đấy là bình thường mà!

Lần này thì tôi ngội thụp xuống đất thật ,thấy tôi như vậy bọn nó ráo rác hết cả lên

_Son xì! Mày sao vậy , sao mặt mày tái mét thế?

_Tao..tao.. – tôi k nói lên lời.

_Chắc nó bị trúng gió rồi , đưa nó lên phòng Y-tê nhanh lên!

_Tao..tao không sao! Đừng đưa tao lên đấy!

Tùng...Tùng..Tùng.. tiếng trống báo hiệu giờ vào lớp.

_Vào lớp rồi! Mày có đi đc không hay để bọn tao cõng!

_Thôi! Tao đi đc mà!

Ngồi trong lớp học mà tôi chả có tâm trí nào mà học nữa , tôi như người mất hồn cứ nhìn chăm chăm ở sau lưng em , tôi muốn tìm ra câu trả lời cho những hành động đấy của em.

_Son xì! K học đi mà cứ nhìn chăm chăm vào Ngọc Hiếu thế hả hay lại có ý đồ đen tối!

_...

_Ông bị điếc à?? – nó huch' vào người tôi

_Mày để tao yên đừng có động vào người tao!

_Xì! Dữ như con ma điên ấy!

Nhìn mặt của em hồn nhiên và ngây thơ vậy mà sau cái mặt nạ ấy em làm những việc mà tôi thấy thất vọng về em quá . Đúng như thằng Thắng đã nói đừng để bộ mặt của em đánh lừa , nó nói quá đúng mà tôi đã bị em đánh lừa suốt bao nhiêu năm qua. Nhưng trong thâm tâm tôi , tôi cũng chưa hẳn tin lời của thằng Thắng nói , đó chỉ là lời nói từ một phía cũng có thể là nó với em có xích mích gì lên nó bịa chuyện ra để trả thù em hay không? Để giải quyết vấn đề này tôi đi hỏi thằng Thắng xem đây có phải là sự thật hay không , nếu nó không trả lời bí bách quá tôi đi hỏi thằng Thành người mà thằng Thắng bảo là người yêu của em.

5 tiết học tôi muốn chúng qua đi thật nhanh để lúc tan học tôi gặp riêng thằng Thắng để hỏi cho ra ngô ra khoai. Hình như càng muốn nó nhanh thì nó càng chậm đi hay sao ấy mặc dù hôm ấy có hẳn 2 tiết Toán môn mà tôi thích học nhất sao mà thời gian vẫn trôi chậm quá vậy. “Thời gian trôi nhanh lắm có chờ đợi ai” nhưng thời gian nó đã chờ đợi tôi , nó cho tôi một thời điểm để xác nhận sự thật về em.

_Ồ! Sơn xì sao hôm nay lại về lối này?

_Lối này cũng về đc nhà tao mà! Lâu lâu không đi lối này nên đi với tụi mày cho vui.

Chúng tôi một tốp gồm 5 người, Tôi, Thành, Thắng và 2 đứa bạn thằng Thắng đi với nhau cười cười nói nói đi đến đâu là inh ỏi chỗ đó. Đứa thì đánh võng đứa thì bốc đầu còn riêng tôi, tôi đang dự tính một việc quan trọng. Thắng Thắng đạp xe ở cuối cùng, tôi thì ở giữa tôi đạp chậm lại chờ nó đi cùng

↪_Nhanh mày! Sao đi chậm thế!

_Tao hơi mệt!

_À! Thắng này chuyện mày kể sáng nay là thật hay đùa à!

_Mày thấy tao là ng' hay đùa lắm à!

_Nhưng mà tao thấy Ngọc Hiếu ngoan hiền thì sao làm chuyện đó đc!

_Vâng! Ngoan mà mất Tri...

_Ê! Thắng – thằng Thành nháy mắt cho thằng Thắng là k đc kể nữa.

Tôi là một người rất tinh ý nhìn hành động của bọn nó là tôi biết tất cả những điều mà thằng Thắng nói đều đúng hết,

Bây giờ đã là thế kỉ 21 rồi, lối sống Tây hóa đã du nhập vào Việt Nam, người Việt Nam đã không còn coi trọng cái “Ngân Vàng” của con gái nữa, nhưng đất nước có thay đổi thì mặc kệ đất nước tôi vẫn sống theo phong cách của mình là quan trọng cái “Ngân Vàng” ấy hơn cả. Nhiều lúc bọn tôi nói chuyện phiếm với nhau và đề tài chính thường là về bọn con gái bàn tán xem con này mất hay chưa mất. Có thằng hỏi tôi là: “nếu trong đêm tân hôn biết vợ k còn mày sẽ làm gì?” chả cần suy nghĩ tôi cũng có ngay câu trả lời trong đầu đó là: “trả về nơi sản xuất” vì vậy khi biết đc sự thật về em tôi rất rất tức giận? Liệu tôi có phải là một thằng đàn ông cô hủ và độc đoán hay không??

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Tôi Yêu Em Như Em Vẫn Vậy!

Giữa kì I của lớp 12, cô giáo chủ nhiệm cái tổ nội các tức là đổi hết chỗ ngồi, thay toàn bộ tổ trưởng. Mục đích của việc thay đổi nội các lần này là lớp tôi bị nhiều thầy cô giáo trong trường chỉ trích là vào lớp học mà như là cái chợ, vậy nên cô giáo chủ nhiệm xếp hết con gái ngồi với nhau, con trai cũng vậy, bọn giỏi ngồi với bọn giỏi, bọn dốt ngồi với bọn dốt. Tôi một người 2 năm ngồi bàn thứ 3 từ trên xuống bây giờ bị chuyển xuống ngồi bàn gần cuối vì lý do tôi cao quá che hết tầm nhìn của các bạn ngồi sau tôi. Tôi thầm cảm ơn cô giáo chủ nhiệm, cô đã giúp tôi thoát khỏi cảnh suốt ngày nhìn từ đằng sau em với vẻ mặt dăm chiêu và đôi lúc thờ dài vì quá thất vọng về những việc em đã làm trong thời gian qua.

Cô giáo sắp xếp con trai ngồi với nhau vì thế bàn tôi ngồi xuất hiện thêm 3 thằng đực rựa nữa, Tôi không ngồi với cái Vân nữa, ngồi với nó hơn 2 năm trời đôi khi cũng có lúc thấy ghét nhau muốn đổi chỗ cho thay đổi không khí, nhưng 2 năm trời đó với những bài kiểm tra 1 tiết, 15 phút của những môn học thuộc lòng thì toàn là nó giờ sách giờ vở còn tôi làm nhiệm vụ canh thầy cô giáo cho nó. Bây giờ không ngồi với nhau nữa thì những ngày tháng còn lại của thời học sinh tôi phải chiến đấu với những môn học thuộc sao đây?

_Vân ơi! Ngồi chỗ mới vui không?

_Hu..hu ngồi đây chán chết! thích ngồi với Sơn hơn!

_Tớ ngồi đây cũng chán lắm, bàn toàn con trai k có đứa con gái nào để bắt nạt! Hay Vân xin cô chuyển sang bàn tớ ngồi đi!

_Cô giáo không cho đâu!

_Thế Vân có muốn sang bàn tớ không?

_Tất nhiên là có rồi!

_Đc rồi để tớ lo vụ này!

Tôi quay sang nói chuyện với thằng ngồi cạnh tôi để thỏa thuận về việc đổi chỗ.

_Hiền! Mày đổi chỗ cho cái Vân đc k?

_Tao ngồi đâu mà chả đc ! đổi thì đc nhưng chắc gì cô giáo đã đồng ý!

_Mày lên chỗ cô giáo bảo là em ngồi đây hay nói chuyện với tao nên xin chuyển ra chỗ cái Vân!

_Nghe cũng có lý phết nhỉ! Thế Vân nó có chịu đổi không?

_Nó chịu..!

Rồi tôi sang chỗ cái Vân ngồi thông báo cho nó biết tình hình về việc đàm phán đổi chỗ ngồi. Thế là 2 đứa chúng nó một trai một gái lật đật đi lên bàn giáo viên đề nói chuyện với cô giáo chủ nhiệm, tôi ngồi dưới mà hồi hộp kinh khủng nhìn lên trên chỗ chúng nó chỉ thấy cái lắc đầu từ cô còn 2 đứa nó thì nói không ngừng. Không biết cái mồm của cái Vân dẻo hay mồm của thằng Hiền dẻo mà đã làm cho cô giáo đồng ý.

_Sơn ơi! Thành công rồi! Tở lại đc ngồi với Sơn !

_Mình lại ngồi với nhau à! Chán nhỉ??

_Không thích ngồi cùng Vân nữa hả ! vậy để Vân lên xin cô cho Vân ngồi chỗ cũ!

_Có giỏi thì đi lên mà xin xem có bị cô và cho không hehe..hehe!

.....

Suốt 3 năm học cấp 3 và khi sắp kết thúc thời học sinh cô giáo có thay đổi chỗ ngồi và đây chính là gia đình nhỏ bé trong lớp học của tôi .Bàn của tôi gồm 4 người : Tôi ,Vân, Tuấn , Lượng 3 trai và một gái có thể nói là 4 trai cũng đc vì cái Vân nó chả giống con gái gì cả ! con gái gì mà chẳng biết ăn diện, chẳng chăm chút n cho nhan sắc của mình tí gì , con gái lớp tôi đứa thì ép tóc đứa thì nhuộm tóc có một mớ nào ra thì bọn nó diện ngay. Riêng mình Vân nó vẫn giữ y nguyên mái tóc xoăn xoăn từ hồi lớp 10 .Cũng may là nó vẫn còn sót chút ít nữ tính của con gái , học đc một nửa kỳ 2 của lớp 12 nó đã làm cho cả lớp tôi phải thay đổi cách nhìn về nó .

_Sơn này! K biết tớ ép tóc sẽ như thế nào nhỉ?

_Mày định ép tóc à!

_Cũng đang định làm như vậy!

_Ép đi ! chắc là xinh hơn đây!

_Thật không ! nếu Vân ép tóc mà xấu thì Sơn đừng chê nhé.

_Không chê! Mà chỉ tổng sang bàn khác ngồi thôi..hehehe

_Này thì tổng này – nó nhéo tôi 1 phát vào mạn sườn.

_Ui da! Đau quá...

Vẫn là một ngày học tập vất vả và căng thẳng mục đích cho kỳ thi tốt nghiệp và đại học sắp tới , mặt đứa nào trông cũng có vẻ mệt mỏi .Nhưng có một sự kiện đã phá tan bầu không khí mệt mỏi trong lớp đó là cái Vân đã ép tóc , nó đã làm cho cả lớp tôi há hốc mồm khi nó bước vào lớp với mái tóc đc ép thẳng tung ,nó đã làm tâm điểm cho mọi người chú ý đến ,những ai chê nó xấu bây giờ phải suy nghĩ lại.Ngay chính tôi đây , nó đã làm cho tôi chết lặng trong mấy giây giây và trong đầu thầm nhủ : “ cái đứa ngồi với mình suốt 3 năm học cấp 3 đây sao ? nó xinh quá!!!” .Nó xinh theo kiểu riêng của nó , không theo kiểu các hot girl bây giờ ... Nó đc mọi người trong lớp khen là xinh nên mặt nó đỏ bừng lên và càng tôn thêm vẻ đẹp ngây thơ và trong sáng của nó.

Nó tiến đến cái bàn mà tôi đang ngồi và hỏi tôi :

_Sơn thấy Vân ép tóc trông có xinh hơn không ??

_Tạm đc!!

_Sao lại là tạm đc phải nói xinh hay xấu chứ !!

_Ừ! Thì từ quạ biến thành cò..hehehe!!

_Hic! Sao k phải là từ quạ biến thành công hà ?

_Chân ngắn và người xấu thế kia thì sao biến thành công đc ! làm cò là tốt lắm rồi!

_Ồ! Chân cò cũng dài mà !

_ Stoppp....! Đã bảo cò là cò k lằng nhằng!

_ Huhu..tức là tớ ép tóc k đẹp hả ?

Tính tôi là vậy mặc dù biết là sự thay đổi của nó làm tôi bất ngờ nhưng tôi không khen nó lấy một câu .Không biết nó có phải sinh ra trong một gia đình tràn ngập yêu thương dành cho nó hay không mà nó ngây thơ và trong sáng quá , nói theo cách khác là ngổ ngáo .Có ai đã từng đọc truyện : “Xu Xu! Đừng khóc” của tác giả : “ Hồng Sakura” thì nhân vật Xu Xu trong truyện với nó giống nhau y si kệt về tính cách.

Mọi người nói con gái bằng tuổi con trai thì con gái sẽ già dặn hơn con trai vậy mà tôi chả thấy nó lớn lên chút nào lớp 12 rồi mà tính cách vẫn như trẻ con , có lẽ nó là học sinh cấp 2 hơn là học sinh cấp 3 .Thói quen đọc truyện của tôi vẫn đc giữ cho đến cuối lớp 12 , tôi không còn đọc truyện bằng cách thông thường là đọc những cuốn truyện dày bịch nữa mà tôi chuyển sang đọc truyện trên mạng ,thực chất ra những cuốn truyện tôi đọc thì trên mạng đã có từ lâu rồi , có một tiểu thuyết trên mạng mà tôi thấy yêu thích nhất đó là tiểu thuyết : “ Ranh giới” của tác giả : “Rain_8x” vì đọc nó mà tôi có thêm động lực để viết ra bao ập ù trong lòng này, tôi đã có ý định viết truyện từ năm lớp 12 nhưng đến gần cuối năm nhất đại học tôi mới thực hiện đc.

Tôi đem tiểu thuyết này quảng cáo cho cái Vân, phải nói bã bọt mép nó mới chịu đọc vì nó k thích đọc truyện trên mạng vì đau mắt.

_ Vân đọc hết tiểu thuyết kia chưa?

_ Còn mấy hồi nữa thì xong!

_ Vân thấy hay không ? – tôi liếm môi

_ Tác giả viết hay và chân thật quá !

_ Chuyện! Tớ mà giới thiệu thì chỉ có hay thôi.hehe – tôi vênh mặt lên

_ Nhưng mà.. – nó ngập ngừng

_ Nhưng sao ...?

_ Đọc tiểu thuyết này xong tớ mới biết con trai dậy thì là như thế nào ?

_ What ????

Nó phán một câu xanh rờn như vậy thì tôi đến chịu rồi không còn từ nào để nói nữa , nó ngây thơ quá đầy đáng nhẽ ra tôi trong thâm tâm tôi , tôi phải gọi nó là thiên thần mới đúng còn em thì không xứng đáng làm thiên thần trong lòng tôi .Lợi dụng sự ngây thơ của nó , tôi suốt ngày trêu nó.

_ Vân ơi!

_ Cái gì ?

_ Hi.hi. làm tí ...! – mắt tôi chớp chớp

_ Làm gì ? – nó nhăn mặt

_ Làm .tí..ấy!

_ Ồ! Làm tí làm làm gì ?

_ Thì làm cái ấy đấy ..hehe – tôi đảo mắt nhìn từ đầu xuống chân nó

_ Á..đồ dê già! – vừa nói nó vừa lấy tay che ngực.

_ Này nhá! Có phơi ra trước mặt đây cũng k thềm nhá!

_ Thềm cũng chả đc nhé ..lêu..lêu!

Đùa nhau thì cũng có lúc tôi với nó dối nhau vì mấy chuyện con con.

_ Không chơi với Sơn nữa ! – nó giận dỗi khi 2 đứa tranh cãi không ai chịu nhường ai đâm ra nói giở trò phát xít với tôi.

_ Không chơi thì không chơi! Mà cái ngang bở xừ!

_ Ngồi dịch sang kia xem nào ! k chơi nữa thì chia bàn ra và cắm 2 bên k đc lẫn chiếm lãnh thổ của nhau!

_ Thế phần đâu? – tôi hỏi nó

_ Có ngay đây!

Nó lấy viên phấn trong cặp ra cả thước kẻ nữa .Nó kẻ 1 đường phân chia ranh giới giữa bàn tôi và bàn nó và suốt mấy tiết học chả ai nói với nhau câu gì có lúc nó định nói gì với tôi nhưng nghĩ lại là tôi với nó k chơi với nhau nữa nên thôi , chắc là nó khó chịu lắm vì một đứa suốt ngày nói nhiều như nó bây giờ mà không đc nói như bọn nghiện thèm thuốc ấy sao mà chịu đc ..hehe

_Á..làm cái gì thế ,sao Sơn vẽ vào tay Vân – nó kêu lên khi tôi lấy bút bi kẻ 1 đường vào khuỷu tay nó

_ Cái khuỷu tay lấm chiếm lãnh thổ thì phải xử lý thôi!

Tôi chỉ trực nó lờ có lấm chiếm lãnh thổ của tôi là tôi xử lý ngay .Tiết văn khó nhớ , cô giáo đọc cho cả lớp chép ,tôi học văn kém sẵn nên phải ghi chép đầy đủ .Mãi chép mà tôi đã sợ ý đồ quyền vớ của mình thò sang bàn của nó .

_ Này thì sang ngăn này – nó vẽ 1 đường dài vào vở của tôi

_ Giỏi lắm Vân à!

_ Không phải khen đâu..!

Lợi dụng nó k phòng về tôi làm một nhát vào vở của nó ,thế là 2 đứa cứ thế vẽ vào vở của nhau..

_ Thôi! K chơi nữa giảm hòa đi – tôi lên tiếng

_Ừ! Giảm hòa , k đc nc với Sơn Vân thấy cứ làm sao ấy!

Kể chuyện về tôi và nó trong lớp học thì kể cả ngày không hết vậy nên tôi xin phép dừng ở đây .Tôi xin kể tiếp về anh bạn ngồi cùng bàn với tôi tức là ngồi gần cái Vân, anh bạn này tên là Tuấn nhưng anh ta cứ bắt chúng tôi gọi là Tuấn Phạm vì anh bạn này tên đầy đủ là Phạm Minh Tuấn muốn bắt chước cách gọi tên của bọn Việt Kiều .Nói thật là lúc đầu vào lớp 10 tôi không ưa anh bạn này cho lắm vì anh ta thích nổi bật mới vào lớp mà đã muốn nổi trội rồi ,khi thầy cô giáo hỏi thì k đứng lên trả lời mà cứ ngồi dưới nói leo nhìn mà ghét .

Tôi mà đã k thích một ai thì tôi chả thèm quan tâm tới người đó , với anh bạn Tuấn Phạm cũng vậy tôi cũng chỉ kết bạn sơ sơ thôi chứ k chơi với nhau vì đơn giản tôi không ưa anh ta . Anh bạn này hay nói leo lên cứ vào giờ Địa Lý là kiểu gì cuối giờ chấm điểm sổ đầu bài anh ta đều có tên cả mà 1 tuần 2 tiết địa mà ghi cả ai liệu có ai chịu nổi không . không biết cô giáo có trừ anh ta không mà hay bị cho ngồi sổ đầu bài thế k biết , nhiều lần như vậy tôi thấy anh ta tức quá nên đã rom róm nước mắt mỗi khi giờ sổ đầu bài ra .Bạn bè trong lớp ai cũng an ủi anh ta , tôi cũng nằm ở trong đó nhưng tôi băng mặt mà k băng lòng , bề ngoài thì tôi an ủi anh ta nhưng trong lòng thì vui sướng biết bao... hành động của tôi có đáng lên án không các bạn?

Nhưng khi anh ta chuyển ngồi cùng tôi thì chuyện lại khác , tôi đã k còn ghét anh ta nữa chúng tôi đã thân nhau hơn nhờ những cuốn truyện trên mạng , những ứng dụng trên điện thoại và đặc biệt hơn cả là cái Vân nó đã gắn liền chúng tôi lại với nhau. Và còn những khi kiểm tra nữa tôi và anh ta luôn cùng đề với nhau vì cô giáo toàn cho 2 đề chẵn và lẻ mà ! những lúc như vậy chúng tôi lại hợp tác cũng có lợi .Anh ta có chút kiến thức về tin học vì vậy tôi cũng phần nào học đc những điều thú vị từ anh ta , và chính anh ta cũng là người lập ra website dành riêng cho lớp tôi để viết những tâm sự của tuổi học trò.

Kể tiếp Tuấn là Lượng anh bạn này đc lớp tôi đặt cho biệt danh là : Bác Hồ , tôi không biết tại sao lớp tôi lại đặt cho anh ta biệt danh như vậy nhưng riêng tôi thì tôi thấy anh bạn này trông có vẻ hơi già so với chúng tôi nên đc gọi là Bác Hồ cũng nên .Anh bạn này tính tình thì hiền lành và ít nói nhưng lúc tức giận thì thôi rồi đấy , tôi cũng vậy hiền lành và ít nói nhưng khi tức giận thì dừng hỏi .Do tôi ngồi xa anh bạn này quá nên không viết đc nhiều về anh bạn này cho lắm.hic..

.....

Cũng vào thời điểm thay đổi nội các lần này , em thì vẫn ngồi chỗ cũ nhưng thay vào đó bên cạnh em toàn là con gái mà toàn những bọn ăn chơi sành điệu nhất lớp.Thử hỏi em học tập môi trường như vậy , em có ăn chơi theo bọn nó hay không ? Kể từ lúc thay đổi nội các đó lớp tôi bắt đầu xuất hiện chia bè chia phái của bọn con gái trong lớp .Một nhóm toàn những bọn ăn chơi sành điệu ,bọn nó đi học cứ như đi diễn thời trang ấy và thay bộ như thay áo còn một điều thậm tệ hơn cả là em đã gia nhập vào nhóm này .Cũng vì nhóm này mà tinh thần đoàn kết của lớp tôi kém hẳn đi những hoạt động của lớp như hoạt động ngoài giờ lên lớp , áo đồng phục lớp , noel ... đều bị hủy bỏ hết vì bọn nó k chịu tham gia . Có khi thấy ngứa mắt đứa nào trong lớp bọn nó còn thuê người chặn ở cổng trường để đánh nữa còn bọn con trai chúng tôi chỉ biết đứng nhìn bọn con gái trong lớp đấu đá lẫn nhau.

Từ khi em gia nhập vào nhóm ăn chơi , em với tôi ít nói chuyện với nhau hơn một phần em bắt đầu khinh rẻ những thằng cù lần như tôi , một phần tôi ngồi xa với em quá em thì ngồi bàn đầu còn tôi ngồi bàn cuối , hủ hơ gặp nhau ở sân trường hay ở đường thì 2 đứa mở miệng chào nhau.Em như là một con người khác vậy , em thay đổi từ tính cách đến vẻ bề ngoài .Mái tóc đen dài của em đã làm tôi mê mẩn suốt bao năm vậy bây giờ đã đc cắt ngắn và có màu râu ngô.Hồi trước em đi học đâu có trang điểm hủ hơ lắm là mùa đông môi em bị khô em dùng son chống nê để môi đỡ khô thôi còn bây giờ thì sao em đi học mà cứ như là đi tiếp thị mỹ phẩm ấy , mắt thì chuốt mascara , môi thì đánh son , mặt thì chất phấnnăm ấy đang một loại quần bò loang cho cả trai và gái nói thật là ai tặng tôi quần bò loại đấy tôi còn chửi cho đấy , mặc vào không khác gì bọn thợ xây bị vữa dính vào quần .Còn em , em cũng tội cho mình một cái về dùng ...Hồi trước em đi học bằng những chiếc dây búp bê đáng yêu còn bây giờ thì guốc cao 10 phân ,nhiều lúc đứng từ xa nhìn em đi siêu vẹo với cái guốc cao 10 phân mà tôi thấy thương em quá.

Em hoàn toàn lột xác! Sự lột xác của em làm mọi người chú ý đến ,kể cả em không lột xác thì em vẫn đc mọi người chú ý đến vì em có vẻ đẹp của một thiên thần còn bây giờ em khoác lên vẻ đẹp của sự ăn chơi , đú đờn...

Em xin! Vâng, tôi k phải nhận điều này nhưng xin đồng nghĩa với việc học dốt .Từ lúc em thay đổi , việc học tập của em sa sút hẳn đi chắc em chỉ quan tâm đến việc chăm sóc sắc đẹp và những lời tán tỉnh của bọn con trai , tuy ngồi cách xa em nhưng tôi vẫn thầm quan sát em .Những lúc em bị gọi lên trả lời câu hỏi của thầy cô giáo mặc dù câu hỏi rất dễ nhưng em không trả lời đc ,em quay sang cầu cứu bọn con gái trong hội ăn chơi nhưng không ai giúp đỡ em vì đơn giản bọn nó có khác gì em đâu ,nhìn bộ dạng em lúc đó tôi thấy thương quá tôi ước gì tôi ngồi gần em nhắc câu trả lời cho em .

Trước cửa lớp tôi bây giờ đã có mặt bọn con trai của lớp khác đến tán tỉnh em ,hầu như giờ ra chơi nào cũng có mặt bọn đó những lần như vậy em đều ra ngoài cười cười nói nói với chúng nó cũng có khi bọn nó vào hẳn bàn em ngồi để nói chuyện với em .Những lúc như vậy tôi đều cắm mặt vào chiếc điện thoại đi động để chơi game mong sao 5’ ra chơi qua đi thật nhanh để không phải nhìn thấy cảnh tượng này.

....

...Giờ thể dục...

“ Thầy Vinh hôm nay nghỉ ốm và mấy thầy cô khác bị trùng lịch nên không dạy lớp mình đc , cô Hiệu Phó bảo lớp mình vẫn ra sân tập bình thường nhưng phải giữ trật tự tránh làm ồn để các lớp khác còn học” – tiếng lớp trưởng thông báo cho cả lớp

Lớp trưởng vừa dứt lời thì cả lớp đưa nào đưa đẩy mặt hớn hờ hết cả lên , cũng phải thôi đi học mà đc nghỉ thì ai mà chả thích cơ chứ .Lớp trưởng cho lớp nhai đi nhai lại mấy động tác khởi động cũ rích , mấy thằng con trai chúng tôi k chịu đc đành phá ra sân đá bóng còn bọn con gái thấy chúng tôi phá cũng k thêm tập nữa mà túm 5 tùm 3 dưới gốc cây ngồi tán phét với nhau.Lớp tôi một nửa con trai ra đá bóng , một ít thì tản ra đá cầu , một ít nữa thì cũng ngồi gốc cây tán phét nhưng quan trọng hơn là ngồi ngắm mấy em lớp dưới tập thể dục , xem có em xinh tươi nào lúc nhảy xà , nhảy xa , chạy ... do sợ y hay cố tình để lộ mảng thịt nào hay không ? Và tất nhiên tôi chọn nhóm này vì k phải mất sức mà mắt vẫn đc tập thể dục..hehe..

Bọn con gái khôn dữ lúc chạy hay nhảy bọn nó toàn dùng tay để giữ áo làm bọn tôi chán trường đành quay về ngắm gái nhà vậy .Tôi nhìn quanh bọn con gái lớp tôi và dừng lại ở cái ghế của giáo viên .Em! đúng là em rồi , em đang ngồi khóc ngon lành.

_Bọn mày nhìn kia! Sao Ngọc Hiếu lại khóc nhè - tôi lấy tay chỉ về phía em.

_ Chắc là bị thằng nào nó đá đít nên ngồi khóc chứ sao!

_ Phải đấy! Bọn con gái hay khóc vì mấy chuyện này lắm!

Nếu mà tôi không biết sự thật về em thì bọn nó nói em khóc vì bị bồ đá thì tôi không bao giờ tin lời bọn nó nói ! còn bây giờ bọn nó nói gì tôi đều tin hết vì đơn giản em đã đánh mất niềm tin của tôi về em .Nhưng nhìn em khóc tôi có một cảm giác khó tả ở lồng ngực và cho dù nước mắt của em làm hồng mác-ca-re trông em vẫn xinh .

45 phút của tiết thể dục đã qua đồng nghĩa với việc bọn tôi phải đối mặt với một tiết học khó nhằn vì dụ môn Văn chẳng hạn. Vào lớp đã đc 10 phút rồi mà tôi thấy chỗ ngồi của em vắng mặt chủ nhân của nó .

_ Vâng này ! mày biết Ngọc Hiếu đi đâu không?

_À! Ngọc Hiếu thấy mệt nên đi lên phòng y tế nằm rồi ! sao hôm nay lại quan tâm đến người đẹp thế?

_Lắm chuyện! Cô giáo để ý kia! Học đi!

Hai tiết học nữa trôi đi , vẫn không thấy em trở về lớp học tôi bắt đầu thấy lo cho em .Tôi định xuống phòng y tế để thăm em nhưng nghĩ lại tôi chả là gì của em cả và ý trí của tôi lớn quá trong thâm tâm tôi , tôi vẫn khinh rẻ em là một con đàn bà không trong sạch không hơn không kém .

Tùng..Tùng..Tùng – tiếng trống báo hiệu kết thúc một ngày học mệt mỏi ,tan học rồi mà vẫn không thấy em lên lớp có lẽ là em mệt quá nên gọi người nhà đến đón rồi cũng nên .Tôi vội vã thu dọn sách vở để ra về thì một trong những đứa ở nhóm ăn chơi đến nói chuyện với tôi.

_Son này! Ngọc Hiếu bảo là cậu đợi bạn ấy ở cổng trường để nai bạn ấy về ! hôm nay bạn ấy không đi xe.

_Ừ! Tớ biết rồi!

Nếu lúc trước khi nghe đc lời nói này chắc tôi nhảy cẫng lên vì vui sướng lắm còn bây giờ tôi cảm thấy bình thường như cân đường hộp sữa . Lũm thường dắt xe trong nhà gửi xe ra sân trường trong đầu tôi có vài suy nghĩ vẩn vơ là tại sao em lại nhờ tôi nai về trong khi bạn em đưa có xe đạp đưa có cả xe máy em chỉ cần lên tiếng là bọn nó nai em về ngay.Nhưng suy nghĩ ấy vội vụt tắt khi tôi thấy em đang khó chịu đứng đợi tôi ở cổng trường.

_Sao Son lấy xe lâu vậy! – em trách móc tôi

_Tại nhà gửi xe đông quá! Cậu lên xe đi để tớ chờ về kéo nắn!

Chỉ chờ đợi câu nói ấy của tôi em nhanh nhẹn như con thỏ con ngồi phóc lên yên xe tôi .

_Son ơi! Đừng về mà đi đến một nơi này với tớ đc không?

_Nhưng muộn rồi mà ! tớ thì đi đc nhưng tớ chỉ sợ cậu bị nắng thôi!

_Không sợ đâu! Đi một tí thôi mà!

_Vậy đi đâu đây Ngọc Hiếu?

_Vào “Lặng Xanh” đi lâu rồi tớ không vào đấy!

Quả thật là lâu rồi tôi không vào đấy. Lặng Xanh cách trường tôi khoảng 3 đến 4 cây số nó nằm sâu trong núi và có những thác nước chảy róc rách suốt ngày đêm và có rất nhiều cây không khí rất trong lành. Tôi và em dừng lại ở một cái thác nhỏ bên cạnh thác là một thảm cỏ xanh rờn ..đây đúng là một nơi thật tuyệt để hẹn hò. Vừa dừng xe em đã cởi bỏ đôi guốc cao 10 phân của mình ra và đến gần bờ suối tha hồ nghịch nước(các bạn đọc đến đây có vẻ thấy điều điều vì là giờ thể dục thì làm sao đeo guốc đi được k? Tôi sẽ trả lời ngay là bọn con gái đến giờ thể dục thì mới đeo giày , thể dục xong là cởi ra cho vào túi cầm về) .Tôi đứng trên bờ nhìn em và thầm nghĩ đây mới chính là Ngọc Hiếu của mấy năm trước hồn nhiên và trong sáng.

_Son ơi! Xuống đây với tớ , mát lắm !

_Tớ đeo giày sao mà xuống được!

_Thì cởi giày ra chứ sao?

_Thôi tớ ngại lắm! Cậu cứ nghịch tiếp đi!

_Chán cậu thật đấy! Thôi để tớ lên bờ chơi với cậu!

Tôi và em ngồi lên thảm cỏ xanh rờn , chả ai nói câu gì có lẽ cả tôi và em đều có suy nghĩ riêng của mình ở nơi này.

_Chỗ này thật đẹp Son nhỉ?

_Ừ! Đẹp thật ! không khí thật trong lành,lâu rồi tớ k vào đây!

_Tớ cũng vậy vì thế tớ mới rủ cậu vào!

_À! Sáng nay giờ thể dục tớ thấy cậu khóc!

_Thế à! Tớ khóc nhìn trông có xấu không ?

_Không xấu ...không xấu!

_Cậu lại nịnh đầm tớ rồi!

_Mà sao cậu khóc vậy!

Tôi vừa dứt lời em đã lao đến ôm tôi và khóc làm tôi bối rối kinh khủng .tay tôi vẫn không dám ôm em nó vẫn cứ giữ trên không trung.

_Huhu.cậu đừng nhắc đến nữa tớ buồn lắm ! Son ơi! Cậu có thể ôm tớ chặt hơn được không ?

Nghe em nói vậy đôi tay của tôi lơ lửng trong không trung mãi như bây giờ mới giáng đặt thật nhẹ trên lưng em.Đã em rúc đầu vào ngực tôi như chú cún con làm tôi càng thêm bối rối .Tôi chưa gặp hoàn cảnh này bây giờ nói cách khác là tôi chưa ôm người con gái nào ngoài mẹ tôi.Em đã thôi khóc nhìn em như con mèo nấp mưa nhìn thương quá .bất chợt em ngẩng đầu lên và nói với tôi:

_Son! Cậu hôn tớ đi !

Chuyện gì đang xảy ra với tôi thế này , người tôi yêu đơn phương 4 năm đang mời mọc tôi hôn cô ấy , câu chuyện xảy ra như trong mơ mà bây giờ đã thành sự thật đối với tôi , tôi phải làm gì đây khi mà tình yêu của tôi dành cho em đã bị tàn phai do tôi biết được sự thật về em .Còn em thì vẫn k tha cho tôi , cái miệng xinh xắn kia vẫn phát ra những âm thanh làm tôi phải lúng túng.

_Hôn tớ đi! nhanh lên!

Hai từ : “nhanh lên” phát ra thông báo cho tôi biết là nên tôi k hôn em thì tôi sẽ tuột mất cơ hội trời cho này .Không để em phải chờ lâu bàn tay tôi di chuyển từ tay em lên đầu em và đẩy đầu em về phía đầu tôi .Tôi chưa hôn ai bao giờ nên kinh nghiệm hôn còn kém tôi mặc dù xem nhiều phim có cảnh hôn nhau nhưng đến lúc thực hành thì lại quên bống mất ! Tôi chẳng nghiêng đầu mà dùng lực của đôi bàn tay đẩy đầu em về phía đầu tôi do khá lúng túng và run tôi đã dùng nhiều sức quá đến nỗi đầu của bọn tôi đập vào nhau phát ra tiếng “ cộp” đáng ghét , và kết quả tôi k có được nụ hôn của em mà cả 2 đứa trán còn bị sưng nữa .

_Son chưa hôn ai bao giờ sao.hi!

_Tớ..tớ..chưa! – mặt tôi đỏ bừng

_Á..tớ xin lỗi nha! Tí nữa thì tớ cướp đi nụ hôn đầu đời của cậu!thế son chưa có người yêu à!

_Tớ chưa...!

_Cậu là hơi bị kiêu đó nha! ở trường bọn lớp dưới với bọn cùng khối nhiều đứa thích cậu mà cậu k thèm để ý tới ai!

_Thực ra tớ..

_A..a.. muộn rồi ! nhanh về thôi kéo mẹ tớ mắng chút!

Tôi chưa kịp thổ lộ với em thì em đã vội kêu tôi về. Trên đường nai em về em đã ôm eo tôi nói thật là tôi có máu buồn tôi phải kìm nén cảm xúc k thì tôi và em cũng ngã xe mất , và em áp má vào lưng tôi .Tôi có cảm giác lưng mình ướt ướt , hóa ra là em vẫn khóc ...Tôi ngược lên bầu trời trong xanh và thầm nói:

“Tôi Yêu Em Như Em Vẫn Vậy”

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Nhớ lắm... tuổi học trò!

Còn hai tháng nữa là đến thi thi tốt nghiệp và đại học , đây có lẽ là kỳ thi quan trọng nhất của tuổi học trò vì đơn giản nếu mà trượt tốt nghiệp đồng nghĩa với việc cổng trường đại học đã bị đóng cửa .Tôi cũng nhận biết đc sự quan trọng của hai kỳ thi này vì vậy tôi lao vào ôn tập nhằm đạt đc kết quả tốt nhất .Lớp tôi bây giờ đã ngoan hơn trước không còn chơi những trò thiếu suy nghĩ , trong lớp những tiếng nói chuyện đã phần nào đc giảm thiểu đôi khi chỉ còn nghe thấy tiếng quạt trần kêu ò ò , những chú ve kêu báo hiệu mùa hè đã đến hay chỉ là tiếng giảng bài hăng say của thầy cô giáo nhằm truyền đạt hết kiến thức cho học sinh cuối cấp.

Nhìn mặt đứa nào bây giờ cũng có vẻ đắm chiêu suy nghĩ , tôi cũng vậy cũng suy nghĩ về tương lai của mình , “tương lai của mình là nằm trong tay mình chứ không phải nằm ở bố mẹ hay người thân” đó là câu nói mà tôi tình cờ nghe đc khi mấy thằng con trai trong lớp ngồi tâm sự với nhau.

_Sắp thi tốt nghiệp rồi ! tao lo quá bọn mày à!

_Lo gì , tao nghe mấy anh chị khóa trước bảo là chép đc mà!

_Đéo biết trước đc đâu! Nhớ năm nay bộ giáo dục làm chặt thi sao!

_Mày nói cũng có lý! Tao mà trượt tốt nghiệp thì ông bà già tống tao đi Bộ Đội luôn.

_Chúng mày cứ lo bò trắng răng , sợ trượt thì học đi ,lúc đi thi cứ thế mà tuôn ra!

_Mày nói nghe ngon ăn nhì ? thế môn sử với môn văn học sao đây!

_Học thế nào là việc của chúng mày liên quan gì tới tao!

_Thế thì mày next đi cho bọn tao nhờ ! đừng có ở đây mà phán linh tinh!

Quả đúng là môn sử với văn tôi học sao đây .những môn học thuộc là điểm yếu của tôi , môn văn thì có thể bịa đc chứ môn sử bịa linh tinh là ăn trứng ngay vì môn sử có những sự kiện tôi mà bịa linh tinh vớ vẩn người chấm bài kiện tôi phản quốc như chơi..hehe...còn về phía em , từ lúc bọn tôi đi chơi với nhau tôi và em tránh mặt nhau hẳn vì nga,i,những hành động bột phát của em hôm đấy chắc là do em có quá nhiều cảm xúc còn tôi chỉ là con rối để em muốn làm gì thì làm.Tôi cũng gác chuyện tình yêu sang một bên để chú tâm vào ôn tập cho việc thi cử sắp tới vì vậy trong lớp tôi để ý tới em ít hơn trước đôi khi một mồi vì kiến thức quá nhiều mà bộ nhớ của tôi thì có hạn ,những bài văn chép mồi như cả tay từ miệng của cô giáo đọc cho cả lớp chép để lấy tài liệu ôn thi và có thể làm phao cứu sinh luôn.Những lúc như vậy tôi dành đôi ba phút ngồi ngắm nhìn em từ đằng xa.

Em và nhóm bạn ăn chơi của em cũng phần nào nhận biết đc sự quan trọng của kì thi tốt nghiệp lần này nên đã bớt gây rối để chú tâm vào học.Giờ đây em không còn trang điểm khi đi học nữa những đôi guốc cao ngất ngưỡng đã đc em thay bằng những đôi dép vừa đẹp lại vừa thoải mái và những chiếc quần bò bó sát cặp giò của em cũng đc em thay bằng những chiếc quần giản dị mà lại đẹp tất cả những thay đổi đó đều phục vụ cho việc ôn tập thi cử , thử hỏi xem em mặc những bộ quần áo đó những đôi guốc cao đó sau khi học trên trường xong em phải chạy đến các lớp học thêm hết ca này đến ca khác để tổng hợp lại kiến thức liệu có hữu ích hay không ? Và một điều cực kỳ đơn giản là bây giờ ai cũng lo lắng cho việc thi cử chả hơi đâu mà quan tâm đến chuyện yêu đương vớ vẩn vì thế mà bây giờ trước cửa lớp tôi chả có bóng ma nào đến tán tỉnh em cả ,em biết đc điều này nên em đã ít trang điểm hơn .Tôi đứng từ xa nhìn thấy em dần dần thay đổi trở về như xưa trở về Ngọc Hiếu cách đây 1 năm của tôi , tôi vui lắm!

Tôi bây giờ đã không còn nhìn em bằng ánh mắt khinh bỉ nữa ,tôi có cách nhìn khác về em vì buổi đi chơi lần trước ư? Không! Không hề chút nào tôi thay đổi cách nhìn về em là vì tôi đã đọc những gì nói về trình tiết của phụ nữ qua sách báo và vô tình vào đc trang web có topic bầu chọn : “Giữa trình

tiết và Tình yêu bạn chọn cái nào ?” phần đông người chọn là tình yêu trong đó có cả tôi .Tình yêu của tôi dành cho em quá lớn nó đã đánh đổ cái bản tính cổ hủ của tôi là coi trọng cái Ngăn Vàng .Tôi có một mơ ước đó là thi đỗ vào đại học , học xong 4 năm đại học ra ngoài xã hội tìm một công việc ổn định rồi công khai tán tỉnh em , tôi sẽ quên hết những gì không tốt về em để bắt đầu lại từ đầu vì vậy em chính là động lực quan trọng nhất giúp tôi quyết tâm ôn thi cho thật tốt để bước vào cánh cửa đại học.Liệu ước mơ này của tôi có trở thành sự thực

....

Những ngày cuối cùng của tháng ôn luyện thi tốt nghiệp , cả lớp chả ai có tâm trạng ôn thi nữa ,mặt đura nào cũng có vẻ buồn buồn vì sắp xa nhau rồi .Và bắt đầu xuất hiện những quyển lưu bút của bọn con gái trong lớp truyền tay nhau để viết những gì về bản thân trong quyển lưu bút đấy , bọn nó đưa cho tôi cầm về nhà viết lúc đó tôi từ chối kịch liệt lắm vì tôi là con trai viết cái đấy cứ điều điều làm sao ấy cộng với học dốt văn nên chả biết viết gì nhưng bọn nó nài nỉ quá thế là tôi cầm về và viết vào đó có vài dòng như tên , ngày sinh, nick ym! , sở thích.. nếu mà bây giờ cho tôi học lại cấp 3 và viết lưu bút đảm bảo là tôi viết hết cả quyển cho bọn nó sợ hehe...và đâu đó trong lớp có tiếng khóc thút thút của bọn con gái.

Chiếc áo đồng phục đã gắn bó suốt 3 năm học bị bọn lớp tôi đem ra ký tên lên tất cả những nơi có thể viết dc như lưng áo , ngực áo , tay áovì thế mà tôi tha hồ luyện chữ ký của mình ,nói thật là tên của tôi rất khó ký .

Hoa phượng đang nở rộ mấy năm trước cụ thể là năm lớp10, 11 lúc hoa phượng nở bọn tôi chỉ ngắm nhìn nó và thỉnh thoảng có cảnh nào xà xuống thì bọn tôi nhảy lên vùi nó xuống và vật hoa phượng ,những lúc như vậy bố bảo vệ lại bắt đầu ra oai để bắt nạt bọn tôi.

_Mấy thằng kia làm cái gì thế! Có thích lên phòng Hiệu Trưởng uống nước chè không ?

Nhưng giờ đây cả lớp tôi kéo nhau xuống sân trường nơi mà hoa phượng đang rụng đỏ cả một khoảng sân để vật hoa phượng , đưa thì treo hẳn lên cây tạo dáng để đưa đứng ở dưới chụp ảnh , những cảnh phượng nhiều hoa đều bị bọn tôi vật hết Bố bảo vệ nhìn thấy chúng tôi phá hoại tài sản của trường nhưng bố chẳng nói gì chỉ cười cười chắc bố cũng hiểu cho bọn tôi là bọn tôi sắp xa nơi đây sau bao năm gắn bó và để cho bọn tôi tha hồ ghi lại những kỉ niệm đẹp ở nơi đây .Cho dù bố có là bảo vệ một công việc không cần đòi hỏi kiến thức cao nhưng chắc bố cũng qua cái thời học sinh nên bố cũng cảm thông cho những hành động của bọn tôi.

Càng về cuối lớp tôi mới có sự đoàn kết , cái bọn sành điệu trong lớp cũng k còn tỏ ra kênh kiệu nữa mà đã hòa mình vào với lớp để trở thành một tập thể đoàn kết keo sơn , gắn bó với nhau . Tôi cảm thấy trong người lâng lâng vì cảm xúc hiện giờ cảm xúc của sự đoàn kết , yêu thương lẫn nhau mặc dù chúng tôi không có máu mủ ruột già gì ,nói thật thời cấp 2 lớp tôi cũng có tính trạng y hết như những năm đầu của thời cấp 3 này , cũng chia bè chia phái ,cũng nói xấu nhau .Những tưởng rằng đến cuối năm lớp 9 thì bọn nó trưởng thành hơn biết nhận thức hơn nhưng hóa ra bọn nó vẫn vậy có khi bọn nó muốn những buổi học cuối cùng của thời cấp 2 kết thúc thật nhanh để đỡ nhìn mặt nhau nữa...

....

Chỉ còn 1 tuần nữa là đến kỳ thi tốt nghiệp , một tháng ôn thi trên trường chả có tác dụng gì ngoài việc lên lớp để nói chuyện đã kết thúc. Cô giáo chủ nhiệm có một đề xuất với các bậc phụ huynh là cho chúng tôi đi du lịch cho đầu óc thoải mái để kỳ thi tốt nghiệp đạt kết quả tốt ,cứ tưởng các bậc phụ huynh hết sức tán thành với đề xuất của cô giáo chủ nhiệm ai ngờ rằng một số phụ huynh không đồng ý với lý do là “ Ở nhà để ôn thi”. Cái lý do không thuyết phục ấy đã làm chúng tôi ra sức phản kháng vì trong 3 năm học cấp 3 ấy lớp chúng tôi chưa có một dịp đi chơi tập thể nào vì lúc ấy lớp còn chia bè chia phái còn bây giờ khi thời gian chúng tôi ở với nhau chẳng còn là bao thì lại phản đối chúng tôi .

Không biết là có phải cô giáo chủ nhiệm đọc dc ý nghĩ của chúng tôi hay là bọn con gái đi thuyết phục những phụ huynh khó tính ấy mà lớp chúng tôi đã có một chuyến du lịch với đầy đủ tất cả các thành viên trong lớp.Như các bạn đã biết rồi đấy tôi quê ở Quảng Ninh cụ thể là cũng gần Vịnh Hạ Long nên chuyến đi du lịch của lớp tôi tất nhiên là đến Vịnh Hạ Long rồi vì vừa gần nhà mà lại đúng mùa hè nữa lên Vịnh Hạ Long là lựa chọn số một .

.....

Đúng 5h sáng xe ô-tô mà lớp tôi thuê đã đón đủ tất cả thành viên trong lớp và khởi hành tiến tới Hạ Long Bay , khi xe bắt đầu lăn bánh thì chúng tôi cũng bắt đầu hò hét , lớp trưởng của lớp tôi bây giờ kiêm cả chức quán ca .Khi lớp trưởng đứng ở đầu xe hát bài nào thì cả lớp tôi lại cùng đồng thanh hát to theo , không biết lớp trưởng hòi bé có thi Đồ Rê Mí không nữa mà những bài lớp trưởng hát toàn là nhạc thiếu nhi như : Một con vịt, con cào cào , hai con thằn lằn con ... Cái xe 40 chỗ chứa đến 45 người như muốn nổ tung thành trăm mảnh vì tiếng hò hét của chúng tôi .Tôi tin rằng nếu lớp chúng tôi không bỏ ra một số tiền lớn để thuê hẳn một chiếc xe thì đảm bảo bác tài xế đuổi hết chúng tôi xuống mất .Cuộc vui đã chóng tàn khi xe đã đi dc một đoạn đường dài , chúng tôi cũng đã khá mệt vì vừa hò hét hết sức và cộng thêm sự mệt mỏi khi đi xe ô-tô nữa có ai đi xe mà không mệt đâu .Bây giờ nhìn bao quát trên xe chỉ còn những cái đầu đã gục vào vai nhau , đầu có có nhóm thì thủ thủ tâm sự với nhau về kỳ thi tốt nghiệp sắp đến .Tôi biết là trong thâm tâm ai cũng lo lắng ,sốt ruột cho kì thi sắp đến nhưng bọn nó không nói ra thôi...

Mãi nó đùa với lũ con trai trên xe mà tôi quên rằng là em vẫn còn tồn tại , sau cái lần chúng tôi đi chơi với nhau ở trong Lặng Xanh tôi và em có sự cách biệt rõ rệt ,em không còn nói chuyện với tôi nữa và tôi cũng vậy vì đơn giản hai chúng tôi đều rất ngại nhau .Đào mắt nhìn một hồi quanh xe để tìm em ,phía trước xe không thấy em đâu ,đang sau cũng không có ,một nỗi sợ hãi trong tôi dâng lên bất giác làm tôi đứng dậy , hóa ra em ở ngay bên phía tay trái của tôi .Em đang ngủ ngon lành như một thiên thần trong sáng và thuần khiết ,nhìn em như vậy thì ai có thể biết dc em đã trở thành đàn bà rồi cơ chứ ... Nói thật với các bạn là đến bây giờ khi ngồi gõ những dòng chữ này trong đầu tôi vẫn còn ý nghĩ là em hư hỏng thời học cấp 3 ...

Tôi cứ ngồi ngắm nhìn em ngủ ngon lành chỉ đến khi tiếng phanh “ kít..kít” phát ra từ chiếc ô-tô chở chúng tôi và tiếng bác tài xế thông báo là đã đến nơi thì lúc đó em mới tỉnh dậy và thôi cũng thôi không nhìn em nữa. Cả lớp chúng tôi nhìn thấy bờ biển như là dc uống Bò Húc vậy ai cũng tỉnh táo hẳn ra không còn cảnh mệt mỏi khi ở trên xe nữa .

Cô giáo bắt cả lớp xếp thành hàng để đi cho đỡ lạc nhau vì ở bãi biển rất đông người nhưng cô làm sao có thể quản dc bọn con trai chúng tôi dc cơ chứ , bọn con trai chúng tôi chả chịu nghe lời cô giáo ,cứ thế từng đura chạy thật nhanh ra bờ biển để thỏa sức nô đùa .Thật kỳ lạ là cô chẳng những không

cáu gắt như khi bọn tôi không nghe lời như ở trên lớp học nữa mà cô chỉ cười và lắc đầu .Tôi thì chả đc tự do tung hoành như bọn nó mà tôi bị bọn con gái bắt làm nô lệ để xách những đồ ăn thức uống mà lớp tôi đã mua từ ở nhà ,tôi cũng muốn phi ra bãi biển như bọn con trai lớp tôi lắm chứ nhưng tính tôi hiền nên con gái lớp tôi biết vậy nên bắt nạt tôi và vì một phần nữa là lúc phản công người xách đồ em cũng có lên tiếng bảo tôi làm nên tôi không thể không đồng ý đc (Mẹ ơi mẹ tha lỗi cho thằng con đại gái này) .

Cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh nô lệ ,tôi thay quần áo và chạy ra bãi biển nơi mà bọn lớp tôi đang nô đùa ngoài đấy .Bọn con gái lớp tôi đúng là bọn nhà quê đi dép lê ,đi bơi gì mặc cả quần áo dài xuống biển chả mặc bikini cho bọn con trai chúng tôi đc rửa mắt gì cả , 3 năm học với nhau chút ít gì thì cũng có tình cảm thân thiết với nhau vậy mà bọn nó làm bọn con trai chúng tôi thất vọng quá .Ngay đây cả cái Vân nó cũng vịn cả quần dài xuống biển .

_Ê!Vân mày mặc thế sao bơi đc ?

_Có gì mà không đc ?

_Thì.. mặc vậy nó bó bơi sao đc ! ít ra thì phải mặc bikini như mấy bà gia kia thì mới bơi đc chứ!

_Úi! Mặc thế ngại chết ! tôi mặc vậy để ông nhìn thấy hết à.. ko đc đâu sói ạ!

_Xời! Ai thèm nhìn cái đồ Quạ biến thành Cò như mày!

Bực bội vì cái kiểu nói của cái Vân tôi đành lên bờ ngồi để ngắm nhìn các bà , cô , chị mặc bikini cho đã cái mắt .Đào mắt nhìn 1 vòng mà chỉ thấy các bà có khi là có cả các cụ nữa cơ chả có các em xinh tươi gì cả! Đã bực náy còn bực hơn tôi ngồi nghĩ ngợi lan man đến em , không biết em đang ở đâu mà từ này tới giờ không thấy mặt em đâu cả .Không biết có phải là nghĩ tới em lên tôi thông minh ra hay không mà trên đầu tôi hiện lên cái bóng đèn đỏ là lúc trên xe tôi có nghe thấy nhóm ăn chơi của em có trao đổi về vấn đề quần áo khi đi bơi và tôi đoán chắc rằng kiểu gì em cũng mang bikini đi để mặc lúc đi bơi .Đây đúng là cơ hội ngàn năm có một ,nghĩ là làm tôi bật dậy chạy ra bờ biển để tìm em ...ra đến bờ biển tìm em nhưng tìm mãi chả thấy em đâu tôi lại lủi thủi trở về chỗ cô giáo và các bạn ở lại trông quần áo của cả lớp.Trong lúc quay về tôi thấy em đang ngồi lau tóc , hóa ra em tắm xong từ lâu rồi ...hix.hix..

.....

_Son xì! Bơi xong chưa mà không thay quần áo đi ngồi đây làm gì!

_Ồ! Mà thay ở đâu thế , tao tìm không thấy ở đâu cả ?

_Ồ gần mấy cây dừa ngoài kia kia!

Lại chỗ cô giáo lấy đồ để thay , tôi chán nản tiến tới nơi thay đồ với tâm trạng không đc vui .

_Thằng kia! Quay lại – tiếng bác trông nơi thay đồ gọi tôi khi tôi vừa bước chân vào đó.

_Bác gọi gì cháu ạ ?

_Vào đây làm gì ?

_Bác hỏi lạ thật ! cháu vào thay đồ mà!

_Thế hả! 5 ngàn một lần vào!

_Vào thay đồ cũng phải mất tiền ạ!

_Chứ sao nữa! Chả nhẽ chúng tao xây cái phòng thay đồ này để làm từ thiện sao ?

Đúng là khu du lịch có khác cái gì cũng tiền tiền và tiền , tôi lục hết 4 túi mới đc 4 ngàn lẻ còn rách nữa chứ , thực ra tiền tôi để ở túi khác trong balo có ai ngờ đâu là vào đây cũng phải trả tiền đâu.

_Dạ! Cháu còn đúng 4 ngàn lẻ bác cầm tạm !

_5 ngàn là 5 ngàn ! không mặc cả!

_Cháu còn mỗi từng này thôi ! bác giúp cháu đi , lớp cháu sắp đi rồi!

_Thôi đc rồi! Nể tình mày còn là học sinh nên tao giảm giá cho 1 ngàn nhưng mà vào nhanh rồi ra đây , tao mà thấy lâu là tao vào lôi cổ mày ra đấy!

Đúng là ông già lắm chuyện người ta vào thay một phút xong luôn chứ ai còn ở trong đây là gì , tôi cầm cổ cầm đầu phi vào phòng nhưng ai ngờ rằng ở đây lại phân ra 2 khu , một khu dành cho nam , một khu dành cho nữ ,tôi lại đâm đầu vào khu dành cho nữ mới chết chứ .

Vừa bước chân vào khu thay đồ nữ người tôi như chết lạng , quần áo để thay trên tay rơi xuống , mắt thì mờ to hết cỡ vì tôi đang lạc vào chốn thần tiên mà các thần tiên đang thay quần áo nữa chứ. Có thần tiên lấy tay che ngực , có thần tiên lấy áo che một phần thân thể của họ còn lại đa số thần tiên đều kêu lên....

_Á..á...á..

Chả hiểu sao khi nghe thấy những tiếng hét đó tôi k những k chạy đi mà còn đứng chôn chân ở đó ,hay là vì tôi quá háo sắc nên muốn đứng lại đó tiếp tục nhiên nhưng điều đó chưa hẳn đã đúng vì trong người tôi vẫn còn một chút gọi là liêm sỉ .Chỉ khi có một bà cô hắt chậu nước vào mặt tôi và ông già hắc ám thu vé chạy vào thì tôi mới trở về hiện tại .

_ Có chuyện gì mà ồn ào thế?

_Á..à..lại là mày à? Mày có mù hay không mà không nhìn thấy đây là khu thay đồ của con gái hả ?

_Cháu..cháu..không để ý!

_Mắt mày để lên trán à cái biểu tượng lù lù thế này! Thôi k nói nhiều theo tao lên phòng quản lý bãi biển!

_Bác..oi.cháu xin bác..bác tha cho cháu !

_Thôi anh à! Tha cho cháu nó đi! chắc nó k có ý đầu ! – tiếng một ng` phụ nữ trung tuổi lên tiếng bảo vệ tôi.

_Thôi đi rồi ! tha cho mày đó! Giờ thì biến ngay ra khỏi chỗ này ...

Tôi cuộn gói quần áo mà chưa kịp thay chạy mất hút , cũng thật là may là lớp tôi tụ tập cách chỗ hiện trường mà tôi gây án khá xa nên k ai biết cả.Nếu mà trong lớp có ai biết chắc tôi bắt xe mà về một mình quá!

. . . .

Thời gian trôi thật nhanh , thấm thoát cuộc chơi đã sắp tàn đó là lúc chúng tôi chuẩn bị hành lý để về nhà sau một ngày đi chơi vui vẻ .Đáng nhẽ ra là lớp tôi dự tính thuê nhà nghỉ để ở qua đêm sáng mai về vì buổi tối ở đây rất đẹp và con nhiều trò chơi nữa.Nhưng các bậc phụ huynh là một bộ máy làm việc không ngừng nghỉ họ nghĩ ra các tình huống nguy hiểm như là sau một đêm , một số người trong lớp chúng tôi có khả năng lên chức ... các bậc phụ huynh cứ yên tâm là trong lớp ngoài Ngọc Hiếu của tôi ra là xinh thôi còn lại toàn Lacoste thôi, giả sử cứ cho ngủ lại một đêm đi khi mà tối đến bọn con trai chúng tôi mò sang có khi gặp phải đàn cá sấu bò ra cắn bọn tôi chết tươi ngay.

. . . .

Một ngày nữa thôi là đến ngày quan trọng nhất của cuộc đời tôi nói riêng và tất cả học sinh lớp 12 trên toàn quốc nói chung , đây chính là kỳ thi kết thúc 12 năm ngồi trên ghế nhà trường và cũng chính kỳ thi này nếu ta qua đc mới bước chân vào cánh cổng trường đại học . Trước ngày thi tôi chả học gì cả chỉ lo cất phao không chỉ mình tôi k học mà đa số học sinh trường tôi đều không học vì ai cũng đã nộp 200 ngàn tiền chống trượt nên mặt ai cũng vui vẻ vì k bị sợ trượt tốt nghiệp .

Điện thoại của tôi tiếng chuông tin nhắn phát ra liên tục , toàn là tin nhắn chúc thi tốt của bạn bè , thực ra đó là tin nhắn spam tôi biết là mọi người quan có thành ý nhưng thật sự tôi rất ghét tin nhắn theo một mẫu nhất định như vậy!nên tôi hạn chế rep lại những tin nhắn đó .Nhưng trong những tin nhắn spam đó có một tin nhắn cực kỳ quan trọng đối với tôi ,đó là tin nhắn của em ,tôi khá bất ngờ với tin nhắn này vì từ lúc tôi dùng điện thoại tôi với em chưa bao giờ nhắn tin với nhau mặc dù trong danh bạ của tôi đã lưu số của em từ lâu rồi .

“Son xì! Thi tốt nha!”

“Ai vậy?” – mặc dù biết là em nhưng tôi vẫn hỏi

“Trời ạ! Son không biết số Hiếu sao , lớp trưởng phát cho mỗi ng` một tờ danh sách sắt mà!”

“Hi..tớ k để ý ! thế Ngọc Hiếu ôn đc nhiều chưa?”

“Ui! Tớ đang cất phao mỗi cả tay đây! Ôn làm gì cho mệt”

“VẬY hả! Tớ cũng đang cất phao nè ! vậy tớ cũng chúc Ngọc Hiếu thi tốt nha!”

“Cảm ơn son xì! ^^!”

Bạn đang đọc truyện *Đón Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Chị... ! Chị đã về ... !!!

Thi xong tốt nghiệp là tôi lao ngay vào ôn thi đại học vì chỉ còn một tháng nữa là kì thi đại học sẽ đến , những ngày đi ôn đi đại học thật là vất vả và thời gian cả ngày của tôi đều dành cho việc đi học thêm , sáng từ 8h đến 11 h chiều từ 2h đến 5h có khi đến 7h , trong cái tháng đấy tôi như là ca sĩ chạy xô hết ca học thêm này đến ca học thêm khác có khi cả thầy và trò học hăng say quá tới mức mà tôi về nhà lại cùi hăm cơm lại rồi ăn một mình , ăn cơm xong tắm rửa rồi lại vào bàn học làm những đề thi đại học của những năm trước . Nhiều lúc tôi cảm thấy mệt mỏi , chán trường và muốn bỏ cuộc nhưng khi tôi nhìn thấy những giọt mồ hôi thấm đầm áo của bố , mẹ lúc đi làm về mà bao nhiêu ý nghĩ chán trường tan biến đâu hết và thay vào đó là ý chí quyết tâm bước chân vào cổng trường đại học .

Điểm thi tốt nghiệp có vào giữa tháng ôn thi đại học , mặc dù biết kiểu gì thì tôi cũng qua nhưng khi gửi tin nhắn xem kết quả 6 môn trong lòng tôi cũng hơi lo lo , nếu mà trượt thì đời tôi coi như xuống dốc bố mẹ tôi chắc tổng cổ tôi ra khỏi nhà mất . Tin nhắn gửi về làm tôi thở phào nhẹ nhõm , tôi k trượt nhưng kết quả không đc tốt cho lắm ở những môn học thuộc , chỉ ít thì cũng có một niềm an ủi nho nhỏ dành cho tôi đó là điểm văn của tôi đc 5,5 điểm . Tôi khá bất ngờ với số điểm này vì lúc đi thi tôi mang phải phao đều nên toàn bịa là chính , cao hơn hẳn so với 3 năm học cấp 3 tôi thi học kỳ toàn đc 4 điểm . Theo thông báo của lớp trưởng trên blog của lớp thì lớp tôi không trượt một ai cả , tôi vui lắm vì em cũng đc .

.....

Năm tôi thi đại học là một trong những năm nóng nhất vì hiện tượng biến đổi khí hậu toàn cầu , đã nóng còn chớ lại hay cắt điện nữa chứ vì thế mà những lò luyện thi càng ngày càng nóng , cái nóng ở đây bao gồm nóng về kì thi sắp đến và nóng vì thời tiết . Lò luyện thi của tôi cũng thuộc loại khá giả những lúc mất điện là bật máy phát điện , tiếng máy phát điện chạy ro ro hòa quyện vào tiếng giảng bài của thầy giáo tạo nên một không khí ôn thi khẩn trương và đầy quyết tâm .

Một tháng nay tôi không có tin tức gì về em nói chính xác hơn là thời gian tôi dành cho việc ôn thi đã chiếm mất thời gian tôi nghĩ về em , như những lúc mệt mỏi và nằm xoài ra giường khi làm xong một đề thi thử đại học bao nhiêu kỉ ức của em lại ùa về trong tôi , những câu hỏi về em bắt đầu xuất hiện trong đầu tôi : giờ này em đang làm gì ? em có vất vả ôn thi không ? e có biết là vẫn còn có người dành chút ít thời gian nhớ về em không ? ... câu hỏi đặt ra mà không có ai trả lời mặc dù trong danh bạ của tôi có lưu số điện thoại của em nhưng tôi chưa bao giờ nhắn tin với em...cứ thế tôi ngủ thiếp lúc nào không hay...

Kỳ thi đại học sắp đến , ở lò luyện thi chỉ còn một buổi học nữa là kết thúc những tháng ngày vất vả ôn thi nhưng thầy không dạy nữa mà tổ chức liên hoan chia tay và dặn dò bọn tôi trước khi đi thi đại học . Ở lớp có khá nhiều các bạn nữ và tất nhiên việc chuẩn bị bánh kẹo , nước ngọt , hoa quả... là nhiệm vụ của các bạn ấy rồi , buổi liên hoan nho nhỏ ấy đc tổ chức ngay tại phòng học nhỏ bé chưa đầy 15m² . Các bạn nữ đến tuổi lấy chồng rồi có khác ai cũng đảm đang hết tron những miếng dưa hấu, ổi , cóc...đc các bạn ấy tía tốt sao cho thật đẹp để bọn tôi không chịu nổi mà phải ăn trộm mấy miếng trước khi bắt đầu liên hoan .

_Huyền ơi! Tớ thấy miếng dưa nó không đc đồ cho lắm!

_Về chuyện! Đồ hay không thì liên quan gì tới cậu!

_Có chứ! Sao lại k liên quan! Cậu k biết là nhà tớ là chủ tiệm bán dưa à , tớ có thể phát hiện ra quả nào không đạt tiêu chuẩn!

_Kính quá ha!

_Chứ sao nữa... cậu đưa miếng dưa đây tớ ăn thử xem có thuốc sâu không ?

_Thôi đi! nếu mà có thuốc sâu thật thì cậu lăn quay ra đây tớ k chịu trách nhiệm đâu!

_Thì cứ coi như tớ làm chuột bạch cũng đc ! cho tớ xin miếng ăn thử đi!

_Không....!

_Đi mà ! tớ chưa có gì vào bụng!

_Không là không !

_Tớ hỏi một lần nữa! Cậu có cho tớ 1 miếng không thì bảo đây!

_Không...

_Không cho thì thôi! Tớ cóc cần ! À Huyền này sáng cậu chưa rửa mặt à !

_Mặt tớ có vết dơ à hix!

_Ờ! Nhìn như con mèo ấy!

_Thế hả! Chỉ cho tớ chỗ dơ để tớ lau!

_Ồ gần mũi ấy! Cậu đi lau đi không tí nữa bọn nó đến lại trên cậu bây giờ!

_ Cậu thật tốt! Tớ đi lau một tí rồi quay lại! Cậu đừng ăn trộm miếng dưa nào đấy! Tớ về mà thấy mất miếng nào tớ sẽ giết cậu.

_ Cậu yên tâm đi! mặt tớ vẫn còn tem bảo hành mà!

_ Ôi! Dưa ...(nước nuốt bọt..ừc..ừc...)

Ở lò luyện thi k phải là các bạn trong lớp của tôi mà là hỗn hợp học sinh của các trường cấp 3 ,lúc đầu đến học bọn nó chả ai nói chuyện với ai đến thì lảm lụi và về cũng vậy nhưng dần dần bọn tôi đã bỏ qua rào cản mà sít lại với nhau hơn để hợp sức làm bài tập thầy giáo ra .Những ai hiểu rồi thì giảng cho những ai chưa hiểu cứ thế bọn tôi thân nhau lúc nào không hay lúc đầu là thân với con trai trước sau đó mới sang ve vãn la liếm bọn con gái .

Bữa liên hoan nho nhỏ đã bắt đầu khi mọi người đến đông đủ không thiếu một ai , nhóm trưởng của lò luyện thi là con gái ,mẹ ta cho con mấy đệ tử của mẹ kèm cặp chúng tôi tức là mẹ ta cho con gái ngồi kèm với con trai để dập tắt hành động thiếu suy nghĩ khi những cặp mắt hau háu của chúng tôi dán vào những đồ ăn trên bàn .

Phòng học ồn ào hẳn lên khi trưởng nhóm hô : bắt đầu ,những vô dưa ăn xong đc chúng tôi sử dụng để tấn công bọn con gái , hai bên chả ai nhường ai .Thầy giáo nhìn thấy chúng tôi làm như vậy chỉ cười mà không nói gì , thầy đầu biết là bề ngoài bọn tôi tỏ ra vui vẻ như vậy để xoa đi bao áp lực trong người nhưng trong thâm tâm bọn tôi có cũng một suy nghĩ là sau buổi liên hoan hôm nay chỉ còn mấy ngày nữa thôi bọn tôi đã trở thành sinh viên của các trường đại học,cao đẳng biết suy nghĩ về cuộc sống và tương lai của chính mình ...

Cuộc vui đã dần lắng xuống ,những khuôn mặt buồn bã đã xuất hiện với các bạn gái , bọn con trai chúng tôi thấy vậy nên không quậy phá nữa .Cả buổi liên hoan thầy không nói gì chỉ nhìn chúng tôi đùa giỡn với nhau nhưng đến cuối thầy mới lên tiếng căn dặn bọn tôi trước khi đi thi .

_ Thầy có vài điều khuyên nhủ cả lớp trước khi thi là : Ai mà thi trên Hà Nội thì điều quan trọng nhất khi đi thuê nhà trọ là phải xem nhà tắm với nhà vệ sinh đầu tiên.

_ Vì sao phải làm như vậy hả thầy?

_ Các em ở nơi xa đến thuê trọ mà các em lại chọn nhà ở thôi cũng chưa đc vì nếu mà các em thuê phải nhà trọ có phòng ở tốt nhưng nhà WC kém thì sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của các em mà sức khỏe trong mấy ngày thi thi cực kỳ quan trọng , thầy đc biết là nhiều em lên đây lạ nước nên rất dễ bị ốm ...

_ Còn nữa khi vào phòng thi phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt , làm bài thi phải cẩn thận , bình tĩnh , nhất là các bạn trai làm bài không lên nhanh nhanh ầu đoảng dễ dẫn đến sai lầm và các em thấy phần nào dễ thi cứ làm trước ...

_ Vài vấn đề về thi cử đã xong bây giờ đến vấn đề đồ và học xa nhà : Các bạn gái chú ý nếu ai học xa nhà chớ nên dính vào chuyện yêu đương làm gì vì các bạn gái xa nhà rất thiếu thốn tình cảm còn các bạn trai lại thừa tình cảm , lợi dụng cái thiếu thốn tình cảm ấy mà các bạn trai hay rót mật vào tai các bạn gái làm các bạn gái chết mê chết mệt , sáng rót một tí , chiều rót một tí , cứ thế các bạn gái rụng như sung ngay mà các em biết đây mỗi tình sinh viên 10 đôi thì mới có 1 đôi đi tới hôn nhân và bao giờ các bạn gái cũng là người thiệt thòi hơn các bạn trai khi mối tình tan vỡ ..và khi thất tình thì dẫn đến việc học giảm sút...

_ Còn các bạn trai thì cứ yêu tẹt bô nhưng kiếm bạn gái nào ngoan ngoan mà yêu chứ thể loại như tóc xanh mỏ đỏ hay : Anh ơi! A sang giặt quần áo cho em , A ơi! Anh sang rửa bát cho em ... là không nên dính vào đâu nha!

_ Một lời khuyên cuối cho cả bạn trai , bạn gái này : Đừng có ai đi 1 về 3 .

_ Đi 1 về 3 là sao hả thầy?

_ Tức là dắt cả trâu lẫn nghé về nhà đấy! haha

Cả lớp “à” lên một tiếng sau lời giải thích của thầy .

.....

Gần đến ngày thi đại học gia đình tôi nháo nhác hết cả lên người bận bịu nhất đó là bố ,mẹ tôi , mẹ đi chợ mua hoa quả sang thập hương các cụ hai bên nội ngoại để các cụ phù hộ độ trì cho thằng cháu út sắt này thi tốt(trước tôi còn có một anh trai con bác cả nữa vậy nên tôi chỉ đc chức danh út sắt còn anh con bác cả đc chức danh út nhôm.và điều tất nhiên là bao giờ út nhôm cũng đc mọi người trong họ chiều chuộng hơn út sắt...tùi thân quá !) , bố thì làm tài xế chở mẹ tôi hết bên nội lại sang bên ngoại.Còn tôi thì bận bịu với công việc chuẩn bị quần áo và đồ dùng cá nhân trong mấy ngày lên HN thi.

Người hộ tống tôi đi thi đó là bố tôi , mẹ tôi cũng muốn đưa tôi đi nhưng mẹ tôi say xe quá trời mẹ mà đưa tôi đi lên HN chắc là tôi bỏ thi để chăm sóc mẹ tôi luôn mà thường thì con trai đi với bố hợp lý hơn là đi với mẹ , thế là bố tôi nhận trọng trách đưa cậu con trai quý tử như tôi đây đi thi .Hai bố con tôi đi lên HN trước ngày nhận phòng thi và làm thẻ dự thi một ngày ,mặc dù biết đi vào ngày này đông và tìm phòng trọ sẽ rất khó nhưng gia đình tôi vẫn chọn đi ngày này vì đi sớm chả đc tích sự gì có khi lại tốn tiền thuê phòng trọ nữa , cơm thì chắc chắn ăn cơm bụi rồi .

Bố con tôi khởi hành vào lúc 6h sáng để đi cho mát mẻ không phải bố con tôi chọn vào giờ này để đi đâu mà là mẹ tôi sắp đặt hết rồi , trong thời gian tôi chuẩn bị đi thi mẹ tôi có tạt qua ông thầy bói mù để xem giờ tốt cho hai bố con tôi khởi hành cũng may ông thầy bói này còn có tính người chứ nếu ông ta mà phán đi vào 4h sáng là đẹp chắc hai bố con tôi cũng phải cắn răng chịu đựng để mà đi mất .Ra đến cổng hai bố con tôi bắt gặp các bà các ông lớn tuổi trong xóm , các ông bà ấy tuổi đã k còn trẻ nữa nên k ham ngủ như thanh niên chúng tôi và các bác dậy sớm để tập thể dục.

_ Hai bố con mang hành lý đi đâu thế?

_ Dạ! Cháu đưa thằng cu đi thi đại học ! – bố tôi đáp lời các ông bà

_ Thằng cu Son mới hỏi nào nó còn bé thế mà bây giờ đã đi thi đại học rồi! Nhanh thật đấy! Vậy hai bố con đi đi kéo muộn!

_ Dạ! Các bác tập thể dục , hai bố con cháu đi đây!

_ Cháu chào các ông ,các bà ! – tôi nhanh nhẩu lên tiếng.

_ Ngoan lắm! Thi tốt nha cháu!

_ Vâng ạ!

.....

Đúng là mùa thi có khác , bắt xe lên HN mà khó ghê vì xe nào cũng chật ních người , 20 phút trôi qua mà hai bố con tôi vẫn chưa bắt đc xe mặc dù bọn phụ xe có xuống kéo hai bố con tôi lên xa nhưng nhìn thấy xe đông quá hai bố con lắc đầu quây quây .Ngồi đợi xe mà tôi thầm rửa ông thầy bói mù là chọn giờ vớ va vớ vẩn mới xuất phát mà đã gặp đen đuôi rồi , đợi xe mà sốt hết cả ruột .Có lẽ lời rửa của tôi có tác dụng hay sao ấy mà ngay sau đó con Hoàng Long to như cái thuyền phi tới thế là hai bố con tôi đc thể vẫy xe đến nỗi muốn gãy cả tay.

_ Hai bố con đi đâu vậy ? – tiếng phụ xe hỏi bố con tôi.

_ Bố con tôi lên HN , xe còn chỗ không anh?

_ Anh nhìn đi , xe còn nhiều chỗ lắm!

Nhìn thấy xe cũng thừa khác nên hai bố con lên xe luôn cho kịp giờ , anh phụ xe giúp tôi sách hành lý cho vào cốp xe , khi lên xe tôi quan sát kĩ thì thấy toàn là các bậc phụ huynh đưa con đi thi ,cứ một hàng ghế là một phụ huynh còn bên cạnh là con của họ . Trên xe có khá nhiều bạn bè mà tôi quen biết nhưng không thân chỉ quen sơ sơ thôi , bố tôi cũng thế trên xe có mấy ông bạn của bố cũng đưa con đi thi đại học . Cuộc nói chuyện rôm rả trên xe ô tô giữa các phụ huynh và các sĩ tử diễn ra rất sôi nổi ở lúc đầu nhưng khi xe ô tô đi được một đoạn đường khá dài lúc đó mọi người đã thấm mệt không còn ai nói chuyện nữa , những ai mệt quá thì chợp mắt một lúc còn những ai không ngủ đc vì dụ như tôi chẳng hạn thì chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ với bao nhiêu suy nghĩ vẩn vơ.

Cũng phải mất gần 3 tiếng xe khách đưa chúng tôi đi mới đến đc tới thủ đô HN,ngồi trên xe gần 3 tiếng , mùi điều hòa làm tôi có cảm giác nôn nao trong người muốn xuống xe thật nhanh để không còn ngửi thấy mùi đó nữa.Nhưng vừa bước chân xuống xe không khí nóng bỏng của mùa hè ủa vào trong tôi như thể muốn nói : Chào bạn! Rất vui khi bạn đã đặt chân tới mảnh đất nhộn nhịp và oi bức này .Hai bố con tôi nghỉ chân tại một quán nước ven đường cho đỡ nắng ...

_ Chị cho tôi hai chai Dr.Thanh !

_ À ! chị ơi! Chị có biết trường THCS xxx đi hướng nào không? – đây là địa điểm tôi thi đại học .

_ THCS xxx hả! Hai bố con anh cứ đi khoảng 500m nữa ở đó có ngã 3 rồi rẽ phải và đi thẳng là đến !

_ Cảm ơn chị! Cho em gửi tiền nước...

Theo như chỉ dẫn của bà hàng nước thì cuối cùng bố con tôi cũng đến địa điểm thi , thật là may là công trường mở thế là hai bố con tôi vào thăm quan địa điểm thi xem thế nào .Xem xét địa điểm thi đã xong , việc quan trọng nhất bây giờ là đi tìm thuê nhà trọ , những tưởng là bố con tôi lên gần sát ngay nhận phòng thì là kiểm phòng trọ sẽ khó nhưng khi hai bố con tôi vừa bước ra công trường đã có người hỏi thăm rồi .

_ Anh đưa con đi thi đại học đấy à! Anh đã thuê đc nhà trọ chưa ? – một phụ nữ tầm 30 tuổi sán lấy 2 bố con tôi hỏi riu rít.

_ À vâng! Bố con tôi cũng đang định đi tìm thuê đây!

_ Thế thì hai bố con anh không phải đi đâu xa cả , đây trọ của nhà em còn một phòng trống , phòng vừa to vừa mát mà giá cả lại phải chăng!

Trời đang nắng nên khi nghe thấy một người phụ nữ từ đâu đến gạ thuê phòng thế là bố con tôi đồng ý luôn , người phụ nữ dẫn chúng tôi đến dãy trọ của bà ta cách địa điểm thi 50m .Đến nơi thì thấy bà ta toàn ăn tục nói phét dãy trọ gì mà có hai phòng , phòng cũng không đc rộng lắm nhưng đc cái là rẻ và có nhà vệ sinh khép kín .Lúc đầu tôi hơi thất vọng khi bố tôi quyết định thuê trọ ở đây vì ở đây có mỗi hai phòng trọ tính cả phòng của tôi , tôi muốn đc ở dãy trọ có nhiều nhà trọ để giao lưu với sĩ tử khác và biết đâu tôi có thể quen đc cô bạn gái nào xinh xinh thì sao nhưng tôi nghĩ lại là muốn yên tĩnh trong mấy ngày thi nên tôi thấy ở đây cũng không vấn đề gì chỉ có điều là bố con tôi đến từ lâu rồi mà phòng bên cạnh vẫn khóa trái cửa ở bên trong

Phòng trọ hai bố con tôi thuê là phòng của con gái vì tôi để ý trên tường toàn là ảnh các mỹ nam của Hàn Quốc như : pác chim cu , chim sun xoắn , kim xâu chỉ phòng không rộng lắm chỉ đủ cho một cái giường mét rưỡi và cái tủ quần áo còn đâu là lối đi rất hẹp . Cất hành lý với dọn phòng cho sạch sẽ thì cũng đã đến giữa trưa ...

_ Thôi! Dọn thế cũng hòm hòm rồi đấy! Bố con mình nghỉ tay đi ăn cơm đã!

_Ăn cơm ở đâu hả bố?

_ Còn ở đâu nữa ! tất nhiên là ăn cơm quán rồi!

....

Hai bố con tôi ra ngoài đường để tìm quán cơm bụi ,đúng là Hà Nội có khác các quán cơm mọc như nấm không biết lúc trước có đông thế này không hay là những quán cơm này mọc lên chỉ để phục vụ các sĩ tử đi thi? Bố con tôi chọn một quán trông sạch sẽ và đông khách ,kết hợp hai điều kiện trên có nghĩa là quán này cơm sẽ ngon.

_ Bà chủ quán ơi! Cho 2 suất cơm! – Bố tôi lên tiếng khi tôi và bố đã chọn đc chỗ ngồi.

_ Dạ! Có ngay đây!

Trong lúc ngồi chờ đợi cơm ,tôi nhìn xung quanh quán cơm thì thấy đa số toàn là sĩ tử và người nhà của các sĩ tử đó ngồi với nhau vừa ăn vừa nói chuyện về việc chuẩn bị thi đại học .

_ Cơm của 2 bố con đây! Chúc 2 bố con ăn ngon miệng!

Hai đĩa cơm vừa đưa ra để lên trên bàn , tôi không thể tin vào mắt mình đc nữa ,đây đâu phải là cơm mà là một đồng hỗn hợp nào là một vài miếng đậu phụ , khoảng chục hột lạc , vài ba miếng thịt mỡ thái mỏng như lá lúa và một chút rau , đặc biệt hơn nữa là cơm thì nở hết mức cho phépquả thật là tôi chưa bao giờ ăn cơm bụi bao giờ...

_Bố..bố! liệu có ăn đc không bố?

_Không ăn thì biết làm sao! Bây giờ đã muộn rồi đi đâu nữa! Cố gắng ăn tạm rồi chiều tính sau con à!

....

Bữa cơm bụi kết thúc một cách nhanh chóng vì tôi không thể nào nuốt đc nữa , mà cũng phải thôi mỗi suất cơm có 15 ngàn thử hỏi xem có chất lượng đc không chứ , các cụ nhà ta nói cấm có sai : “ tiền nào của ấy” . Năm tôi thi đại học là một năm cực nóng , cái nóng đó giương như chỉ muốn chiếu vào cái phòng trọ nhỏ bé của bố con tôi vậy ,cụ thể là cái phòng trọ như là cái lò bát quái ,bật cái quạt treo tường để giảm nhiệt mà chả có tác dụng gì có khi còn nóng hơn lúc chưa bật ấy. Hai bố con đang vật vã với cái nóng thì gọi ngọt như mía lùi ở ngoài cửa

_Bác gì ơi! Bác có rảnh không? Cháu nhờ bác tí việc!

_ Có việc gì thế cháu?

_Bác sang bên phòng cháu đóng hộ cháu cái đinh treo tường với ạ!

_Son ! con sang giúp chị đi!

_Dạ..

Hóa ra là người ở phòng bên cạnh , cả buổi sáng k gặp bây giờ mới xuất đầu lộ diện .nghe theo lời chỉ bảo của bố tôi sang phòng của người bên cạnh giúp họ đóng đinh trên tường .

_Chị ơi! Đóng vào đâu ạ!

_Em đóng ở gần cửa sổ ấy! Cần thận không vào tay nhé!

_Dạ vâng!

....

_Xong rồi chị ơi!

_Em giỏi thật đấy! Chị đóng mấy lần mà k có đc! E uống cốc nước cho mát! – cốc nước mát lạnh trên tay chị đc chuyển sang cho tôi là lúc tôi đc nhìn thấy dung nhan của chị , bỗng dưng một cảm giác thân thương tràn về trong tôi làm tôi đứng sững người ra , chỉ khi lời nói của chị cất ra thì tôi mới trở về thực tại.

_Mặt chị có gì hay sao mà em nhìn ghê vậy!

_Dạ đâu có! Em thấy chị giống một người lắm ...

_Giống ai vậy em! Hay là giống người yêu em..hi..hi.

_Không phải , chị rất giống chi.... à không !

_ Có gì mà giấu kinh thế! Mà em lên HN thi đại học à?

_ Vâng em lên thi đại học!

_ Em thi Mỏ Địa Chất đúng không?

_ Ô.. sao chị biết em thi Mỏ ạ!

_ Chị ở đây lâu rồi sao chị không biết! Trường Mỏ năm nào mà chả mượn mấy trường này để cho học sinh thi! Để chị đoán nha! Em quê ở Quảng Ninh .

_ Đúng rồi ! quê em ở Qn ,sao chị đoán siêu thế!

_ Chị đã bảo rồi! Chị ở đây lâu rồi nên biết! Đa số trường Mỏ là dân QN thi là nhiều! Mà em tên gì vậy mãi miết quá quên hỏi tên luôn!

_ Tên em là ... à không! chị giải đc câu đố này thì đoán đc tên của em ngay thôi!

_ Trời đất! Lại còn phải trả lời câu đố nữa cơ à! Em đọc đi để chị đoán coi!

_ “Trong một khu rừng nhỏ có một cây lê nhỏ , trên cây lê đó có một quả lê , vứt quả lê đó xuống ăn thì ta thấy bên trong quả lê đó có một viên ngọc và nhìn sâu vào viên ngọc đó ta thấy một quả nũ”... đó! chị đoán đi.

_ Để xem nào... A!chị đoán ra rồi ! tên em là Son phải không ? – chị sung sướng reo lên.

_ Chị tài ghê! Nhưng mà chưa đủ , vẫn còn thiếu!

_ Thiếu cái gì!!!

_ Tên em thì chị đoán đúng rồi nhưng em muốn chị đoán luôn cả tên đầy đủ của em tức là phun nôm(full name) ấy!

_ Em lăm trò thật đấy! Chị đoán full name của em là : Lê Viên Son .

_ Sai bét!!!

_ Lê Vật Son!

_ Trời ơi! Sao chị đoán tên em như tên mấy bọn dân tộc thế!

_ Thế tên đúng là gì ?

_ Em không biết! Em đang hỏi chị mà ! sao chị lại hỏi lại em chứ!

_ Lê Quả Son đúng k?

_ Thôi ! thôi! Chị k cần đoán nữa chị mà đoán nữa chắc em chết mất! Full name của em là Lê Ngọc Son!

_ Thế mà k nói toẹt ra còn bày đặt đố nữa! À chị tên là Thủy . full name là : Lê Thị Thủy!

Tiếng chị vừa dứt thì tôi sững người ra , chị trông rất giống chị gái của tôi và ngay cả cái tên cũng y si nữa ,không lẽ đây là chị tôi thật sao ,lúc đó trong đầu tôi có ý nghĩ mà k thể nói ra đc đó là : “ chị ơi! Em đây ! cu đin của chị đây , chị k nhận ra em sao” .

.....

Hai xuất com bụi bố con tôi ăn trưa hôm đấy có giá là 30 ngàn nhưng số tiền đó chả thấm vào đâu so với tiền thuốc giảm đau bụng cho hai bố con tôi cả ,cũng may là có chị thì bố con tôi mới qua đc kiếp nạn này .Bố tôi thì có đau nữa cũng k sao nhưng còn tôi ,chỉ còn 2 ngày nữa thôi là thi đại học rồi nên vấn đề về sức khỏe đc đặt lên hàng đầu.

_ Em đã bớt đau bụng chưa? – chị đứng cạnh giường tôi ân cần hỏi.

_ Cũng ổn ổn rồi chị à!

Rồi chị quay sang phía cửa sổ nơi mà bố tôi đang ngồi ở đấy bàn về chuyện ăn uống trong mấy ngày thi đại của tôi.

_ Bác ơi! Cháu có ý kiến thế này : mấy ngày em nó thi đại học ,bác và em cứ sang bên phòng cháu ăn com do cháu nấu cho đảm bảo vệ sinh chứ ăn com bụi thế này nguy hiểm lắm!

_ Thôi cháu ạ! Bác biết cháu có lòng tốt nhưng làm như vậy bất tiện cho cháu lắm ,người ta cũng ăn com bụi nhiều có sao đâu! Chắc bố con bác chưa quen thôi.

Tình tôi giống bố tôi là k muốn làm phiền mọi người , việc chị chăm sóc cho bố con tôi lúc đau bụng đã là quá lắm rồi , thấy thế tôi cũng lên tiếng :

_Bố em nói đúng đó chị! Làm như vậy nhọc cho chị lắm! Bố con em ở đây có 4 ngày thôi nên ăn cơm bụi cho thoải mái ,đỡ phải rửa bát hehe.

_Em cứ nằm yên đây !để chị nc với Bác ..Bác ạ! Không có phiền gì đâu ,nói thật là cháu ăn cơm một mình cũng buồn lắm và lâu rồi cháu không có một bữa cơm như gia đình bác à!

Nghe chị nói vậy tôi và bố đều thương cho chị , chắc là chị đi học xa nhà ít về nhà nên thèm bữa cơm có đầy đủ thành viên trong gia đình nên chị mới nhiệt tình mời bố con tôi cùng ăn cơm trong mấy ngày tôi thi đại học .

_Cháu có lòng thì bác xin tiếp nhận ý tốt của cháu! Bây giờ tìm người tốt như cháu trên cái đất HN này thật là khó! À mà bác nói tre’ là tiền ăn là bác trả đây nha !cháu là sinh viên lấy tiền đâu ra.

_Dạ! Thế cũng đc bác à!

....

Trên tờ giấy báo thi có ghi là đúng 8h lên địa điểm thi làm thẻ dự thi và nhận phòng thi vì thế mà cả đêm tôi trằn trọc k ngủ đc mau trời sáng thật mau để đến địa điểm dự thi kết quả là mới có 4h sáng tôi đã dậy rồi một phen cũng vì lạ giường k ngủ đc.

Chỗ tôi trọ cách địa điểm thi k xa nên tôi có thể đi bộ một mình cũng đc ! địa điểm tôi thi đại học là một trường tiểu học vì thế mà các bàn học nhỏ xíu nó k thể phù hợp cho cái thân dài 1m75 của đc tôi đc .Làm thẻ dự thi xong rồi ngồi nghe mấy bà giám thị nhắc nhở trước khi thi có câu tôi thấy buồn cười quá đó là : “ không đc mang kiếm ,phở, dao, thuốc nổ vào phòng thi” chả lẽ lúc vào phòng thi cầm theo những thứ đó đi khi mà k làm đc bài thi đe dọa giám thị để đc chép bài à!

....

_Về rồi đó hả em! – chị ân cần hỏi tôi khi tôi mới bước vào sân .

_Dạ! Làm nhanh lắm chị à! Mà chị k đi học hả chị!

_À! Mấy hôm nay chị nghỉ làm!

_Chị làm gì vậy?

_À quên...chị nghỉ hè rồi! Nên bây giờ đi làm thêm kiếm chút tiền tiêu vặt.

_Chị giỏi ghê! À chị ơi! Bố em đâu rồi ạ!

_Bố em chắc đi chơi đâu quanh quanh đây thôi vì thời tiết nóng quá nên bố em k chịu đc khi ở trong phòng trọ! Chị mua sẵn thức ăn rồi tí chỉ đợi bố em về là nấu thôi!

_Sao k nấu luôn bây giờ hả chị ! chứ đợi biết bao h bố em mới về! À mà có điện thoại để làm gì hả chị ! cứ nấu trước đi em đói lắm rồi tí nấu xong nháy bố em về là đc mà!

_Đc rồi! Để chị đi nấu cơm!

_Chị để em phụ giúp chị một tay!

_Trời ! em cũng biết nấu cơm á!

_Nấu cơm có gì mà k nấu đc hả chị! ở nhà em toàn nấu cơm thôi ! tất cả là để luyện tập khi nào lên HN học đh em có thể sống tự lập đc!

Hai chị em tôi giành giết mãi xem ai đi nấu cơm, tôi cứ nhất quyết đòi nấu còn chị thì cứ ra sức ngăn cản thế là tôi k đc trở tài vì chị nói tôi là khách lên k thể để khách làm đc nên chị chỉ phân công tôi làm mấy việc vặt như nhặt rau, rửa rau ...

_Son này! Em có bạn gái chưa?

_Em chưa chị à!

_Liệu có tin đc k vậy! Nhìn em thế kia mà chưa yêu ai á! Hay kiêu quá k thèm yêu ai!

_Không phải đâu chị! Thực ra em có yêu một người nhưng mà yêu đơn phương chị à!

Tôi không ngần ngại kể hết cho chị tất cả về em về tình yêu của tôi , việc này tôi chưa từng làm với ai kể cả những người tôi tin tưởng nhất . khi nghe tôi kể về em thì chị “ồ” lên một tiếng và nói :

_Chị không ngờ em lại là một người chung thủy đến như vậy! Thế em có định tỏ tình với cô bé đó không?

_Em..em.. em ngại lắm chị à! Em sợ cô ấy k chấp nhận em!

_Đây! Chỉ vì em ngại mà em k có đc tình yêu của cô bé đó! Em cứ thử tìm một dịp nào đó thích hợp rồi nói hết với cô bé ấy đi ! nếu k đc thì tìm đối tg Khác! Nói thật chị mà ít hơn tuổi hơn em là chị cura em liền đó !

_Chị cứ trêu em! Vâng! Em sẽ nghe lời chị !

_Có thể chứ! Phải mạnh mẽ lên em !

_À ! chị ơi ! có phải là mơ về một người đã mất là coi như người ấy đã trở về gặp mình phải không chị?

_Chị cũng không biết nữa! Thế em đã mơ về người đã mất hả?

_Dạ không !em chỉ hỏi vậy thôi!

_Chị có cái tật tò mò em à! Thế em định mơ về ai ạ!

_Em muốn mơ về ...chị...chị gái của em!

_Ôi...! em có chị gái sao? Và chị em đã mất sao??

_Dạ! Chị em giống chị lắm , giống cả cái tên nữa ., để em kể cho chị nghe về chị của em

Tôi bắt đầu kể cho chị về chị gái của tôi , không gian giường tĩnh lặng lại để tôi có thể dài bày hết nỗi lòng của mình cho chị nghe....

*Ngày thứ 1 chị không về

Trở về quá khứ cách đây 13 năm ..

.... 8h tối..

“Mẹ ơi! Con vào nhà bạn mượn quyển sách một tí” – tiếng chị cả nói vọng ra

“Đi nhanh nhanh rồi còn về ăn cơm kẻo 2 em nó đói” – mẹ nó căn dặn chị nó

“Vâng! Nếu 2 em đói mẹ cứ cho 2 em ăn cơm trước ,con về ăn sau cũng đc”

...8h30...

“Mẹ ơi con đói” – nó nhõng nhẽo với mẹ nó

Bực mình vì thằng em nhõng nhẽo chị hai của nó lên tiếng :

“Thằng này trật tự đi xem nào! Đợi chị cả về rồi ăn cơm cả thế?”

Thấy thằng con trai nhỏ tuổi chưa biết suy nghĩ gì nhiều chỉ đến bữa k đc ăn nên đói mẹ nó thấy thương thương bèn giục chị hai chị ẵm dọn cơm ra ăn .

“Cái T dọn cơm ra cho em ăn đi , chắc cái T ở nhà bạn nó chơi rồi”

“Dạ..”

“Mẹ ơi! Tí chị T về mẹ phải tắt đít cho chị mấy cái nhé , chị làm cu đin bị đói” – nó lại nhõng nhẽo.

“Đc rồi! Để tí chị về mẹ xử lý ! cu đin ăn cơm đi kẻo nguội!”

...8h45...

Bữa cơm mặc dù thiếu bố nó và chị cả nó nhưng cả 3 mẹ con nó vẫn cười nói vui vẻ trong bữa cơm .nhưng 3 mẹ con nó vui vẻ chả đc bao lâu thì có tiếng gọi cửa bên ngoài quấy dấy.

“ T ơi!..T ơi!..!”

Mẹ nó từ mâm cơm chạy ra trên tay vẫn cầm bát cơm với đôi đũa

“Chị gọi gì em thế ?”

“Giờ này mà mày còn ăn đc hả , mày chạy ra dựng bạch đàn nhanh lên cái T nhà mày bị treo cổ lên cây kia”

...Choang...

“Chị nói gì vậy? Sao con T nhà em lại bị như vậy”

“Tao có biết gì đâu, tao đi qua thấy mọi ng` bảo là cái T mà tao nhìn thấy giống nó lắm vậy tao báo cho mày ngay, thế thằng bố nó đâu?”

“Anh ấy đi làm đêm không về đc”

“Mày chạy ra đi , để nhà tao trông cho”

“Vâng! Chị trông 2 đứa trẻ hộ em với..huhu T ..ơ”

*Ngày thứ 2 chị không về

Đúng như lời bác hàng xóm báo tin , chị nó bị một nhóm côn đồ cướp tài sản và treo chị nó lên cây cách nhà nó 100m .Cũng may đc mọi người quanh khu đấy cứu chị nó và kịp thời đưa lên bệnh viện không thì...

“May là đưa lên sớm chứ chậm một tí là không cứu đc nữa” – bác sĩ trò chuyện với mẹ nó .

“Vâng! Cũng may bác sĩ à!”

“Tôi đã kiểm tra hết toàn bộ rồi , không có gì đáng nghiêm trọng ,một hai ngày nữa là cháu đc ra viện”

“Cảm ơn bác sĩ! Em có chút gọi là bồi dưỡng bác sĩ” – mẹ nó dúi ít tiền vào tay bác sĩ

“Chị này hay nhỉ! Người đưa con bé lên bệnh viện tối hôm qua là bạn thân của tôi! Bạn tôi mà biết còn ra sao nữa! Chị cảm tiền mà bồi dưỡng cho cháu đi”

“Em cảm ơn bác sĩ nhiều lắm!”

*Ngày thứ 3 chị không về

Bác sĩ nói quả không sai đúng là hai ngày sau chị nó đc xuất viện .Xe ô-tô của bệnh viện đưa chị nó về đến tận nhà, nhưng sức khỏe của chị nó chưa đc bình phục chị nó vẫn phải thở bằng bình ô xi .Nhà nó đông hẳn nên toàn họ hàng hai bên nội ngoại , hàng xóm đến hỏi thăm tình hình sức khỏe .Chị nó bệnh đúng lúc mùa gặt tới thế là họ hàng 2 bên và hàng xóm cùng góp sức gặt hộ nhà nó để mẹ nó ở nhà chăm sóc chị nó mong sớm bình phục .Còn nó thì suốt ngày tung tăng đi chơi , đi chơi về xong nó sà vào giường của chị nó xoa bóp chân tay cho chị nó .

*Ngày thứ 4 chị không về

Chị nó dần dần hồi phục sức khỏe có thể dùng ánh mặt để biểu thị trạng thái nhưng chị nó vẫn phải thở bằng một bình ô-xi và ăn cháo thay ăn cơm.Mọi người thấy chị nó bình phục nên ai cũng mừng thay cho mẹ nó.

Nhưng giường như tử thần đã nhắm vào ai thì người đó cũng không thể thoát đc cái chết và chị nó cũng vậy

“Cu đin vào nói chuyện với chị cho chị đỡ buồn đi ! để mẹ đi nấu cơm”

“Vâng! ạ”

Nó lại lon chạy vào cạnh giường chị nó và kể chuyện.

“Chị T ơi! Hôm nay em bị thằng Cu li bắt nạt , nó trói em vào gốc cây chị à”

“Chị mau mau khỏi bệnh rồi đánh nó cho em với , nó suốt ngày bắt nạt em thôi!”

Nói đc mấy câu nó lại chạy ra chỗ mẹ nó.

“O! Cu đin sao vào với chị một tí mà đã ra rồi !”

“Mẹ ơi ! chị ngủ rồi , con nói chuyện mà chị cứ nhắm mắt thôi!”

“Mọi hôm giờ này chị con có ngủ đâu! Để mẹ vào xem nào”

“T ơi! Con mệt à mà giờ này lại ngủ? – chị nó vẫn nhắm mắt

“T ơi..! Sao chân tay con lạnh ngắt thế này ! huhu”

“Bố con T đâu vào xem chân tay cái T sao lạnh ngắt thế này!”

Nghe thấy tiếng mẹ nó gọi bố nó chạy vào ...

“Anh xem con nó bị làm sao thế này , em gọi mãi mà nó k dậy ..hu.h.u”

“Yên xem nào! Cứ khóc như vậy sao mà xem đc”

“T ơi! Bố đây! Con dậy đi nào” – chị nó vẫn ngủ

Thấy nóng ruột bố nó lấy tay gỡ cái bình ô-xi ở miệng mũi chị nó ra

“Anh định làm gì vậy! Anh làm thế con k có ô-xi để thở” – mẹ nó ngăn cản bố nó.

“Thì phải rút ra để xem con nó còn thở không chứ! Tránh ra xem nào!”

...

“T nó đi rồi!” – bố nó nói trong nuối tiếc

“Anh nói cái gì ! mấy hôm trước nó vẫn còn khỏe mà!”

“T ơi! Mẹ đây! Bố con nói dối mẹ phải không! Con làm sao mà ra đi thế đc ..hu.hư”- vừa khóc mẹ nó vừa hà hơi vào mũi chị nó mong còn cơ hội cứu sống.

“Đừng thế nữa em! Để con ra đi thanh thản đi!”

“Không.... ! mới đây nó vẫn còn ở cùng với em mà sao nó đi sớm thế đc!con ơi con đừng bỏ mẹ con ơi...”

Mẹ nó cứ ôm thân thể lạnh ngắt của chị mãi k rời , mẹ nó mong sao truyền hơi ấm của mẹ nó sang thân thể chị nó ...

*Ngày thứ 5 chị không về

Một ngày bầu trời âm u không một tia nắng xuyên xuống mặt đất , một bầu trời làm cho người ta cảm giác nao nê , đau thương..

“Cậu Sinh ơi! Nhà cháu sao hôm nay đông người thế?”

“À! Nhà cháu hôm nay có việc nên mọi người tập trung làm việc! Cháu đi với mấy đứa trong xóm đi để mọi người làm việc”

Nó thấy rất lạ là hôm nay nhà nó lại nhiều người đến thế còn trên đầu lại đeo một dải băng màu trắng như là bị thương trên đầu ấy.Nó nhìn thấy cái hộp gỗ dc trang trí rất tinh xảo dc đặt ở phòng khách nhà nó ,lập tức nó hỏi cậu nó luôn

“Cậu! Cái hộp kia để làm gì thế cậu!”

“Cái hộp đó để...” – cậu ngập ngừng

Nhanh như cắt nó cướp lời cậu

“Có phải hộp đó để đựng chị cháu không hả cậu? – nó nghe thấy mọi người nói như vậy nên nó nói y chang với cậu nó

“Cu đin ơi!...” – cậu nó k kìm dc cảm xúc và khóc òa lên!

Cuối cùng thì nó cũng dc đeo dải băng màu trắng lên đầu , bị bắt ngồi gần cái hộp đựng chị nó và nghe cái bản nhạc phát ra từ máy ông già đang mãi miết thổi kèn chán ngắt .Nó nhìn xung quanh , nó thấy mẹ nó ngất lên ngất xuống bên hộp đựng chị , bố nó thì đứng cũng đứng cạnh hộp đựng chị và mắt đỏ lựng lên , chị hai nó nước mắt lăn dài trên má và chăm sóc mẹ nó .Còn nó thì sao , nó nhìn thấy mọi cảnh đó nó còn cười nữa chứ

“Chị T ơi! Chị ra chơi với Cu đin đi ! ở trong đó nóng lắm” – nó thì thầm vào cái hộp đựng chị nó.

*Ngày thứ 9 chị không về

Mấy ngày sau đó nhà nó vẫn đông người nhưng không đông bằng mấy ngày trước , đông người ở đây toàn là anh chị em họ hàng nhà nó đến ngủ với 2 chị em nhà nó cho đỡ buồn.Bữa cơm đông người lên hẳn thường thì nhà nó chỉ có 5 người mà bây giờ thì nhiều người quá , trong bữa cơm nó hết chạy bên này đến bên khác mà chẳng để ý tới mọi người là chả ai vui vẻ gì cả vì đơn giản nó mới chỉ là thằng nhóc học sinh lớp 2 , cái tuổi chỉ ăn ,ngủ .Nó chán chê với các anh chị của nó bỗng dưng trong nó dấy lên cảm giác thiếu thốn một cái gì đó ! à đúng rồi mấy ngày hôm nay nó k dc gặp chị cả của nó nhìn ráo rác quanh bữa cơm hôm nay cũng k thấy chị nó đâu ! mà chỉ nhìn thấy ảnh của chị nó treo trên tường, thắc mắc nó chị nó luôn.

“Chị hai! Sao em không thấy chị cả đâu !”

Chị hai nó k nói gì chỉ có điều là mất chị nó đã ướt từ bao giờ và chạy vào phòng đóng sập cửa lại , thấy vậy mẹ nó lôi nó ra sân và dằn cho một trận

“Mẹ đã bảo là chị cả con đi học xa rồi mà! Sao con cứ hỏi làm thế hả?”

Sau mỗi lời nói là nó bị một roi vào mông , đau quá nó khóc và mẹ nó cũng khóc theo nó ..cả nhà thấy vậy ai cũng dơ dóm nước mắt ...

*Ngày thứ 13 chị không về

Nó là một thằng nhóc lớp 2 không hơn không kém ! đúng như vậy vào tuổi nó bọn trẻ khác chỉ biết ăn , ngủ .Nhưng cái bộ óc nhỏ nhắn của nó cũng có những suy nghĩ đau thương. Nó sắp phải đi học ,đúng hơn là chuẩn bị vào lớp 3 trong những ngày chuẩn bị nó có suy nghĩ đó là lúc đi học nó sẽ đeo tang màu trắng ,tay thì trống gậy che và đến lớp khóc òa lên thông báo cho các bạn của nó là chị nó đã mất , chị nó đã k còn thương nó mà bỏ nó lại một mình nhưng đây cũng là suy nghĩ của trẻ con mà chả bao giờ nó thực hiện đc.

Vậy là tuần đầu của chị nó qua đi một cách nhanh chóng và mẹ nó có đi xem bói về chị nó .Mẹ nó xem bói về xong ốm liệt giường 3 ngày vì mẹ nó đi xem bói bốc phải con át bích trong bộ bài và thầy bói phán rằng chị nó là con của ông trời nên không thể sống với người trần đc nếu chị nó không đi vào tầm này thì sẽ đi vào tầm khác , tốt nhất là đi vào tầm này vì đề lâu lúc chị nó đi lấy chồng mà chị nó ra đi sẽ gây thêm đau thương cho người khác,nói chuyện này ra có ai tin nhưng những gì thầy bói nói phần nào làm gia đình nó hoang mang vì lúc nhỏ chị nó đã từng gần chết đuối may mà đc người ta cứu vớt. Liệu tất cả những gì thầy bói nói có phải là sự thật , liệu những cảnh tiên và người trần hay có trong các bộ phim của Trung Quốc bây giờ đã trở thành sự thật với gia đình nó?

*Ngày thứ 34 chị không về

Mẹ nó vẫn ốm liệt giường vì vẫn chưa tin về cái chết của chị nó là có thật vẫn mong một ngày nào đó chị sẽ quay trở về với gia đình bé nhỏ này .Còn nó , mẹ nó vẫn lừa nó là chị đi học xa nhà thực ra thì nó biết thừa chẳng qua là nó giả ngây giả ngô cho mẹ nó đỡ buồn thôi chứ những ít người như buổi trưa , buổi tối nó mới thực sự là nó những lúc như vậy nó thường lên ra ngoài một mình với con dao nhỏ và đến gần cái cây treo cổ chị nó đâm vào cây để trả thù cho chị .Nói chuyện truyện trả thù nó càng thấy tức hơn , sau cái chết của chị nó bố nó có đi báo cảnh sát về vụ việc này ,cũng phải mất một món tiền tương đối lớn với gia đình nó để cảnh sát mới bắt tay vào làm việc những tương vụ này nhà nó đc một món tiền từ gia đình bọn tội phạm để phần nào an ủi linh hồn chị nó dưới suối vàng và để trang trải cuộc sống cho gia đình ,nhưng kết quả lại chẳng đc như vậy gia đình bọn tội phạm toàn là gia đình giàu có nhưng ki bo bọn nó đã chạy chọt tiền hết các cơ quan cấp cao để chuyện của chị nó biến thành chuyện nhỏ và chuyện nhỏ coi như không có .

*Ngày thứ 3052 chị không về

Nó nghe người ta nói là mơ thấy người thân đã mất là người đó đã trở về với mình lúc đầu nó không tin đâu nhưng những giấc mơ của nó dần dần xuất hiện những người thân đã ra đi của nó đó là :Bà nội , ông nội , cậu ... nhưng trong giấc mơ của nó chưa bao giờ xuất hiện hình bóng của chị .Nói chung là cả gia đình nhỏ bé của nó chưa ai từng mơ thấy chị nó kể cả mẹ nó .Mẹ nó rất mong trong giấc mơ gặp chị nó để hỏi xem sao không bao giờ về nhà chơi!

Bác nó nói chuyện với mẹ nó là đêm qua gặp chị nó đứng ở ngoài cửa nhà bà nội ,bác gọi mãi chị nó mới dám vào và khi bác hỏi là sao không về nhà bố mẹ chơi thì chị nó biến mất tiêu

“Con T nó ghét em hay sao ấy chị à! Nó chả bao giờ về nhà cả” – mẹ nó than vãn .

“Thím cứ nói oan cho nó nhờ nó đi chơi ở đâu ,chưa muốn về nhà thì sao?”

“Choi gì mà lâu thế ! bao năm rồi nó có về nhà đâu! Nó mà về thế nào em cũng chửi một trận cho bõ tức! Em đối xử đâu có tệ với nó mà nó đối xử với em như thế!”

*Ngày thứ 3650chị không về

Nó bây giờ đã trưởng thành biết yêu thương bố mẹ và đặc biệt là nó đã biết yêu nhưng đó lại là tình yêu đơn phương chỉ mình nó biết và mình nó đau.Hằng đêm trong những giấc mơ nó vẫn mong mỏi chờ chị về để tâm sự với chị kể cho chị những điều thú vị về tình yêu của nó mà cần một lời khuyên của chị nhưng vẫn là những giấc mơ không có hình bóng của chị .Nó vẫn còn chị hai nhưng nó chả bao giờ tâm sự với chị nói cách khác là 2 chị em nó tuy là ruột thịt nhưng nói chuyện với nhau rất ít ,chị hai nó đã đi làm và kiếm ra tiền nhưng nó chả bao giờ ngửa tay ra xin tiền tiêu vặt cả vì nó cảm giác ngại ngại làm sao ấy còn nếu chị cả nó còn sống và đi làm kiếm ra tiền đảm bảo nó sẽ vùi vĩnh xin tiền cho bằng đc! Mọi người trong họ hàng thường nói nó giống chị cả của nó cả về tính cách lẫn gương mặt ! đúng thế nhiều lúc nó ngẩn nhìn ảnh chị trên bàn thờ nó cũng thấy chị nhang nhác giống nó !

*Mãi mãi chị không về...

Cuộc sống bọn bè đây lo toan có những lúc nó quên chị ! nói thật là ký ức về chị trong thâm tâm nó rất ít vì lúc chị ra đi nó vẫn còn bé tí chả ghi nhớ đc gì nhiều, riêng một khoảnh khắc nó vẫn nhớ suốt đời đó là lúc nó đòi tắm chung với chị nó và bị chị nó trêu là lớn rồi còn đòi tắm chung với con gái.Có lẽ ông thầy bói nói đúng chị đúng là con trời ,chị ra đi lạng lẽ không để cho mọi người lưu luyến! Đúng vậy có lần sinh nhật chị cả nhà chả ai nhớ cả ngay cả nó cũng không nhớ !

13 năm chờ đợi chị nó quay về nhưng tất cả đều là hư vô , 13 năm chị nó đã không về thì những năm còn lại trong cuộc đời nó chắc gì chị đã về !

Nếu biết trước chị là con ông trời...

Thì xin đừng đầu thai vào nhà em..

Chị ở với gia đình em 14 năm...

14 năm chị là bông hoa đẹp nhất...

Hiền lành và tốt bụng đc mọi người yêu quý...

Và rồi chị ra đi một cách lặng lẽ...

Nhưng làm cả gia đình em đau đớn...

Cảm giác mất đi người thân có ai chịu đc....

Bao nhiêu năm rời khỏi nhà...

Chị vẫn mãi viết vui chơi ...

Không một lần về thăm nhà...

Dù chỉ là đứng ngoài cửa cũng không...

Chị đâu biết...

Từng đêm...

Mẹ..

Bố..

Chị hai..

Em..

Vẫn mong mỗi dịp chị về nhà...

Có những lần con bướm , con chuồn chuồn lạc vào nhà mình..

Bố,mẹ,chị hai, em đều nghĩ đó là chị..

Và những lúc như vậy mẹ đều nói: “chắc con T nó về đấy”..

Suốt bao nhiêu năm qua tôi chưa từng kể chuyện này với ai kể cả cái Vân đưa ngồi cùng bàn với tôi suốt 3 năm mà tôi cũng không bao giờ kể cho nó nghe vậy mà tôi lại thổ lộ hết với chị . Vì sao tôi lại làm như vậy ngay cả bản thân tôi cũng không thể trả lời đc ,nếu ai mà bắt tôi phải trả lời bằng đc thì chỉ có một điều là chị quá giống chị gái tôi nhất là đôi mắt . Ông trời không bao giờ đối xử tệ bạc với con người mà , ông không cho tôi gặp chị trong giấc mơ nhưng ông cho tôi gặp chị ở ngoài đời thực....

_Thế là từng đấy năm em chưa mơ thấy chị em hay sao?

_Dạ ...

_Chị xin lỗi đã khơi lại nỗi buồn của em!

_Không sao đâu chị! Em tự nguyện kể mà ! em cũng muốn nói hết ra cho nhẹ nhõm chị à!

Nhìn vào mắt chị , tôi thấy mắt chị đã ngân ngấn nước mắt và tôi cũng vậy , hai chị em chẳng ai nói với ai câu nào chỉ cắm đầu vào làm công việc chuẩn bị bữa trưa .Nhìn vào ánh mắt chị tôi biết chị cũng có một nỗi niềm nào đó nhưng chị không kể cho tôi biết vì sao tôi có cảm nhận như vậy vì tôi là người sống nội tâm nên hay nhìn vào cử chỉ hành động để suy diễn tâm lý của mọi người..

.....

Chỉ còn chưa đầy nửa ngày nữa thôi là kì thi đại học sẽ tới ,tối hôm đó tôi có đọc qua những kiến thức của 3 môn thi đại học ,trong hành lý lên HN tôi có mang theo sách và một số tài liệu quan trọng , chỉ đọc thôi chứ không làm bài tập và tôi có nghe qua mấy anh chị đậu thủ khoa có chia sẻ kinh nghiệm trước khi thi đại học không nên học chỉ nên đọc qua những công thức đã đc học thôi và nên tạo cảm giác thư giãn thoải mái trước ngày thi như đi du lịch , dã ngoại...

Ôn xong các kiến thức cần nhớ ,tôi ngó qua đồng hồ thì cũng đã 9h ,định nằm chợp mắt một tí thì tôi mới nhớ ra là giờ này trên tivi đang truyền hình trực tiếp WordCup có đội bóng mà tôi thích nhất đó là đội Bờ-ra-xin .Nhìn quanh không thấy bố tôi đâu , chắc là ông muốn tôi yên tĩnh lên đã lên ra mấy quán nước đầu đường xem bóng đá rồi cũng nên.Tôi vội chạy sang bên phòng chị , vì phòng chị có ti vi.

_May quá.. chị chưa ngủ , chị ơi! Chị có xem gì không cho em xem nhờ trận bóng đá nhé!

_Ừ! Chị k xem gì cả! Mà em không ôn bài đi sao lại xem bóng đá hả?

_Em ôn từ ở nhà rồi! Lên đây em chỉ đọc qua thôi lên rất nhanh!

Nghe tôi nói vậy lên chị không vặn vẹo tôi nữa , ưc vậy tôi xà tới cái ti vi để bật cầu mong là trận đấu chưa bắt đầu . Thật là trận đấu mới diễn ra ưc vài phút thôi chứ chưa tới đoạn gay cấn , còn chị hôm nay chị ăn mặc thật lạ mà tôi chưa nhìn thấy từ lúc lên đây ở cũng đây trọ với chị đó là chị mặc cái quần ngắn cũn cái quần ngắn đó k thể che đc cái đùi trắng nõn với cái chân dài niền man của chị ưc . Còn nữa chị còn mặc cả áo hai dây nữa những lúc chị vô tình cúi xuống thì tôi có thể nhìn thấy khe ngực của chị ,cái tivi đặt ở cuối giường còn chị ngồi ở trên giường và tôi cũng vậy cũng ngồi trên giường cùng chị.Con quý trong người tôi bắt đầu xuất hiện khi nhìn những cảnh đó , thử hỏi xem một thanh niên 18 tuổi tràn trề sức sống như tôi đây khi nhìn những cảnh đó thì sao có thể chịu đc .Tôi cố gắng chăm chú xem trận bóng có đội bóng tôi yêu thích và trong đầu thầm nói : “ đừng nhìn nữa! Đó là chị mày mà”cuối cùng tôi đã làm đc , tôi đã chiến thắng đc con quý đang xâm chiếm thể xác của tôi .Tôi đã thôi không nhìn trộm chị nữa mà chăm chú nhìn vào tivi hơn nhưng đúng lúc đó thì có một người đàn ông có cái tướng dữ tợn người thì xăm sô đầy mình bước vào phòng của chị...

_Con điểm này!!! Sao mấy ngày mày không đi làm hả ?? điện thoại thì tắt! – người đàn ông có tướng dữ tợn đó gất lên.

_Mấy ngày hôm nay tôi mệt !! và có đưa em tôi lên HN thi đại học nên tôi nghỉ mấy ngày! – chị nhìn tôi nói và ánh mắt chị có vẻ ái ngại.

_Ha.ha..làm gái mà cũng có ngày nghỉ sao ??

_Ông im đi!!tôi mệt tôi có quyền nghỉ?

_Không nói nhiều! Tối nay mày phải đi làm vì có khách Vip nói chỉ cần mày!!! – ông ta tiến tới kéo chị đi.

_Buông tôi ra!! Buông ra...!!!! - tiếng hét của chị vang lên khi người đàn ông ấy kéo chị đi , còn tôi thì như bức tượng k nói đc câu nào vì bất ngờ quá ..chị làm gái ư.. không thể nào .. không thể nào ..a..a ..a...

_Câm ngay!! Mày im đi không hay là muốn mọi người chú ý tới cái ổ điểm này hả??

_Buông ra!! Khôn nạn!! – chị vẫn phản kháng mạnh mẽ

_Bóp.. – ông ta tát chị quá mạnh làm chị ngã xoài ra nền nhà.

Nhìn cảnh tượng thế này máu điên trong người tôi sôi lên , ngay lập tức tôi xông tới dùng hết sức đập cho ông ta làm ông ta cũng ngã xoài xuống đất ...

_Á! Thằng chó ! mày ăn gan hùm mà dám can trộm tao! ưc rồi! hôm nay tao sẽ cho 2 chị em mày về đoàn tụ với ông bà...

Vừa dứt lời ông ta bật dậy tát tôi đến nổi nổ cả đom đóm mắt , với cái thân hình dài như cây sào của tôi nhưng tôi lại hay ốm yếu còi còi nên chả có sức mà đánh trả nữa đành đứng yên cho ông ta đánh , thấy tôi bị đánh chị ra sức van xin ông ta tha cho tôi..

_Đừng..đừng ..đánh em tôi nữa! Tôi hứa với ông là ngày mai tôi sẽ đi làm là đc chứ gì!

Nghe thấy chị nói vậy ông ta thôi không đánh tôi nữa ...

_Mày cũng biết điều đấy con điểm! Nhưng khách đang cần mày ngay đêm nay cơ!

_Tôi nay tôi k thể đi đc vì hôm nay tôi... tôi.. “ngày”...

_Mẹ kiếp! Sao mày k nói sớm ! gặp gái điểm đến ngày đen vl! Chắc cả tuần nay tao tạch “Lô” rồi! Đù má nó.

Chửi rửa xong ông ta quay sang phía tôi và nói :

_Xin lỗi chú em nhé! Tại bà chị điểm của mày k nói sớm! Nếu mà nói sớm thì chú em đâu có bị ăn đòn oan! Còn con điểm kia khi nào hết... nhớ đi làm đấy không thì tao san bằng cái ổ điểm này!!!

Ông ta đi rồi nhưng tôi vẫn không tin đó là sự thật , những gì vừa mới xảy ra nó như là một giấc mơ vậy , sao chị có thể là loại người ấy đc cơ chứ! Tại sao? Tại sao???

_Em khinh chị lắm đúng không ?? – chị lên tiếng sau một hồi tôi và chị đều im lặng.

_Em..em...!! – tôi lắp bắp chả nói lên lời.

_Cuộc sống ngoài xã hội không đơn giản như em nghĩ đâu vì một hoàn cảnh nào đó mà đẩy con người ta vào hố đen của tội lỗi! Đúng như lời người đàn ông vừa nãy nói! Chị ...chị.. đi ..làm “gái”! Một nghề dơ bẩn của xã hội.

Trên đời này loại người tôi khinh rẻ nhất là người làm gái , tôi chẳng cần biết vì hoàn cảnh nào mà họ có thể làm công việc đó chỉ cần nói tới người làm

gái là tôi đã ghét rồi , các cụ nói cấm có sai “ ghét của nào trời trao của ấy” giờ đây ghét và khinh bọn họ mà tôi đã dài bày hết tâm sự mà tôi áp ủ bao năm nay với một người làm gái ... mà người làm gái đó chẳng phải là ai mà chính là chị người mà tôi nghĩ rằng đó là chị gái của tôi sao bao năm tôi không đc mơ về chị

_Sao...sao! chị làm nghề này.!

_Chuyện kể ra thì dài lắm! Nếu bây giờ mà kể ra thì không hết đc đâu em!

_Không!!! Em cần chị kể ngay cho em, nếu chị không kể thì coi như em với chị chưa quen nhau và em sẽ bảo bố chuyển chỗ trọ ngay lập tức!

_Thôi ..đc.. rồi! Chị sẽ kể! Chị cũng muốn có người để dài bày tâm sự này!

_À! Trước khi chị kể thì chị tìm bộ quần áo nào kín đáo mà mặc đi! đừng ăn mặc như thế trước mặt em!

_Chị...chị..!!! xin lỗi ...

.....

Chị kể với tôi là quê chị ở Thái Bình nhưng nhà chị không phải ở trung tâm thành phố nhộn nhịp và tấp nập mà nhà chị thuộc vùng biển, nhà chị có 4 người và dưới chị có một cậu em trai .Nhà chị nghèo lắm , cả 4 miệng ăn ,sinh hoạt trong gia đình , việc học tập của chị và cậu em trai đều dựa vào việc đánh bắt cá trên biển của bố mẹ chị.

“Cái Thủy với thằng Thành đâu! Ra phụ giúp bố mẹ mày mang cá về” – tiếng của mấy bác đi đánh cá cùng bố mẹ chị.

“Dạ ! hôm nay nước lên có đc nhiều cá không bác” - chị nhanh nhẩu hỏi.

“Mày nhìn coi! Đc có mấy con đủ để kiểm cốc bia cốc rượu thôi! Cá to vào hết nhà mày rồi!thôi hai chị em ra nhanh lên kéo bố mẹ đợi!”

Nói đến nghề đánh bắt cá ở biển thì có không ít những kiểu đánh bắt cá khác nhau như là đánh bắt cá ven bờ người dân ở đó hay gọi là đi “te” tức là chỉ đi một đêm để đánh bắt cá ven bờ biển nếu hôm nào đi gặp phải đàn cá lớn thì còn đc ăn chứ hôm nào không gặp đc đàn cá to thì đành tay trắng mà trở về nhà .Lúc đầu bố mẹ chị cũng làm theo cách đó nhưng làm nhiều mà không thấy có hiệu quả nên bố mẹ chị quyết định vay tiền ngân hàng đóng thuyền để đi đánh bắt cá với hiệu quả cao hơn , việc đóng thuyền to đi đánh bắt cá đồng nghĩa với việc phải đi xa bờ , đi xa bờ thì không thể về ngày một ngày hai đc mà có khi cả tháng bố mẹ chị với về nhà một lần cùng với một khoang thuyền đầy cá và mỗi lần như vậy chị cùng với cậu em trai của mình cùng nhau ra đón cá , đón bố mẹ sau một tháng trời xa cách.

Bờ biển thật nhộn nhịp ,nào là những ngư dân từ biển cả trở về sau những ngày dài lênh đênh trên biển ,những người thân của họ đang chờ đón họ trở về và còn có cả các hàng buôn đến đây mua cất cá về bán cho các nơi khác .Cuộc mua bán có thể xuất hiện ở khắp mọi nơi trên bờ biển ...

“Thủy! Thành! Bố mẹ ở đây!”

“Bố! Mẹ ! sao đột này bố mẹ đi lâu vậy!” – chị hỏi.

“À! Đột này cá về nhiều quá lên phải lán lại trên biển hơi lâu chứ để đột sau đi thì đc ít lắm” – bố chị lên tiếng.

“Thế sau đột này bố mẹ không đi nữa ă?” – cậu em trai của chị lên tiếng

“Không đâu con trai! Không đi nữa thì lấy gì nuôi các con và trả nợ ngân hàng chứ!”

“Thôi nào 3 bố con! Nhanh mang cá từ trong khoang thuyền ra đi kéo ươn hết bây giờ”

“Đột này đc nhiều nhi mẹ nh?”

“Ừ! May mà đột này đc nhiều chứ không thì chết! Sắp đến ngày trả nợ hàng tháng ngân hàng và đầu năm học rồi còn gì! Thế thằng Thành ở nhà có ngoan không! Nó có nghe lời con không”

“Em nó ngoan lắm mẹ à!Nó học chiều thì nó nấu cơm sáng còn con học sáng thì nấu cơm chiều! Còn việc học hành thì nó vẫn đứng top10 trong lớp!”

“Thế thì tốt! Thật ra bố mẹ đi làm xa thế này bố mẹ lo cho các con lắm! Nhưng chỉ vì miếng cơm manh áo mà phải khổ thế này đây! Vậy 2 đứa cố gắng mà học vào rồi kiếm cái nghề mà làm chứ đừng làm nghề của bố mẹ! Vất vả lắm”

Không cần bố mẹ phải nhắc nhở việc học hành gì nhiều , 2 chị em chị đã sớm nhận thức đc hoàn cảnh gia đình và sự vất vả của bố mẹ đã phải đi làm xa để kiếm miếng cơm manh áo nuôi 2 chị em khôn lớn lên chị và cậu em trai rất ngoan ,những lúc bố mẹ không có nhà thì chị như là người mẹ người cha chăm sóc dạy bảo cậu em trai khôn lớn .Không những ngoan mà hai chị em chị học rất giỏi , quanh cái góc bàn học của 2 chị em chị toàn là giấy khen của mỗi một năm học ...

.....

Thời gian thấm thoát thoi đưa , bỗng chốc chị đã là học sinh lớp 12 với bao áp ủ và hi vọng cho tương lai thoát khỏi cái cuộc sống đầy vất vả này .Lớp

12 , một lượng kiến thức rất lớn , lượng kiến thức lớn đó không thể với 45’ có thể tiếp thu hết đc mà phải đi học thêm ở ngoài để bổ xung những kiến thức và cách giải nhanh với một số bài tập trắc nghiệm , bạn cùng lớp với chị cứ học xong là chạy xô hết đi học thêm học thêm , nhưng nhà chị đâu có điều kiện để chị đi học thêm đâu , nên chị chỉ biết về nhà chăm chỉ làm các bài tập ở các quyển bài tập nâng cao mà không có sự giúp đỡ của thầy cô giáo. Lúc tôi viết tới đoạn này là lúc tôi đang là sinh viên năm hai của một trường đại học và trong năm thứ hai đó tôi đc học 1 môn , môn đó có tên là môn “xã hội học” Trong đó có một nội dung liên quan đến cuộc sống của chị đó là “Nếu cha mẹ có địa vị xã hội càng cao thì con cái càng có nhiều cơ hội để thăng tiến ,ngược lại địa vị xã hội của cha mẹ càng thấp thì con cái có xuất phát điểm thấp và phải vật lộn để sống .Tuy nhiên sự thay đổi theo chiều hướng tích cực , có sự phấn đấu vượt trội ..thì có thể thay đổi đc vị trí xã hội của mình”

Đúng như trong sách đã nói , nhờ sự cố gắng trong học tập mà chị đã đc đền đáp xứng đáng...

“Thùy ơi! Mau ra nhận bưu phẩm này!”

“Bác Tư! cháu có bưu phẩm gì đấy ạ!”

“Là một tờ giấy!”

“Giấy gì đó bác!”

“Chúc mừng cháu! Cháu đỗ đại học rồi ! cả cái xóm này là có mình cháu đỗ đại học thôi đấy!”

“Thật không bác! Bác không đùa cháu chứ!”

“Không tin xem tờ giấy báo nhập học này đi!”

Chị cầm tờ giấy báo nhập học từ tay bác giao bưu phẩm , chị không tin vào mắt mình đc nữa! Thế là bao nhiêu mơ ước của chị đã trở thành hiện thực , chị vui quá ,chị chạy thật nhanh vào nhà để thông báo tin này cho bố mẹ chị nhưng chạy đc một đoạn thì bác giao bưu phẩm gọi chị lại.

“Thùy ơi! Cháu chạy đi đâu thế! Nhận bưu phẩm rồi thì kí cho bác cái tên rồi bác còn đi!”

“Cháu xin lỗi bác! Tại cháu vui quá !”

Chị đỗ đại học đó là cả một niềm vinh hạnh lớn cho gia đình chị , tối hôm đó ngay sau khi biết tin chị đỗ đại học thì mọi người trong xóm đến chúc mừng gia đình chị ,ở cái làng chài này hiếm có ai đỗ đại học vì họ không có điều kiện để học tập mà chỉ học đến lớp 9 biết cái chữ ,phép tính là bỏ học phụ giúp bố mẹ đi đánh bắt để sinh sống...

Đỗ đại học chỉ là cái hào nhoáng bên ngoài , còn bên trong đó là cả một vấn đề nan giải .Giờ đây chị đang phân vân lắm , một nửa thì chị muốn ở nhà chăm sóc cho cậu em trai đang tuổi mới lớn , một nửa thì chị muốn đi học để có kiến thức giúp gia đình thoát khỏi cảnh nghèo đói. Và một điều quan trọng hơn cả là vấn đề kinh phí cho việc học tập của chị ... chị quyết định không học đại học nữa mà ở nhà chăm sóc cậu em trai và đi đánh cá cùng bố mẹ ,biết đc tin đó hàng xóm láng giềng đã đến khuyên chị nghỉ lại vì đây là cơ hội duy nhất giúp chị thoát khỏi cảnh nghèo ở vùng biển này

Ngày chị lên đường lên HN học người ở làng chài đều tiễn chị một đoạn , phải khó khăn lắm và có nhiều người động viên chị mới lên HN học , đi lên HN học cho lo lắng , lo cho cậu em trai không có ai chăm sóc và lo cho bố mẹ , đôi vai bố mẹ chị lại phải trùng xuống vì phải gánh lên học phí hàng tháng cho chị ăn học trên HN.

....

Phải mất một thời gian chị mới hòa nhập đc với cuộc sống nhộn nhịp ở cái mảnh đất đông dân nhất cái nước VN này .Chị rất chăm chỉ học vì chị có học chỉ mới giúp đỡ khỏi gia đình chị thoát nghèo , vừa học chị còn đi làm thêm như rửa bát , gia sư... vào những ngày rảnh phụ thêm vào sinh hoạt hằng ngày để bớt gánh nặng về tiền bạc cho bố mẹ chị ...

Cuộc sống của chị và gia đình chị vẫn bình yên như mặt hồ không gợn sóng nhưng cuộc đời chả bao giờ lại bình yên như thế cả , rồi một ngày cuộc sống bình yên như mặt hồ không gợn sóng đã bị một viên đạn bắn xuống mặt hồ và tạo ra những gợn sóng

“Thùy ơi! Ra nghe điện thoại từ dưới quê gọi lên này” – tiếng của cô chủ cai quản xóm trọ của chị , vì chị không dùng điện thoại di động nên những lúc người nhà gọi lên chị phải sang nhà cô chủ để nghe ,thường thì người nghe chả bao giờ mất tiền nhưng không những lần như vậy chị đều phải nộp cho cô chủ phòng trọ 3 ngàn đồng.

“Dạ vâng! Cháu ra ngay đây!”

“Chị..Thùy..ơ” – em trai chị nói như sắp khóc

“Cu Li à! Chị đây! Em sao thế?”

“Chị ơi..! bố ..mẹ..”

“Sao!! Bố mẹ làm sao! Em nói đi đừng làm chị sợ”

“Bố..mẹ..mất..rồi.. chị.....oi...huhuhu”

Bố mẹ chị gặp nạn ở ngoài biển khơi , do không cập nhập tin tức bão đang di chuyển hết sức phức tạp nên bố mẹ chị đã ra đi trong sự tiếc nuối vì đang chưa nuôi dạy chị em chị thành người .Khi nghe đc tin đó chị không muốn sống nữa, một lúc cướp đi 2 mạng người mà là người quan trọng nhất trong cuộc đời của chị ..có lẽ trong chúng ta nếu chẳng may mất đi một người thân đã là một sự mất mát rất lớn , vậy mà một lúc chị phải chịu đựng cảnh ra đi cùng một lúc của bố mẹ chị có ai từng chịu nỗi đau như chị...

.....

Chị biết làm gì đây khi người thân của chị lần lượt ra đi , giờ đây trên cuộc đời này chỉ còn cậu em trai chị là người thân duy nhất đối với chị .Học tiếp hay là bỏ học tiếp nỗi nghề đánh bắt của bố mẹ để nuôi em trai khôn lớn ...sau bao đêm nằm chần chọc suy nghĩ chị quyết định lên Hn học tiếp mấy năm đại học , chị sẽ không đi theo vết xe đổ của bố mẹ chị , chính cái nghề bắt cá này đã cướp đi sinh mạng của bố mẹ chị thì làm sao chị có thể làm cái nghề đó để mưu sinh đc chứ....

Ngày chị lên đường lên HN chị đã phải bỏ lại cậu em trai đang tuổi mới lớn cho bác hàng xóm thân thiết với nhà chị nhất chăm sóc cậu em trai lúc chị không có nhà ... sáng hôm đó chị phải đi thật sớm lúc chập choạng sáng để cậu em trai không biết ..nhưng đi đc đến bờ đê đầu làng thì đầu đó có tiếng gọi đầu đó...

“Chị..chị đừng đi chị ơi!! U’.hư.c....c...”

Chị đứng đó k dám ngoảnh đầu lại vì nếu chị ngoảnh đầu lại thì chị sẽ k đi đc mất..

“Chị..nỡ..bỏ em đi vậy sao? Bố mẹ đã đi rồi! Đến chị cũng đi sao! Sao k ai thương em hết vậy?”

“Cu Li à! Chị có lỗi với em! Nhưng chị phải đi! Em ở nhà phải nghe lời bác Năm đây! Chị đi đây”

Vừa dứt lời, chị chạy thật nhanh để cậu em trai không đuổi đc chị, vừa chạy mà nước mắt chị là chảy rơi...

.....

Lên HN chị phải vừa học vừa làm để có tiền gửi cho cậu em ở quê nhà và còn lại chị giữ làm phí sinh hoạt hằng ngày ...nhiều lúc chị nản chí muốn bỏ cuộc nhưng những lúc như vậy chị nhìn thấy cậu em trai đang ở nhà mong ngóng chị về mà quyết tâm của chị càng cao..

Người giàu thì càng giàu còn người người thì lại càng nghèo , có lẽ cái gen nghèo đã có sẵn trong dòng máu của chị rồi hay sao ấy! Đừng một cái , một tin như sét đánh ngang tai khi chị đc biết là cậu em trai chị bị bệnh phải cần một số tiền không nhỏ để chữa bệnh không thì bệnh tình càng thêm nguy cấp ...

Chị phải làm gì đây! Bao nhiêu việc đều đổ lên thân hình bé nhỏ của chị, những công việc như rửa bát , gia sư, đi phát tờ rơi ... thì chỉ có thể lo đc phí sinh hoạt cho chị còn dư giả mới gửi về nhà , mà giờ đây với một số tiền lớn như vậy chị tìm đâu ra cơ chứ...

....

Tôi có đọc đc một câu truyện ngắn và có một câu tôi phải suy nghĩ đó là : “Mỗi con cave khi vào nghề đều có lý do riêng của nó , đứa thì do hoàn cảnh xô đẩy , đứa thì đam đấm ăn chơi thiếu tiền nên mới phải làm cái nghề này...” . Chị cũng có lý do riêng của chị đó là vì cậu em trai vì gia đình ,liệu những điều chị kể trên đây có phải là sự thật? Có ai tin một con Cave kể chuyện về cuộc đời! Mọi người thế nào thì tôi không biết! Nhưng tôi tin chị , tin một cách chân thành, bởi vì ánh mắt chị nói lên tất cả , cái ánh mắt đó không thể lừa dối tôi đc! Tôi đã khóc , khóc vì chị vì số phận éo le của chị. ... và còn nữa tôi khóc vì chị gái của tôi...phải rồi! Chị đã về..đã về với Cu Đin thật rồi.....

P/s: các bạn đọc xong hồi này đừng có

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Gặp Lại Người Xưa!!!

Tôi trượt đại học! Chính xác hơn là tôi thiếu 0,5 điểm nữa thôi là tôi có thể bước chân vào trường đại học mà bố mẹ tôi thích cho tôi học ở đây nhất vì ở nơi tôi sinh ra và lớn lên đa số sinh viên đều theo học ở trường đại học này.Trong khi chờ kết quả thi đại học tôi đã từng tuyên bố thẳng thừng trước bố mẹ là có trượt đại học tôi cũng không ở nhà ,dù có phải học ở một trường cao đẳng nào đó cũng đc miễn là đc lên HN học ,nhưng người đời thường truyền nhau câu châm ngôn : “nói trước bước không qua” đúng vậy ! sau khi biết kết quả thi tôi không cảm thấy tuyệt vọng như các sĩ tử khác mà tôi thấy thật nhẹ nhõm và không có ý nghĩ là lên Hn học nữa .Với số điểm của tôi thì tôi có thể nộp nguyện vọng 2 vào hệ cao đẳng mà trường tôi đã thi hoặc nộp vào một trường đại học phình phình nào đó trên HN nhưng không tôi đã nộp nguyện vọng 2 vào một trường đại học gần nhà tôi .Có lẽ là tôi sợ chị , tôi sợ lên HN học tôi sẽ gặp chị ...

Trong tâm tư của mọi người có lẽ ai cũng thích khi học đh có thể học xa nhà đặc biệt là học trên HN vì học trên đó ta có thể bắt đầu dc cuộc sống tự lập của mình mà không bị bố mẹ cai quản , nói cách khác là lên đó sống ta có thể đảm đảm đi sớm về tối mà không bị bố mẹ la mắng .Tôi cũng ao ước có cuộc sống như vậy ...nhưng sau khi lần thi đại học trên HN tôi không muốn học trên đó nữa.

Có người nói đi học xa nhà mới trưởng thành dc ! tôi không phủ nhận điều đó ,đúng là đi học xa nhà làm con người ta trưởng thành hơn .Nhưng tôi thấy không hẳn là như vậy , không hẳn học xa nhà mới trưởng thành dc , nhưng tôi cảm thấy mặc dù mình không học xa nhà , nhưng tôi đi học đh dc tiếp xúc với đủ loại người đã làm tôi trưởng thành biết suy nghĩ hơn ... cho hỏi tí không phải bố mẹ các bạn có dạy các bạn làm người bằng câu châm ngôn nào không và nếu có thì các bạn có thể nói ra bằng cách cm dc không ? còn tôi vào đầu năm học lớp 10 mẹ đã dạy tôi làm người bằng một câu châm ngôn, và câu đó có nội dung như này : “Ồ đời làm người thì khó còn làm chó thì dễ” một câu châm ngôn về cuộc sống có vẻ hơi tối tăm đúng không nhưng với tôi nó rất có ý nghĩa .Quả thực là bố mẹ tôi rất ít trò chuyện với tôi , khuyên nhủ tôi làm thế này làm thế kia .. nhìn bạn bè đồng trang lứa dc bố mẹ quan tâm đến từng sợi tóc mà tôi thấy chạnh lòng ...nhưng tôi hiểu cho bố mẹ tôi , mẹ thì đi làm từ 4h sáng đến 7h tôi mới về ăn cơm xong thì đi ngủ luôn vì đi bán hàng ở chợ vất vả lắm suốt ngày phải nói ...người ta thì những ngày chủ nhật , lễ tết thì người ta dc nghỉ còn những ngày đó thì là ngày vất vả nhất của mẹ tôi vì những ngày đó lượng khách mua rất đông .Năm nào cũng vậy mẹ tôi đều bán đến mừng 30 tết và mừng 4 đã phải đi khai xuân vậy trong 1 năm rông rã mẹ tôi chỉ dc nghỉ có 4 ngày .Còn bố tôi ông cũng không có sung sướng gì , có khi ông còn vất vả hơn mẹ tôi , khi mà người ta ngủ thì bố tôi làm đi làm còn khi người ta đi làm thì bố tôi ngủ có nghĩa là bố tôi làm trong các hầm lò và hay làm vào buổi tối(đi làm theo ca , ca 1 ,ca 2 ,ca 3) Làm việc trong một môi trường như vậy thì rất có hại cho sức khỏe và hằng năm cty thường tổ chức cho công nhân ngành này đi “Rửa Phôi” .Bố mẹ tôi vất vả và là vì ai , vì bản thân họ ư? Không đâu! Là vì tôi vì cuộc sống của tôi sau này ..cũng may trời phú cho tôi bản tính hiền lành .biết lễ phép với mọi hiện đại hơn cả là Đập đá... để gây ra những hậu quả khôn lường, khi làm những việc đó các bạn trẻ ấy k nghĩ tới người thân của mình sao ..nói thật chứ cầm đồng tiền của bố mẹ trên tay mà tôi k nở tiêu vì đó là bao nhiêu sương máu của bố mẹ mới có dc đồng tiền đó ...mà thôi nói chuyện xã hội thì nói cả ngày không xong ...nếu ai mà cũng như tôi thì xã hội đâu còn là xã hội nữa , phải có người này người nọ chứ phải không các bạn!

.....

Thời gian trôi thật nhanh, mỗi ngày nào còn ngỡ với môi trường học tập mới , bạn mới mà giờ đây đã đến Tết tây rồi. Trong khoảng thời gian đấy tôi k có một chút tin tức gì về em , không biết giờ đây em đang làm gì , học ở đâu? Tôi cũng định nhắn tin hỏi bạn bè nhưng suy đi tính lại tự nhiên đi hỏi nghe vô lý lắm bọn nó lại nghĩ linh tinh thì lại rách việc! Trong danh bạ tôi vẫn còn lưu số điện thoại của em nhưng tôi ít khi nhắn tin trò chuyện với em ..và giờ đây tôi lấy cớ chúc mừng tết tây để dần dần hỏi xem em đang học ở đâu . Tin nhắn gửi đi đã 10’’ rồi mà em vẫn chưa rep lại, tôi sốt ruột gọi cho em luôn nhưng đầu dây bên kia chỉ có tiếng nói đã dc cài đặt sẵn “Số máy quý khách...” vậy là em đã thay số điện thoại rồi sao???

Đã lâu rồi tôi không sắm sửa gì cho bản thân , nhân tiện dc nghỉ một ngày tết tây tôi lấy xe máy của bố phóng ra chợ lớn của chỗ tôi để mua ít quần áo mới.Khi ra đường tôi thấy mọi thứ đã thay đổi rất nhiều từ con đường đến những nhà cao tầng mọc lên ,còn tôi thì sao bề ngoài tôi có thay đổi nhưng trái tim tôi thay đổi , trái tim tôi vẫn đập vì em vì người con gái tôi yêu hơn chính bản thân mình.

Đi dạo một vòng quanh chợ tôi chả chọn cái dc nào , chỉ thấy chợ nhiều gái đến lạ thường từ gái trẻ đến gái già ...nhưng vô ích thôi ,tất cả những gái đó chỉ sách xếp cho gái của tôi mà thôi...và tình cò tôi gặp dc mấy thằng bạn thời cấp 3..

_Ồ! Sơn xì, đi đâu thế!

_Ồi! Thằng em lâu lắm rồi k gặp , giờ mày học cái gì rồi, sao t gọi cho mày mà k dc?

_Ừi zoi nói ra thì dài dòng lắm , anh em mình kiếm chỗ nào ngồi tâm sự đi!

_Đi đâu bây giờ?

1.

2...

3.....

“Ra quán nhậu” – cả 3 thằng chúng tôi cùng đồng thanh.

....

_Cô ơi! Cho bọn cháu mấy chai bia với mấy gói bò khô !

_Có ngay đây!

_À cô ơi! Lấy thêm mấy cái bánh đa nữa nhé!

_Lâu lâu mới tới quán này chúng mày nhỉ, nhớ cái thời cấp 3 cứ thằng nào sinh nhật là lại ra đây uống say mềm mới về !

_Uhm! Mày nhắc lại mà tao thấy nhớ quá! Mà thôi đồ nhậu ra rồi kìa chuẩn bị tinh thần “Không say k về đi bọn mày”.

_Thằng này lâu lắm k gặp sao bây giờ to mồm thế nhỉ ? t nhớ những lần anh em mình đi nhậu t toàn thấy mày ngồi ăn bìm bìm với uống nước ngọt mà!

_Mịa mày! Hồi đấy tao sợ ông bà già tao thôi! Chứ để xem bây giờ thằng nào xiu trước thằng nào nhé!

_Thằng em có chí khí đây! Anh là anh rất thích chú ! nào chúng ta cùng nâng cốc chúc sức khỏe nào...1..2..3..zô...zô...1..2..3...uống..uống...

_Khà..khà..đã quá! Đùng là chỉ có Quảng Ninh mới có bia hơi Hạ Long là ngon thôi chứ trên HN đéo có loại này ..các cụ nói cấm có sai... anh đi anh nhớ quê nhà nhớ bia Hạ Long nhớ gỏi bò khô..haha...

_Bố cái thằng! Mới uống có tí mà đã say rồi ! thế mà vừa nãy tỉnh toe thấy ón! À son xì thế dạo này tình yêu tình báo thế nào rồi, đã yêu em nào chưa? Nhìn mày đẹp trai thế kia học đại học chắc khối em chết!

_Yêu đương làm chi cho mệt , cứ học xong kiểm cái bằng đã rồi tính! À bọn mày có biết Ngọc Hiếu học trường gì không?

_Ngọc Hiếu hả ? hình như nó học đại học gì trên HN ấy , tao đéo nhớ rõ là trường nào nữa? Mà sao mày lại quan tâm tới nó vậy! Hay mày thích nó hả?

_Mày điên à! Tiện mồm thì tao hỏi thôi! Chẳng nhẽ cứ quan tâm tới ai thì t yêu người đó à?

_Gi mà phản ứng gê thế! Tao trêu tí thôi mà! Mày nhìn xem mặt thằng Sơn xì nó đỏ bừng rồi kìa..ha...ha...

_Thằng ngu! Uống bia thì mặt phải đỏ chứ...2 thằng mày lấy gương mà soi đi xem cái mặt 2 thằng mày có đỏ k?

_À bọn mày ơi! Tao nghe đồn là Ngọc Hiếu sắp lấy chồng đấy!

_Tin vịt ở đâu thế? Nó mới có 18t tuổi chồng con gì?

_Đúng ..đúng – tôi phụ họa theo

_Thì tao đã bảo là tin đồn mà !

_Cái tôi phát ngôn linh tinh ! uống cạn đi mày!

.....

_Giờ nhậu xong rồi thì đi đâu đây bọn mày! Lâu lắm anh em mình mới gặp nhau mà về sớm thế hả?

_Thôi! Tao về đi ngủ đây – tôi bàn lùi

_Ngủ gì giờ này hả thằng khùng!

_Mày k biết là những lúc ngà ngà say là tao lên giường đi ngủ hả?

_Ngủ nghe cái gì! Đi chơi đã rồi về ngủ sau!

_Thế bọn mày định đi đâu?

_E ..hèm..để xem nào! Chắc tết dương này đưa nào cũng về quê! Vậy bọn mình đến nhà bọn ăn chơi lớp mình chơi đi! lâu k gặp mấy con đây k biết giờ bọn đấy trông thế nào nhớ?

_Ồ..ngon! ý kiến hay đấy, luôn và ngay đi bọn mày!

_Chúng ta sẽ vào nhà ai gần đây nhất và từ đó đi tới các nhà khác! Theo hai bọn mày thì nhà ai gần nhất trong nhóm ăn chơi tính từ quán nhậu này..

_Biết chết liền!

_A! Có rồi...nhà Ngọc Hiếu gần đây nhất! Bọn mình tới nhà nó trước đi!

_Hả! Tới nhà Ngọc Hiếu á? – tôi tỏ ra bất ngờ

_Sao vậy Sơn xì ?

_Không! Không sao cả !

_Thằng cút! Mày làm tao hết hồn...vậy thì Going to Ngọc Hiếu home !!!!

.....

Dọc đường đi đến nhà em tôi hơi hồi hộp và lo sợ , hồi hộp vì đã lâu rồi tôi không gặp em không biết em có thay đổi gì nhiều không và đây là lần đầu tiên tôi vào nhà em .Tôi cũng lo sợ là lúc bọn tôi tới thì em không có ở nhà , nếu em không có ở nhà chắc tôi sẽ buồn lắm..

“Ngọc Hiếu ơi...Ngọc Hiếu ơi!”

_Hình như không có ai ở nhà mà ư ah!

_Thằng dở người này! Mắt mày để làm cảnh à! Cái chuông nó to lù lù thế kia mà k ần mày nghĩ sao cái nhà to thế này gọi cửa có ai nghe thấy không?

_Ồ ha! Mày nói cũng có lý! Để tao thực hành luôn!

“Kinh..kơng...kinh...kơng..”

_Uầy! Có người ra mở cửa rồi kìa! Hiệu nghiệm thật đấy!

Mặc kệ hai thằng dở độc thoại với nhau , tôi ở ngoài đợi chờ em ,không biết em có nhà không nữa...rồi thì người ra mở cửa không phải ai khác mà chính là em..

_Sao hôm nay 3 con tôm lại tới nhà rồng thế này..hihi!

_Tại 3 con tôm này lâu lắm không đến nhà con rồng xinh đẹp này chơi! Nên hôm nay phải bỏ bao nhiêu cuộc vui để đến thăm rồng xinh đẹp đấy..he..he..

_Ý..cái mồm kia! Dẻo như kẹo kéo! Thôi mời 3 con tôm vào nhà !!

....

_Wầy !wầy! lâu lâu k vào nhà Ngọc Hiếu , giờ thấy thay đổi quá ..nhất là cái màn hình LCD 50inch xem đã cả mắt...quả này tớ phải dọn qua nhà Ngọc Hiếu ở mất thôi! Có cái màn hình này xem bóng đá hay phải biết ...son xi nhớ! – nó húch vào vai tôi!

_Uhm..

Em từ trong nhà bếp bước ra trên tay bê mấy cốc nước ra mời chúng tôi.

_Các cậu uống nước này! Nhà tớ chỉ có nước lọc thôi ! các cậu uống tạm nhé!

_Không sao! Nước lọc nhà Ngọc Hiếu là ngon nhất.

_Thế bọn cậu không đi chơi đâu à!

_Uhm bọn tớ vừa đi uống bia rồi! Giờ là đi vào mấy nhà các bạn gái lớp mình chơi thôi! Thế Ngọc Hiếu k đi chơi đâu à?

_Huhu..bọn cậu không thấy tớ ở nhà 1 mình sao! Bố mẹ tớ đi về quê hết rồi! Tớ phải ở nhà trông nhà đây nè...

Hai thằng bạn tôi thuộc loại lạnh lùng , mau mồm nên bọn nó toàn tiếp chuyện vs em còn tôi thì im lặng vì tôi hơi say đôi khi cũng phụ họa mấy câu cho đỡ nhàm chán.Lâu rồi tôi không gặp em , em giờ khác quá , trông em trưởng thành hơn ,xinh hơn ..vì say nên đôi lúc tôi nhìn em thành ra hai em , 3 em ... Nói chuyện xong với 2 thằng bạn tôi em mới quay sang trog chuyện với tôi..

_Son! Cậu vẫn ít nói nhì!

_Uhm..hi..hi – tôi gãi đầu gãi tai.

_Thế giờ cậu học ở đâu rồi! – em hỏi tôi!

_Vì thiếu nửa điểm nên tớ nộp nguyện vọng 2 vào trường o? gần nhà !

_Thế à! Uhm học gần nhà cũng đc ! chứ như bọn tớ này học trên HN khổ lắm..

_Ngọc Hiếu nói đúng đấy! Học trên HN khổ lắm đầu tháng có tiền trợ cấp thì tiêu hết còn cuối tháng chỉ biết ăn mì gói và gói mì, bọn t ước gì đc học gần nhà như mày , tối nào cũng đc ăn cơm với thầy u ...

Ai đã uống bia hơi thì biết rồi đấy , uống nhiều thì thận nó hoạt động nhiều và ...

_Ngọc Hiếu à ! nhà wc nhà cậu ở vậy! – tôi đứng dậy cắt lời em và 2 thằng bạn tôi.

_Thằng ngố ! Mày hỏi nhà wc nhà Ngọc Hiếu làm gì ??

_Cái thằng này! Mày hỏi thế nó biết trả lời sao trước mặt người đẹp hả ! mày k để ý lúc nãy nó là thằng uống nhiều nhất à! Giờ thì lãnh hậu quả... ha..ha..

Trong lòng tôi chỉ muốn cho hai thằng bạn tốt đó một trận, bọn nó tốt tới mức làm mất sĩ diện của tôi với em...nhưng em là một thiên thần , đã là một thiên thần thì bao giờ cũng tốt.Lúc đấy em chỉ cười mỉm và chỉ dẫn cận kề cho tôi ...

“..òà..òà..òà..” – những dòng nước mát lạnh từ trong vòi trên lavabo chảy ra tôi chụm tay lại hứng những dòng nước mát lạnh đó rồi cho lên mặt , dòng nước mát lạnh đấy cũng một phần làm tôi thấy tỉnh hơn quả thật lúc ở quán nhậu tôi uống hơi nhiều . Với tay lấy cái khăn mặt để lau những giọt nước còn

vương lại trên mặt , tôi cũng người lại phải chăng đây là khăn mặt mà thường ngày em hay dùng ư! Nó thơm và mềm mại quá..cảm giác như là mặt em đang áp vào mặt tôi ấy..tôi ước gì cảm giác này theo tôi mãi không dừng ..nhưng nghĩ lại tôi làm vậy em và 2 thằng bạn tôi sẽ sinh nghi .Tôi cất lại cái khăn mặt của em một cách ngay ngắn nhất có thể và đi ra ngoài phòng khách nhà em....nhưng khi vừa bước ra cửa tôi đã bị ngã ngay trên sàn nhà vì những dòng nước tôi vừa sử dụng đã rơi ra ngoài vì thế sàn nhà trở nên trơn và cũng do tôi vẫn còn men say trong người nên mới bất cẩn như vậy.Tôi cố gắng đứng lên và mãi không thể đứng lên đc , dùng hết sức có thể nhưng k đc tôi đành bất lực nằm trên sàn đá lạnh thấu xương và lịm dần..

....

_ Son làm gì trong đó mà lâu thế 2 cậu nhỉ?

_Ai biết ! ai bắt nó uống lăm lăm chi! Chắc giờ nhập hộ khẩu luôn trong đó rồi hehe..he..

_ Có khi nó xỉu trong đó rồi cũng nên..haha

_ Các cậu đừng có nói nhảm! Thôi để tớ vào xem thế nào, tớ thấy hơi lo lo ...

_Á..á.. hai cậu vào đây nhanh lên! Son. ..cậu ..ấy..nằm..bất tỉnh trên sàn nhà ...

_Sao...sao...nó lại nằm ở đây..???

_Tớ..tớ không biết ..tớ vào thì đã thấy Son nằm bất tỉnh ở đây rồi. Hai cậu mau bế Son vào trong giường của tớ đi.!!

_Ngọc Hiếu ..tránh ra nào, để tớ bế nó cho, chắc nó uống nhiều quá đấy mà , đi k vững nữa nên mới ngã xoài ra nền nhà...

_Phòng Ngọc Hiếu ở đâu ?

_Ồ..trên tầng 2.. cậu đi theo tớ..!

....

_Oài! Thằng này trông cò là mà nặng phết

_ Giờ tính sao đây 2 cậu ?? hay là đưa Son lên bệnh viện !

_Thôi! Đưa lên làm gì cho ông bà già nó lo lắng ra! Nó k sao đâu chắc chỉ say quá với nằm trên sàn lạnh nên mới như vậy thôi , Hiếu cứ để nó nằm ở đây đi!

_Hay hai cậu đưa Son về nhà đi , tớ sợ Son nằm đây..bỏ mẹ tớ về...

_Cậu đùa à Ngọc Hiếu , nó bị vậy bọn tớ sao đưa nó về đc , đi như vậy nguy hiểm lắm ! bọn cơ động nhìn thấy là tóm gọn luôn!

_Vậy giờ làm sao đây???

_Hiếu cứ để nó nằm ở đây đi! tí nữa tỉnh là nó tự về đc thôi mà! Thôi bọn tớ đi về trước đây...chào Ngọc Hiếu ...

_Ồ..này...hai cậu...!!!

.....

Tôi nằm trên giường của em , gối đầu vào gối của em , đắp cả chăn của em nữa...một cảm giác thân thương tràn ngập khắp cơ thể tôi.Tôi đã tỉnh từ lâu nhưng tôi vẫn giả vờ mình bất tỉnh để tận hưởng cảm giác đc nằm trên giường của em ,nằm trên giường của người con gái tôi yêu say đắm.Còn về em , thỉnh thoảng em lại chạy vào phòng xem tôi đã tỉnh chưa , em đến bên giường kéo lại cái chăn cho ngay ngắn lúc tôi vô ý đạp nó ra , bàn tay em rờ lên trán của tôi xem tôi có bị sốt không ...những hành động của em không khác gì cô vợ bé nhỏ đáng yêu đang chăm sóc chồng bị ốm vậy... có khi ngất xỉu ở nhà em lại hay , dù bị mất mặt trước em ,trước hai thằng bạn nhưng bù lại tôi đc em chăm sóc tận tình thì còn gì bằng...rờ chán tôi xong , thấy tôi vẫn ngủ ngon em dỗi khỏi giường và bước ra ngoài...tôi nằm trên giường mà phân vân quá , liệu có nên nói hết tất cả tình cảm của tôi với em không...có lẽ trái tim tôi đã quá tổn thương vì em , vì vậy nó cần đc trái tim của em làm lành những tổn thương đó.. tôi đạp chăn ra và chạy đến cầm tay em. do quá bất ngờ và theo phản xạ em quay người lại.

_Son..sao.. Son...!?!?

Không để em nói hết câu tôi kéo em lại , ôm em vào lòng và nói những gì con tim mách bảo..

_Ngọc Hiếu à! Tớ..tớ..thích Ngọc Hiếu từ lâu lắm rồi!

Nghe thấy tôi nói vậy em cố gắng thoát khỏi vòng tay của tôi , nhưng làm sao em có thể thoát đc cơ chứ ,thấy không thoát đc vòng tay tôi em đành buông xuôi và nói nhỏ..

_Son..son..bỏ Ngọc Hiếu ra đi! Có lẽ Son vẫn còn say....

_Không..tớ hết say từ lâu rồi..! Tớ sẽ không bỏ Ngọc Hiếu ra đâu! Tớ sợ tớ bỏ Ngọc Hiếu ra tớ sẽ mất Ngọc Hiếu ...

_Son..cậu làm sao thế,??!cậu đừng làm tớ sợ!!!

Không để ý đến câu hỏi của em , tôi cúi xuống tìm lấy môi em ,đây rồi đôi môi nhỏ nhỏ xinh xinh mà những nói em nói là đôi môi đó lại chum chím lại đây rồi..tôi hôn ngẫu nhiên trên đôi môi đó trước ánh mắt ngạc nhiên từ em..có lẽ đây là hành động quá bi ối , hôn nhau là 2 bên phải có cảm tình với nhau yêu nhau và đặc biệt là 2 bên phải tự nguyện.Còn tôi và em thì sao.. tôi thì tôi đã quá yêu em ..còn em ..em có yêu tôi không..hành động của tôi là hành động của sự kìm nén cảm xúc trong một thời gian khá dài..em vẫn trừng mắt nhìn tôi và không có bất cứ một hành động gì gọi là phản kháng cả ..còn tôi thì vẫn hôn ngẫu nhiên đôi môi em như muốn cắn nát nó ra vậy.Không dừng lại ở đó , vừa hôn tôi vừa đẩy em và tôi ngã lên trên giường của em ..rồi như không kìm nén đc cảm xúc tôi vô ập lấy xem , siết chặt cơ thể em vào người tôi..tôi cũng chỉ có ý định là ôm em ,hôn em thôi nhưng cái tay của tôi nó lại không chịu yên nó đã chạy khắp trên cơ thể mềm mại của em ..từ ngả ba huyền bí..đến vòng em thon thả..và khi bàn tay tôi đến nơi có đôi gò bồng đảo đang ẩn dưới lớp áo của em thì tôi dừng lại.. một chút lí trí đã còn lại trong người tôi nhưng nó chả đủ để ngăn cản con quỷ trong người tôi đang lớn dần lên..tôi dùng hết sức xé nát vật cản tôi tiến đến đôi gò bồng đảo ...em vẫn nằm yên , đôi mắt nhắm nước mắt nhìn lên trần nhà .. có lẽ em đã quá thất vọng về tôi , về 1 thằng nổi tiếng là hiền lành đôi khi nhút nhát và giờ đây thằng hiền lành là tôi đó đã biến thành con quỷ , một con quỷ đầy nhục dục...thấy em khóc tôi vẫn mặc kệ...phá đc hàng rào phân cách đôi gò bồng đảo..tôi như một con thú đang đến thời kỳ động dục ..tay tôi hoạt động không ngừng nghỉ ..hết bên gò bồng đảo này đến gò bồng đảo kia...cảm xúc trong tôi quá nhiều ..đôi lúc tay tôi như muốn vô nát đôi gò bồng đảo đó...hành động này của tôi là như thế nào... tôi đang trả thù em ư..hay là vì tôi quá yêu em ..không..nếu như tôi yêu em thì tôi đã k làm như vậy ..không hành hạ thân thể em..tôi đã biến thành con quỷ thì làm sao trong một khoảng thời gian ngắn tôi có thể trở lại con người tôi , một con người hiền lành trong mắt mọi người đc. Một tay tôi vẫn hành hạ gò bồng đảo của em , tay còn lại tôi di chuyển xuống ngả ba huyền bí..một ngả ba đầy nhục dục và tội lỗi..bàn tay tội lỗi của tôi đang xâm chiếm cái ngả ba ba đó... theo bản năng của con gái..em khép chặt chân lại không cho tôi làm những điều tội lỗi đó nữa..và em bắt đầu lên tiếng “Đừng..đừng ..son..hãy..dừng..lại..đi” .Em là một thiên thần trog mắt tôi , nhưng bây giờ em có là là thần tiên, thiên sứ hay một vị thần nào đó ...thì em cũng không thể biến tôi lại trở thành con người thật của tôi đc ...Mặc sức em ngăn cản tôi , van nài tôi..tôi vẫn mặc kệ, tôi dùng hết sức của mình để tách đôi chân dài miên man của em để đến ngả ba huyền bí ...chân em khép chặt lắm, có lẽ bao nhiêu sức lực trong người em , em đều dồn hết vào đôi chân , nhưng dù em cố dùng hết sức đi nữa thì làm sao em có thể chiến thắng đc sức mạnh con quỷ trong người tôi đc...tách đc đôi chân của em , tôi lại hành động khác thô bạo giở y hết hành động khi tiến đến nơi có đôi gò bồng đảo vậy... em thì vẫn cứ khóc..và ra sức nói “Son..cậu..cậu..không..thế...” ...khi tôi nhìn thấy đám cỏ xuất hiện ở ngả 3 huyền bí...người tôi như hóa đá trước cảnh tượng đó...tôi đã gần 20 tuổi...cũng biết một chút ít về cơ thể con gái qua các mẫu truyện người lớn mà bọn ở lớp chuyển tay nhau đọc “Cô Giáo Thảo” , hay có thể nhìn qua phim ảnh đặc biệt là bộ phim người lớn nổi tiếng đã làm nổi sóng tất cả diễn đàn ở VN đó là “Nhật Ký Vàng Anh” ...nhưng giờ đây tôi không phải nhìn thân thể con gái qua phim ảnh nữa mà là tận mắt nhìn thân thể một người con gái , đôi gò bồng đảo , đám cỏ ở ngả 3 huyền bí.. đó k phải ai khác..chính là em ..người con gái tôi yêu... tất cả những gì trên thân thể em tựa như những kỳ quan thiên nhiên thế giới , tất cả đều do tạo hóa của tự nhiên mà ra ...giờ đây..chính tôi đang hủy hoại những kỳ quan thiên nhiên đó.... càng nhìn em , nhục dục của tôi càng tăng cao...người tôi nóng bừng..tim đập nhanh , đầu óc tôi mụ mị , tôi cảm thấy trong người bứt rứt không yên... à phải rồi..cậu bé ..cậu bé của tôi nó chưa đc giải thoát khỏi bộ quần áo trên người tôi ... một tay tôi vẫn giữ chặt lấy em để em không chạy thoát đc...một tay kia tôi run rẩy kéo quần xuống ...khi cậu bé của tôi bước ra thì cũng là lúc em phản kháng khá mạnh mẽ..điều đó cũng có lý thôi..cho dù em có yêu tôi..thì em cũng phải rất bất ngờ trước hoàn cảnh này.. tôi đang điều có lỗi đối với em..Em định nói gì nhưng tôi đã kịp dùng môi mình chặn mồm em lại ...và tôi bắt đầu cho cậu bé của mình đi khám phá đám cỏ ở ngả 3 huyền bí..khi cậu bé tiến gần đến đám cỏ..em định vùng dậy..nhưng tôi đã kịp đè thân thể của tôi lên em ...môi em vẫn bị môi tôi khống chế..và giờ đây tôi chỉ thấy những giọt lệ tuôn ra 2 bên khóe mắt em..Cậu bé của tôi cũng khá vất vả khi đi khám phá đám cỏ vì bên trong đám cỏ đó có con thắc và con thắc đó không ngừng tuôn nước ...làm cậu bé của tôi trượt lên trượt xuống mấy lần..rồi thì cậu bé của tôi cũng tìm đc lối vào trong đám cỏ đó..theo bản năng..cậu bé đi vào rồi lại đi ra trong đám cỏ ấy...còn em..mỗi khi cậu bé đi vào người em là một em co nhúm người lại... bỗng..tôi rùng mình..và tất cả những gì tình hoa nhất tôi đã trao trọn cho em...

.....

Tôi tỉnh dậy, toàn thân tôi ê ẩm, trước mặt tôi toàn một màu trắng ..lẽ nào đây là bệnh viện ư? Sao tôi lại ở đây...?? và người con gái nằm gục đầu bên giường bệnh của tôi đó là mẹ tôi..

_Mẹ..oi!Mẹ...oi!!

Mẹ thấy tôi tỉnh và nở một nụ cười đầy vẻ mệt nhọc..

_Tỉnh rồi hả ! mày làm mẹ lo quá!

_Sao..con..lại..nằm..ở..đây ..vậy mẹ!??!

_Mày không nhớ gì sao?

_Dạ..con..không..!!.

_Có mấy đứa bạn mày đưa mày vào đây! Bọn nó bảo với mẹ là mày uống nhiều bia say sìn rồi ngã...bất tỉnh...Bác sỹ bảo là mày mà đưa vào kịp không thì ...

_Có..thật..là mấy ..đứa bạn..con đưa con vào viện k ạ!

_Uh! Hai trai và một gái..sao vậy con!

_Dạ..ko..ạ!

Nghe mẹ nói vậy , tôi mới thở phào nhẹ nhõm..hóa ra những gì tôi đã làm với em chỉ là một con ác mộng...nếu đó không phải là con ác mộng thì cuộc đời này tôi là thằng tội đồ mất....

người và có hiếu với cha mẹ nên từ bé tôi đã hiểu đc nỗi khổ của bố mẹ và tôi đã là một đứa con ngoan.Tôi không hiểu tại sao nhiều bạn trẻ lại có những hành động thiếu suy nghĩ như :Nghiện hút, chích choác , giết người(Lê Văn Luyện) và giờ đây hiện đại hơn cả là Đập đá... để gây ra những hậu quả khôn lường, khi làm những việc đó các bạn trẻ ấy k nghĩ tới người thân của mình sao ..nói thật chứ cầm đồng tiền của bố mẹ trên tay mà tôi k nở tiêu vì đó là bao nhiêu sương máu của bố mẹ mới có đc đồng tiền đó ...mà thôi nói chuyện xã hội thì nói cả ngày không xong ...nếu ai mà cũng như tôi thì xã hội đâu còn là xã hội nữa , phải có người này người nọ chứ phải không các bạn!

.....

Thời gian trôi thật nhanh, mỗi ngày nào còn ngỡ với môi trường học tập mới , bạn mới mà giờ đây đã đến Tết tây rồi. Trong khoảng thời gian đây tôi k có một chút tin tức gì về em , không biết giờ đây em đang làm gì , học ở đâu? Tôi cũng định nhắn tin hỏi bạn bè nhưng suy đi tính lại tự nhiên đi hỏi nghe vô lý lắm bọn nó lại nghĩ linh tinh thì lại rách việc! Trong danh bạ tôi vẫn còn lưu số điện thoại của em nhưng tôi ít khi nhắn tin trò chuyện với em ..và giờ đây tôi lấy cớ chúc mừng tết tây để dần dần hỏi xem em đang học ở đâu . Tin nhắn gửi đi đã 10’’ rồi mà em vẫn chưa rep lại, tôi sốt ruột gọi cho em luôn nhưng đầu dây bên kia chỉ có tiếng nói đã đc cài đặt sẵn “Số máy quý khách...” vậy là em đã thay số điện thoại rồi sao???

Đã lâu rồi tôi không sắm sửa gì cho bản thân , nhân tiện đc nghỉ một ngày tết tây tôi lấy xe máy của bố phóng ra chợ lớn của chỗ tôi để mua ít quần áo mới.Khi ra đường tôi thấy mọi thứ đã thay đổi rất nhiều từ con đường đến những nhà cao tầng mọc lên ,còn tôi thì sao bề ngoài tôi có thay đổi nhưng trái tim tôi thay đổi , trái tim tôi vẫn đập vì em vì người con gái tôi yêu hơn chính bản thân mình.

Đi dạo một vòng quanh chợ tôi chả chọn cái đc nào , chỉ thấy chợ nhiều gái đến lạ thường từ gái trẻ đến gái già ...nhưng vô ích thôi ,tất cả những gái đó chỉ sách đep cho gái của tôi mà thôi...và tình cờ tôi gặp đc mấy thằng bạn thời cấp 3..

_Ồ! Sơn xì, đi đâu thế!

_Ôi! Thằng em lâu lắm rồi k gặp , giờ mày học cái gì rồi, sao t gọi cho mày mà k đc?

_Ừi zoi nói ra thì dài dòng lắm , anh em mình kiếm chỗ nào ngồi tâm sự đi!

_Đi đâu bây giờ?

1.

2...

3.....

“Ra quán nhậu” – cả 3 thằng chúng tôi cùng đồng thanh.

....

_Cô ơi! Cho bọn cháu mấy chai bia với mấy gói bò khô !

_Có ngay đây!

_À cô ơi! Lấy thêm mấy cái bánh đa nữa nhé!

_Lâu lâu mới tới quán này chúng mày nhỉ, nhớ cái thời cấp 3 cứ thằng nào sinh nhật là lại ra đây uống say mềm mới về !

_Uhm! Mày nhắc lại mà tao thấy nhớ quá! Mà thôi đồ nhậu ra rồi kìa chuẩn bị tinh thần “Không say k về đi bọn mày”.

_Thằng này lâu lắm k gặp sao bây giờ to mồm thế nhỉ ? t nhớ những lần anh em mình đi nhậu t toàn thấy mày ngồi ăn bìm bìm với uống nước ngọt mà!

_Mịa này! Hồi đấy tao sợ ông bà già tao thôi! Chứ để xem bây giờ thằng nào xiu trước thằng nào nhé!

_Thằng em có chí khí đây! Anh là anh rất thích chú ! nào chúng ta cùng nâng cốc chúc sức khỏe nào...1..2..3...zô...zô...1..2..3...uống..uống...

_Khà..khà..đã quá! Đúng là chỉ có Quảng Ninh mới có bia hơi Hạ Long là ngon thôi chứ trên HN đéo có loại này ..các cụ nói cầm có sai... anh đi anh nhớ quê nhà nhớ bia Hạ Long nhớ gói bò khô..haha...

_Bố cái thằng! Mới uống có tí mà đã say rồi ! thế mà vừa nãy tỉnh toe thấy ón! À sơn xì thế đạo này tình yêu tình báo thế nào rồi, đã yêu em nào chưa? Nhìn mày đep trai thế kia học đại học chắc khỏi em chết!

_Yêu đương làm chi cho mệt , cứ học xong kiếm cái bằng đã rồi tính! À bọn mày có biết Ngọc Hiếu học trường gì không?

_Ngọc Hiếu hà ? hình như nó học đại học gì trên HN ấy , tao đéo nhớ rõ là trường nào nữa? Mà sao mày lại quan tâm tới nó vậy! Hay mày thích nó hả?

_Mày điên à! Tien mồm thì tao hỏi thôi! Chẳng nhẽ cứ quan tâm tới ai thì t yêu người đó à?

_Gi mà phản ứng gê thế! Tao trên tí thôi mà! Mày nhìn xem mặt thằng Sơn xì nó đỏ bừng rồi kia..ha...ha...

_Thằng ngu! Uống bia thì mặt phải đỏ chứ...2 thằng mày lấy gương mà soi đi xem cái mặt 2 thằng mày có đỏ k?

_À bọn mày ơi! Tao nghe đồn là Ngọc Hiếu sắp lấy chồng đấy!

_Tin vịt ở đâu thế? Nó mới có 18t tuổi chồng con gì?

_Đúng ..đúng – tôi phụ họa theo

_Thì tao đã bảo là tin đồn mà !

_Cái tội phát ngôn linh tinh ! uống cạn đi mày!

.

_Giờ nhậu xong rồi thì đi đâu đây bọn mày! Lâu lắm anh em mình mới gặp nhau mà về sớm thế hả?

_Thôi! Tao về đi ngủ đây – tôi bàn lùi

_Ngủ gì giờ này hả thằng khùng!

_Mày k biết là những lúc ngà ngà say là tao lên giường đi ngủ hả?

_Ngủ nghe cái gì! Đi chơi đã rồi về ngủ sau!

_Thế bọn mày định đi đâu?

_E ..hèm..đề xem nào! Chắc tết dương này đưa nào cũng về quê! Vậy bọn mình đến nhà bọn ăn chơi lớp mình chơi đi! lâu k gặp mấy con đây k biết giờ bọn đây trông thế nào nhớ?

_Ồ..ngon! ý kiến hay đấy, luôn và ngay đi bọn mày!

_Chúng ta sẽ vào nhà ai gần đây nhất và từ đó đi tới các nhà khác! Theo hai bọn mày thì nhà ai gần nhất trong nhóm ăn chơi tính từ quán nhậu này..

_Biết chết liền!

_A! Có rồi...nhà Ngọc Hiếu gần đây nhất! Bọn mình tới nhà nó trước đi!

_Hả! Tới nhà Ngọc Hiếu á? – tôi tò ra bất ngờ

_Sao vậy Sơn xì ?

_Không! Không sao cả !

_Thằng cút! Mày làm tao hết hồn...vậy thì Going to Ngọc Hiếu home !!!!

.

Độc đường đi đến nhà em tôi hơi hồi hộp và lo sợ , hồi hộp vì đã lâu rồi tôi không gặp em không biết em có thay đổi gì nhiều không và đây là lần đầu tiên tôi vào nhà em .Tôi cũng lo sợ là lúc bọn tôi tới thì em không có ở nhà , nếu em không có ở nhà chắc tôi sẽ buồn lắm..

“Ngọc Hiếu ơi...Ngọc Hiếu ơi!”

_Hình như không có ai ở nhà mày ah!

_Thằng dở người này! Mất mấy đề làm cảnh à! Cái chuông nó to lù lù thế kia mày k ấn mày nghĩ sao cái nhà to thế này gọi cửa có ai nghe thấy không?

_Ồ ha! Mày nói cũng có lý! Để tao thực hành luôn!

“Kinh..kong...kinh...kong..”

_Uầy! Có người ra mở cửa rồi kia! Hiệu nghiệm thật đấy!

Mặc kệ hai thằng dở độc thoại với nhau , tôi ở ngoài đợi chờ em ,không biết em có nhà không nữa...rồi thì người ra mở cửa không phải ai khác mà chính là em..

_Sao hôm nay 3 con tôm lại tới nhà rồng thế này..hihi!

_Tại 3 con tôm này lâu lắm không đến nhà con rồng xinh đẹp này chơi! Nên hôm nay phải bỏ bao nhiêu cuộc vui để đến thăm rồng xinh đẹp đây..he..he..

_Ý..cái mồm kia! Đéo như kẹo kéo! Thôi mời 3 con tôm vào nhà !!

....

_Wày !wày! lâu lâu k vào nhà Ngọc Hiếu , giờ thay đổi quá ..nhất là cái màn hình LCD 50inh xem đã cả mắt...quả này tớ phải dọn qua nhà Ngọc Hiếu ở mất thôi! Có cái màn hình này xem bóng đá hay phải biết ...son xi nhớ! – nó húch vào vai tôi!

_Uhm...

Em từ trong nhà bước ra trên tay bê mấy cốc nước ra mời chúng tôi.

_Các cậu uống nước này! Nhà tớ chỉ có nước lọc thôi ! các cậu uống tạm nhé!

_Không sao! Nước lọc nhà Ngọc Hiếu là ngon nhất.

_Thế bọn cậu không đi chơi đâu à!

_Uhm bọn tớ vừa đi uống bia rồi! Giờ là đi vào mấy nhà các bạn gái lớp mình chơi thôi! Thế Ngọc Hiếu k đi chơi đâu à?

_Huhu..bọn cậu không thấy tớ ở nhà 1 mình sao! Bố mẹ tớ đi về quê hết rồi! Tớ phải ở nhà trông nhà đây nè...

Hai thằng bạn tôi thuộc loại lạnh lùng , mau mồm nên bọn nó toàn tiếp chuyện vs em còn tôi thì im lặng vì tôi hơi say đôi khi cũng phụ họa mấy câu cho đỡ nhàm chán.Lâu rồi tôi không gặp em , em giờ khác quá , trông em trưởng thành hơn ,xinh hơn ..vì say nên đôi lúc tôi nhìn em thành ra hai em , 3 em ... Nói chuyện xong với 2 thằng bạn tôi em mới quay sang trog chuyện với tôi..

_Son! Cậu vẫn ít nói nhì!

_Uhm..hi..hi – tôi gãi đầu gãi tai.

_Thế giờ cậu học ở đâu rồi! – em hỏi tôi!

_Vì thiếu nửa điểm nên tớ nộp nguyện vọng 2 vào trường o? gần nhà !

_Thế à! Uhm học gần nhà cũng đc ! chứ như bọn tớ này học trên HN khổ lắm...

_Ngọc Hiếu nói đúng đấy! Học trên HN khổ lắm đầu tháng có tiền trợ cấp thì tiêu hết còn cuối tháng chỉ biết ăn mì gói và gói mì, bọn t ước gì đc học gần nhà như mày , tối nào cũng đc ăn cơm với thầy u ...

Ai đã uống bia hơi thì biết rồi đấy , uống nhiều thì thận nó hoạt động nhiều và ...

_Ngọc Hiếu à ! nhà wc nhà cậu ở vậy! – tôi đứng dậy cắt lời em và 2 thằng bạn tôi.

_Thằng ngố ! Mày hỏi nhà wc nhà Ngọc Hiếu làm gì ??

_Cái thằng này! Mày hỏi thế nó biết trả lời sao trước mặt người đẹp hả ! mày k để ý lúc nãy nó là thằng uống nhiều nhất à! Giờ thì lãnh hậu quả... ha..ha..

Trong lòng tôi chỉ muốn cho hai thằng bạn tốt đó một trận, bọn nó tốt tới mức làm mất sĩ diện của tôi với em...nhưng em là một thiên thần , đã là một thiên thần thì bao giờ cũng tốt.Lúc đây em chỉ cười mỉm và chỉ dẫn cận kề cho tôi ...

“..òà..òà..òà..” – những dòng nước mát lạnh từ trong vòi trên lavabo chảy ra tôi chụm tay lại hứng những dòng nước mát lạnh đó rồi cho lên mặt , dòng nước mát lạnh đây cũng một phần làm tôi thấy tỉnh hơn quả thật lúc ở quán nhậu tôi uống hơi nhiều . Với tay lấy cái khăn mặt để lau những giọt nước còn vương lại trên mặt , tôi sững người lại phải chăng đây là khăn mặt mà thường ngày em hay dùng ư! Nó thơm và mềm mại quá..cảm giác như là mặt em đang áp vào mặt tôi ấy..tôi ước gì cảm giác này theo tôi mãi không dừng ..nhưng nghĩ lại tôi làm vậy em và 2 thằng bạn tôi sẽ sinh nghi .Tôi cất lại cái khăn mặt của em một cách ngay ngắn nhất có thể và đi ra ngoài phòng khách nhà em ...nhưng khi vừa bước ra cửa tôi đã bị ngã ngay trên sàn nhà vì những dòng nước tôi vừa sử dụng đã rơi ra ngoài vì thế sàn nhà trở nên trơn và cũng do tôi vẫn còn men say trong người nên mới bất cẩn như vậy.Tôi cố gắng đứng lên và mãi không thể đứng lên đc , dùng hết sức có thể nhưng k đc tôi đành bất lực nằm trên sàn đá lạnh thấu xương và lịm dần...

....

_ Son làm gì trong đó mà lâu thế 2 cậu nhí?

_Ai biết ! ai bắt nó uống lắm làm chi! Chắc giờ nhập hộ khẩu luôn trong đó rồi hehe..he..

_ Có khi nó xỉu trong đó rồi cũng nên..haha

_ Các cậu đừng có nói nhảm! Thôi để tớ vào xem thế nào, tớ thấy hơi lo lo ...

_ Á..á.. hai cậu vào đây nhanh lên! Son. ..cậu ..ấy..nằm..bất tỉnh trên sàn nhà ...

_ Sao...sao..nó lại nằm ở đây..???

_ Tớ..tớ không biết ..tớ vào thì đã thấy Son nằm bất tỉnh ở đây rồi. Hai cậu mau bế Son vào trong giường của tớ đi.!!

_ Ngọc Hiếu ..tránh ra nào, để tớ bế nó cho, chắc nó uống nhiều quá đấy mà , đi k vững nữa nên mới ngã xoài ra nền nhà...

_ Phòng Ngọc Hiếu ở đâu ?

_ Ở..trên tầng 2.. cậu đi theo tớ..!

.

_ Oà! Thằng này trông cò lả mà nặng phết

_ Giờ tính sao đây 2 cậu ?? hay là đưa Son lên bệnh viện !

_ Thôi! Đưa lên làm gì cho ông bà già nó lo lắng ra! Nó k sao đâu chắc chỉ say quá với nằm trên sàn lạnh nên mới như vậy thôi , Hiếu cứ để nó nằm ở đây đi!

_ Hay hai cậu đưa Son về nhà đi , tớ sợ Son nằm đây..bỏ mẹ tớ về...

_ Cậu đùa à Ngọc Hiếu , nó bị vậy bọn tớ sao đưa nó về đc , đi như vậy nguy hiểm lắm ! bọn cơ động nhìn thấy là tóm gọn luôn!

_ Vậy giờ làm sao đây???

_ Hiếu cứ để nó nằm ở đây đi! tí nữa tỉnh là nó tự về đc thôi mà! Thôi bọn tớ đi về trước đây...chào Ngọc Hiếu ...

_ Ở..này...hai cậu...!!!

.

Tôi nằm trên giường của em , gối đầu vào gối của em , đắp cả chăn của em nữa...một cảm giác thân thương tràn ngập khắp cơ thể tôi.Tôi đã tỉnh từ lâu nhưng tôi vẫn giả vờ mình bất tỉnh để tận hưởng cảm giác đc nằm trên giường của em ,nằm trên giường của người con gái tôi yêu say đắm.Còn về em , thỉnh thoảng em lại chạy vào phòng xem tôi đã tỉnh chưa , em đến bên giường kéo lại cái chăn cho ngay ngắn lúc tôi vô ý đạp nó ra , bàn tay em rờ lên trán của tôi xem tôi có bị sốt không ...những hành động của em không khác gì cô vợ bé nhỏ đáng yêu đang chăm sóc chồng bị ốm vậy... có khi ngất xỉu ở nhà em lại hay , dù bị mất mặt trước em ,trước hai thằng bạn nhưng bù lại tôi đc em chăm sóc tận tình thì còn gì bằng...rờ chán tôi xong , thấy tôi vẫn ngủ ngon em dời khỏi giường và bước ra ngoài...tôi nằm trên giường mà phân vân quá , liệu có nên nói hết tất cả tình cảm của tôi với em không..có lẽ trái tim tôi đã quá tổn thương vì em , vì vậy nó cần đc trái tim của em làm lành những tổn thương đó.. tôi đạp chăn ra và chạy đến cầm tay em . do quá bất ngờ và theo phản xạ em quay người lại.

_ Son..sao.. Son...!?!!

Không để em nói hết câu tôi kéo em lại , ôm em vào lòng và nói những gì con tim mách bảo..

_ Ngọc Hiếu à! Tớ..tớ..thích Ngọc Hiếu từ lâu lắm rồi!

Nghe thấy tôi nói vậy em cố gắng thoát khỏi vòng tay của tôi , nhưng làm sao em có thể thoát đc cơ chứ ,thấy không thoát đc vòng tay tôi em đành buông xuôi và nói nhỏ..

_ Son..son ..bỏ Ngọc Hiếu ra đi! Có lẽ Son vẫn còn say....

_ Không..tớ hết say từ lâu rồi..! Tớ sẽ không bỏ Ngọc Hiếu ra đâu! Tớ sợ tớ bỏ Ngọc Hiếu ra tớ sẽ mất Ngọc Hiếu ...

_ Son..cậu làm sao thế,??!cậu đừng làm tớ sợ.!!!

Không để ý đến câu hỏi của em , tôi cúi xuống tìm lấy môi em ,đẩy rồi đôi môi nhỏ nhỏ xinh xinh mà những nói em nói là đôi môi đó lại chồm chồm lại đây rồi..tôi hôn ngẫu nhiên trên đôi môi đó trước ánh mắt ngạc nhiên từ em..có lẽ đây là hành động quá bi ối , hôn nhau là gì? Hôn nhau là 2 bên phải có cảm tình với nhau yêu nhau và đặc biệt là 2 bên phải tự nguyện.Còn tôi và em thì sao.. tôi thì tôi đã quá yêu em ..còn em ..em có yêu tôi không..hành động của tôi là hành động của sự kìm nén cảm xúc trong một thời gian khá dài...em vẫn trừng mắt nhìn tôi và không có bất cứ một hành động gì gọi là phản kháng cả ..còn tôi thì vẫn hôn ngẫu nhiên đôi môi em như muốn cắn nát nó ra vậy.Không dừng lại ở đó , vừa hôn tôi vừa đẩy em và tôi ngã lên trên giường của em ..rồi như không kìm nén đc cảm xúc tôi vô ập lấy xem , siết chặt cơ thể em vào người tôi..tôi cũng chỉ có ý định là ôm em ,hôn em thôi nhưng cái tay của tôi nó lại không chịu yên nó đã chạy khắp trên cơ thể mềm mại của em ..từ ngà ba huyền bí...đến vòng em thon thả..và khi bàn tay

tôi đến nơi có đôi gò bồng đào đang ẩn dưới lớp áo của em thì tôi dừng lại... một chút lí trí đã còn lại trong người tôi nhưng nó chả đủ để ngăn cản con quỷ trong người tôi đang lớn dần lên...tôi dùng hết sức xé nát vật cản tôi tiến đến đôi gò bồng đào ...em vẫn nằm yên , đôi mắt nhắm nước vô hồn nhìn lên trần nhà .. có lẽ em đã quá thất vọng về tôi , về 1 thằng nổi tiếng là hiền lành đôi khi nhút nhát và giờ đây thằng hiền lành là tôi đó đã biến thành con quỷ , một con quỷ đầy nhục dục...thấy em khóc tôi vẫn mặc kệ...phá dc hàng rào phân cách đôi gò bồng đào..tôi như một con thú đang đến thời kỳ động dục ...tay tôi hoạt động không ngừng nghỉ ..hết bên gò bồng đào này đến gò bồng đào kia...cảm xúc trong tôi quá nhiều ..đôi lúc tay tôi như muốn vô nát đôi gò bồng đào đó...hành động này của tôi là như thế nào... tôi đang trả thù em ư..hay là vì tôi qua yêu em...không..nếu như tôi yêu em thì tôi đã k làm như vậy ..không hành hạ thân thể em...tôi đã biến thành con quỷ thì làm sao trong một khoảng thời gian ngắn tôi có thể trở lại con người tôi , một con người hiền lành trong mắt mọi người dc. Một tay tôi vẫn hành hạ gò bồng của em , tay còn lại tôi di chuyển xuống ngã ba huyền bí...một ngã ba đầy nhục dục và tội lỗi...bàn tay tội lỗi của tôi đang xâm chiếm cái ngã ba ba đó... theo bản năng của con gái..em khép chặt chân lại không cho tôi làm những điều tội lỗi đó nữa..và em bắt đầu lên tiếng “Dừng..dừng ...son..hãy..dừng..lại..đi” .Em là một thiên thần trog mắt tôi , nhưng bây giờ em có là là thần tiên, thiên sứ hay một vị thần nào đó ...thì em cũng không thể biến tôi lại trở thành con người thật của tôi dc ...Mặc sức em ngăn cản tôi , van nài tôi...tôi vẫn mặc kệ, tôi dùng hết sức của mình để tách đôi chân dài miên man của em để đến ngã ba huyền bí ...chân em khép chặt lắm, có lẽ bao nhiêu sức lực trong người em , em đều dồn hết vào đôi chân , nhưng dù em có dùng hết sức đi nữa thì làm sao em có thể chiến thắng dc sức mạnh con quỷ trong người tôi dc...tách dc đôi chân của em , tôi lại hành động khác thô bạo giống y hệt hành động khi tiến đến nơi có đôi gò bồng đào vậy... em thì vẫn cứ khóc..và ra sức nói “Son..cậu..cậu..không..thể...” ...khi tôi nhìn thấy đám cỏ xuất hiện ở ngã 3 huyền bí...người tôi như hóa đá trước cảnh tượng đó...tôi đã gần 20 tuổi...cũng biết một chút ít về cơ thể con gái qua các mẫu truyện người lớn mà bọn ở lớp chuyền tay nhau đọc “Cô Giáo Thảo” , hay có thể nhìn qua phim ảnh đặc biệt là bộ phim người lớn nổi tiếng đã làm nổi sóng tất cả diễn đàn ở VN đó là “Nhật Ký Vàng Anh” ...nhưng giờ đây tôi không phải nhìn thân thể con gái qua phim ảnh nữa mà là tận mắt nhìn thân thể một người con gái , đôi gò bồng đào , đám cỏ ở ngã 3 huyền bí. đó k phải ai khác..chính là em ..người con gái tôi yêu... tất cả những gì trên thân thể em tựa như những kỳ quan thiên nhiên thế giới , tất cả đều do tạo hóa của tự nhiên mà ra ...giờ đây..chính tôi đang hủy hoại những kỳ quan thiên nhiên đó.... càng nhìn em , nhục dục của tôi càng tăng cao...người tôi nóng bừng..tim đập nhanh , đầu óc tôi mụ mị , tôi cảm thấy trong người bứt rứt không yên... à phải rồi..cậu bé ..cậu bé của tôi nó chưa dc giải thoát khỏi bộ quần áo trên người tôi ... một tay tôi vẫn giữ chặt lấy em để em không chạy thoát dc...một tay kia tôi run rẩy kéo quần xuống ...khi cậu bé của tôi bước ra thì cũng là lúc em phản kháng khá mạnh mẽ..điều đó cũng có lý thôi..cho dù em có yêu tôi..thì em cũng phải rất bất ngờ trước hoàn cảnh này.. tôi đang điều có lỗi đối với em..Em định nói gì nhưng tôi đã kịp dùng môi mình chặn mồm em lại ...và tôi bắt đầu cho cậu bé của mình đi khám phá đám cỏ ở ngã 3 huyền bí...khi cậu bé tiến gần đến đám cỏ..em định vùng dậy..nhưng tôi đã kịp đè thân thể của tôi lên em ...môi em vẫn bị môi tôi không chế..và giờ đây tôi chỉ thấy những giọt lệ tuôn ra 2 bên khóe mắt em..Cậu bé của tôi cũng khá vất vả khi đi khám phá đám cỏ đó có con thóc và con thóc đó không ngừng tuôn nước ...làm cậu bé của tôi trượt lên trượt xuống mấy lần...rồi thì cậu bé của tôi cũng tìm dc lối vào trong đám cỏ đó..theo bản năng..cậu bé đi vào rồi lại đi ra trong đám cỏ ấy...còn em..mỗi khi cậu bé đi vào người em là một em co nhúm người lại... bỗngg..tôi rùng mình...và tất cả những gì tinh hoa nhất tôi đã trao trọn cho em...

.....

Tôi tỉnh dậy, toàn thân tôi ê ẩm, trước mặt tôi toàn một màu trắng ..lẽ nào đây là bệnh viện ư? Sao tôi lại ở đây...?? và người con gái nằm gục đầu bên giường bệnh của tôi đó là mẹ tôi..

_Mẹ...oi!Mẹ...oi!!!

Mẹ thấy tôi tỉnh và nở một nụ cười đầy vẻ mệt nhọc..

_Tỉnh rồi hả ! mày làm mẹ lo quá!

_Sao..con..lại..nằm.ở..đây ..vậy mẹ!??!

_Mày không nhớ gì sao?

_Dạ..con..không.!!.

_Có mấy đứa bạn mày đưa mày vào đây! Bọn nó bảo với mẹ là mày uống nhiều bia say sìn rồi ngã...bất tỉnh...Bác sỹ bảo là mày mà đưa vào kịp không thì ...

_Có..thật..là mấy ..đứa bạn..con đưa con vào viện k ạ!

_Uhm! Hai trai và một gái..sao vậy con!

_Dạ..ko..ạ!

Nghe mẹ nói vậy , tôi mới thờ phào nhẹ nhõm..hóa ra những gì tôi đã làm với em chỉ là một con ác mộng...nếu đó không phải là con ác mộng thì cuộc đời này tôi là thằng tội đồ mất....

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Ngọc Hiếu Oi....Anh Mất Em Thật Rồi..!!!!

...Chúng ta đã quen nhau đc gần 6 năm..

...Không ai ngờ rằng..

...Anh có thể yêu em đơn phương từng ấy năm..

...Nhưng sự thật thì đúng là như vậy..

...Kí ức của những nỗi đau mình anh chịu..

...Vẫn lưu lại trong trái tim anh..

...Anh rất nhớ!!! ...

...Anh và em lần đầu quen nhau và kết bạn với nhau..

...Em có biết! Từ lúc đó anh đã yêu em bằng cả trái tim..

...Mọi người nói rằng :Yêu đơn phương là rất khổ..

...Nhưng thật sự thì anh không thể cảm nhận đc điều đó ...

...Chỉ tự nói với bản thân là :Anh yêu em..

...Thời gian cứ dần trôi theo năm tháng..

...Đau khổ và nhớ nhung..

...Cố gắng tự dối lừa bản thân..

...Đầu tiên là bạn..

...Sau 6 năm vẫn là bạn..

...Anh và em sẽ mãi mãi chỉ là bạn..

...Nhưng điều đó với anh thật là khó...

...Nhưng trong suốt thời gian 6 năm yêu đơn phương em..

...Đôi lúc anh và em nói chuyện với nhau rất vui..

...Cho dù em có yêu một ai khác...

...Những lúc cô đơn anh vẫn gọi tên em..

...Chỉ lặng lẽ khóc...

... “Hy vọng em sẽ gặp đc một người tốt” ...

...Anh biết...

...Anh không có đc em..

...Vì anh là một thằng quá nhút nhát nên trong suốt 6 năm vẫn không dám tỏ lộ với em..

... “Em dự định kết hôn” đó là những gì em đã nói với anh..

...Khoảnh khắc ấy...

...Dường như anh không nói lên lời..

...Lúc đấy anh đã khóc...

...Người đàn ông mà khóc vì em là người ta yêu em quá nhiều” ...

...ANH YÊU EM...

...Đó là lời nói không bao giờ anh nói đc với em nữa rồi...

...Tạm biệt em , tạm biệt mối tình yêu đơn phương của anh...

=====

Trên xe bus của ngày đầu tuần đông nghẹt người , tôi cũng cố gắng bon chen cho mình một chỗ đứng để không bị muộn học cái môn Chủ Nghĩa Mác

nắc dịch thì có một đứa bạn hồi cấp 3 đập vai tôi và nói:

_Son Xi! Ngọc Hiếu nó có mời mày không?

_Mời là mời cái gì?

_Thế mày chưa biết tin gì hả?

_Tin gì?- tôi liếm môi.

_Sao mày update thông tin kém vậy! Thế thì vánh tai lên mà nghe cho rõ đây : “NGỌC HIẾU SẮP LẤY CHỒNG”

Nó nói to tới mức mà mọi người trên xe quay lại nhìn hai chúng tôi như sinh vật lạ.Tôi chẳng thêm để ý bọn họ nhìn tôi mà quan trọng là tai tôi như ù đi khi nghe tin em sắp lấy chồng? Thế là hết! Em đi lấy chồng thế là tôi hết cơ hội nói với em bao ấp ủ trong vòng 6 năm qua, cũng đúng thôi ông trời cho tôi thời hạn 6 năm mà tôi cũng không làm đc điều mà tất cả đàn ông trên thế giới này đều làm.....

.....

Tôi như cái xác không hồn , chỉ biết nhìn một vật nào đó rồi đắm chiêu suy nghĩ.Em mới có 18t tuổi thôi , cái tuổi đc coi là người lớn một chút trẻ con một ít vậy mà em sắp chuẩn bị lấy chồng , với cái tuổi ấy thì sao em có thể làm tốt trách nhiệm của một người vợ đc cơ chứ? Hay là em chạy theo một bọn teen hiện nay vẫn đang làm là : “Ăn kem trước cổng” nên mới lấy chồng sớm như vậy ? không em không thể như thế đc ! ông trời ơi hãy cho tôi một chút gọi là tôn trọng với em đi đừng để tôi khinh rẻ em nữa....

“0168xx x... is calling”

_Alo! Ai đấy ạ?

_Tớ đây! Ngọc Hiếu đây!

_Ngọc Hiếu nào! – tôi chả hiểu tại sao tôi lại nói như vậy nữa.

_Trời ơi! Sao Son quên tớ nhanh thế!

_Hix! Tớ xin lỗi! Tại dạo này học nhiều quá nên đầu óc không đc ổn cho lắm!

_Um! Không sao! Mà Son nè! Tớ nay cậu rảnh không ?

_Uhm! Tớ tớ rảnh! Có việc gì thế Ngọc Hiếu?

_Vậy nhé! Tớ tớ đợi cậu ở quán cafe Khoảng Lặng , có việc gì thì lúc đó tớ sẽ nói cho cậu biết!

Tôi thắc mắc là không biết em hẹn tôi có việc gì , đã lâu rồi tôi với em có qua lại với nhau gì đâu ? gặp em cũng tốt ,tôi muốn gặp em để xác nhận việc em lấy chồng có phải sự thật như đứa bạn đã nói với tôi không?

.....

...20h tại quán cafe Khoảng Lặng..

_Son! Tớ ở đây – em ngồi ở nơi khuất nhất trong quán và vẫy tay khi tôi vừa mới bước vào cửa.

_Sao Son đến trễ vậy! – em nhăn mặt .

_Tớ xin lỗi ! Tại xe tớ hỏng nên phải đi mượn xe hàng xóm nên đến trễ.

_Bỏ qua cho cậu đấy! Tớ đi vào vấn đề chính đây đó là tớ sắp lấy chồng có gì cậu đến chung vui với vợ chồng tớ hôm cưới! – vừa dứt lời em mở túi sách đưa tôi tấm thiệp mời.

Thế là hết! Hết thật rồi , hóa ra cái tin như sét đánh ngang tai tôi nghe đc từ bạn tôi đó là sự thật lúc đầu tôi không tin đâu nhưng giờ thì không thể không tin đc nữa rồi cái tin đó giờ đây chính mồm em xác nhận lại thì sao có thể sai đc cơ chứ?

_Sao..sao..cậu.. lấy ...chờn..g sớm ..thế? – tôi lấp bắp chả nói lên một câu hoàn chỉnh.

_Hi ..hi ! Thì tớ thấy lớp mình không có ai lấy thì tớ là người đầu tiên vậy!

_Mà.. Ngọc... Hiếu..lấy ai thế?

_Chồng chưa cưới của tớ á! Tớ nói cậu chắc không biết là ai đâu vì anh ấy nhiều tuổi hơn bọn mình !

Tôi và em cứ thế ngồi nhìn nhau mà chả nói với nhau câu gì ! Mấy lần tôi đưa tách cafe lên miệng nhắm một chút để lấy tinh thần nói hết với em nhưng tôi nghĩ lại bây giờ nói với em thì có ích gì , em sắp lấy chồng , tôi làm như vậy thì càng làm cho em thêm bối rối ! mặc dù rất hận em nhưng tôi vẫn muốn em vui vẻ trong ngày cưới vì thế tôi sẽ giữ lại những điều ấp ủ trong 5 năm qua đó ở yên trong trái tim tôi . Giường như em đã cảm nhận đc sự ngọt ngào trong quán cafe nên em đã lên tiếng:

_Thôi! Muộn rồi! Mình về thôi! Có gì thì hôm đấy nhớ đến Sơn nhé! Tớ mời lớp mình ít lắm vì lớp mình học trên HN nhiều nên không về đc chỉ có Sơn và một số bạn khác là học ở nhà nên tớ mới mời thôi!

Tôi không nói gì chỉ lẳng lặng cùng em rời khỏi quán và đứng nhìn em khuất dần sau màn đêm dày đặc . Trên tay tôi có cầm cái thiệp cưới của em , tôi nhìn nó và cười trong nước mắt : “ đây là kết quả của 5 năm yêu đơn phương ư? ” tôi định vất nó vào sọt rác ở quán cafe nhưng nghĩ lại những lời nói của em tôi đành mở nó ra xem ngày để đến dự đám cưới em . Tôi thật không thể tin vào mắt mình đc nữa ngày em lên xe hoa về nhà chồng lại chính là ngày sinh nhật của tôi , sao cuộc đời tôi lại có những hoàn cảnh trở trêu đến thế này ...

Tôi có kể với mẹ là tôi đc mời đi ăn cưới , mẹ chỉ cười và nói với tôi “Thôi coi như mất tiền đi Giải Ngộ con à” . Tôi không hiểu ý mẹ tôi cho lắm , nhưng mẹ tôi đâu biết rằng người mà tôi đi dự đám cưới đó là mối tình đầu của tôi

.....

Hôm nay là ngày cưới của em và cũng là ngày sinh nhật của tôi , nói đến sinh nhật thì từ nhỏ tới giờ tôi chưa một lần đc tổ chức sinh nhật và mời bạn bè đến dự vì một lý do rất đơn giản là sinh nhật của tôi vào gần những ngày chuẩn bị tết âm lịch nếu mà có tổ chức thì chắc cũng không ai đến , hồi bé tầm lớp 6,7 tôi có đòi mẹ tổ chức sinh nhật vì tôi thèm cảm giác đc tặng quà , thèm một lời chúc sinh nhật , thèm ăn bánh ga-tô ...nhưng mẹ tôi lại ân cần nói : “ con à nhà mình làm gì có tiền để tổ chức sinh nhật , mà có tổ chức thì chắc gì các bạn con đã đến vì chúng nó còn mãi đón chờ tết đến ” từ đó trở đi tôi không còn với mẹ tổ chức sinh nhật nữa và coi ngày sinh nhật như là một ngày bình thường như những ngày khác trong năm . Nhưng năm nay sinh nhật của tôi đặc biệt quá , một sinh nhật không có bánh sinh nhật , không có những lời chúc mừng mà thay vào đó là cảnh tôi chứng kiến em và chồng em tay trong tay đi với nhau trong một ngày quan trọng nhất của cuộc đời em .

Tôi có ý định không đi chỉ gửi tiền mừng thôi nhưng nghĩ lại những lời em đã nói với tôi , tôi đành trút bỏ bao muộn phiền để đến dự đám cưới của em , mong sao ngày cưới của em có đông đủ gia đình , bạn bè .. đây có lẽ cũng là điều tốt cuối cùng tôi làm cho em . Mở cái tủ quần áo quen thuộc , tôi không biết nên chọn bộ cánh nào đẹp nhất , phù hợp nhất trong ngày cưới của em , rồi thì tôi cũng chọn đc một bộ cánh ưng ý cho mình đó là áo vest , quần âu và một chiếc cà vạt đen ...

....

Khi tôi vừa bước chân vào cổng khách sạn , nơi em tổ chức đám cưới ở đó thì mọi người đều quay về phía tôi , có lẽ họ nhầm tôi là chú rể hay chăng ? tôi chả quan tâm , tôi tiến đến chỗ đám bạn học cấp 3 mà đa số là cái đám ăn chơi của lớp tôi ...

_Ái chà! Sơn xì! Hôm nay ăn mặc như chú rể ấy nhỉ !

Tôi không biết bọn nó nói đùa hay là khen tôi thật , tôi chỉ biết cười trừ trước lời nói đó ... rồi thì khi cánh cửa khách sạn mở ra và ngay sau đó là em cùng chồng em tay trong tay bước ra đón chào khách đến dự đám cưới . Hôm nay em trông thật xinh , em mặc bộ đồ cô dâu quen thuộc nhưng trên đầu em điểm thêm một cái vương miện nhỏ nhỏ càng tôn thêm vẻ đẹp thiên thần của em , có lẽ em là cô dâu đẹp nhất mà tôi đã từng gặp ... còn chồng em thì mặc trên người bộ áo vest sang trọng nhưng quả thực chồng em mặc vest không đẹp bằng tôi và anh ta cũng không đẹp trai bằng tôi vậy tại sao anh ta lại có đc tình yêu của em , giờ đây anh ta còn có đc cả tâm hồn lẫn thể xác của em nữa ?? Nhìn cảnh em với chồng em cười nói với khách đến dự đám cưới mà lòng tôi quặn đau , tôi ước gì người đang tay trong tay với em kia là tôi ... vậy là tôi mất em thật rồi .. mất thật rồi...

.....

Bữa tiệc diễn ra trong sự vui vẻ của tất cả mọi người nhất là đối với em vì đây là một ngày quan trọng của cuộc đời em . Tôi và đám bạn ăn chơi của em ngồi một bàn , trong hoàn cảnh này thì sao tôi có thể nuốt trôi đc những món ăn trên bàn tiệc đc cơ chứ , thứ tôi chú ý tới nhất trên bàn tiệc đó là những chai bia . Tôi uống hết chai này tới chai khác mặc sức ngăn cản của đám bạn ăn chơi của em , những lúc như vậy tôi đều lấy cớ là uống vì ngày vui của em . Còn em thì em đang cùng chồng em đi đến từng bàn tiệc nói chuyện vui vẻ với nhau , chứng kiến cảnh như vậy tôi lại càng uống nhiều hơn ... Có lẽ tôi đã ngà ngà say , sao mà không say đc cơ chứ , tôi say bia , say em ... trong lúc đắm chìm trong men say tôi tình cờ nghe đc cuộc nói chuyện của những người đứng tuổi ngay sau lưng tôi.

_Con bé này trông trẻ mà lấy chồng sớm nhè bà nhi ?

_Bà không biết gì sao , hai đứa này ăn cơm trước kẻo rồi nên mới vội cưới đấy!

_Thế hả !!! bọn trẻ giờ kinh thật!

“Choang!!!!” – chiếc cốc trên tay tôi rơi xuống khi biết đc em lại sa đọa đến mức như vậy và giờ đây tôi đã là tâm điểm để mọi người chú ý đến , có những ánh mắt ác cảm nhìn tôi và cũng có những ánh mắt cảm thông nhìn tôi , đặc biệt hơn cả là ánh mắt khó chịu đã hiện lên trên mặt em , không hiểu lúc đó tại sao tôi lại tỉnh không còn ngà ngà say nữa và tôi đứng dậy nói câu xin lỗi với mọi người về sự vô ý của mình .

Rồi thì em và chồng em cũng đến bàn tiệc nơi tôi ngồi để nói những lời cảm ơn tới mọi người trong bàn tiệc , chồng em hô hào tất cả mọi người trong bàn tiệc trong đó có cả tôi cùng đứng dậy nâng cốc chúc sức khỏe , lúc tôi đứng lên thì cũng là lúc tôi đối diện với em , tôi cứ nhìn chăm chăm em một hồi lâu và em cũng vậy , có lẽ chồng em nhìn thấy cảnh đó lên đã trao cho tôi một ánh mắt không thiện cảm và có thể hiểu ánh mắt đó như là muốn đuổi tôi ra khỏi nơi này vì đã làm mất vui trong vài phút và giờ đây còn nhìn em chăm chăm nữa.....

Bữa tiệc cũng đã dần tàn , chồng em đi lên sân khấu cầm mic và nói muốn giao lưu ca nhạc với mọi người .Tôi là một người ít nói và hơi ngại đứng trước đám đông vậy mà khi nghe chồng em nói tôi lại là người đầu tiên bước lên sân khấu , tôi không hiểu nói mình nữa , đứng trước đám đông là cả một vấn đề lớn đối với tôi mà giờ đây đứng trước đám đông không còn là vấn đề lớn nữa mà tôi còn hát trước tất cả mọi người , hát trước em ...

Hành động bước lên sân khấu chỉ là hành động bột phát vì lúc cầm mic tôi không biết hát bài gì khi mọi người ở dưới hô hào là hát đi! hát đi! tôi lưỡng lự vì tôi chưa hát trước đám đông bao giờ , tôi có ý định đi xuống nhưng khi nhìn thấy ánh mắt em như muốn nói : “Đừng xuống , hãy hát đi” thì tôi thôi không có ý định đi xuống nữa mà ở trên sân khấu hát một bài hát dành tặng em nhân ngày cưới .Tôi đi xuống chỗ dàn nhạc và nói với anh nhạc trưởng bài hát mà tôi muốn hát , bài hát tôi hát dành tặng em là bài hát nổi tiếng cho tới tận bây giờ nên dàn nhạc có thể dễ dàng đánh đc bài đó. Trở lại với sân khấu nhỏ trong tiệc cưới tôi lấy hết cảm đảm và nói :

“Cách đây 6 năm có một người con gái đã cướp đi trái tim của tôi! Và giờ đây vì người ấy tôi xin nguyện dùng trái tim của mình để hát tặng người ấy một bài hát, và bài hát đó là bài : Bức Thư Tình Đầu Tiên...”

Khi tôi nói xong câu này tất cả mọi người trong bữa tiệc đều “ồ” lên một tiếng, và tôi bắt đầu cất lên những tiếng hát đầu tiên của mình của mình ...

... Khi anh đưa mắt nhìn em qua tấm gương...

... Ta đã gặp nhau , bồi hồi thật lâu...

...Đêm nay! Giường như những ánh mắt muốn đi kiếm tìm nhau...

...Anh muốn nói với em những điều thật lớn lao...

...Sẽ luôn ở đây! Nơi tìm anh , tình yêu bất tận...

...Phút giây anh ghen lời! Vì biết em yêu anh...

...Và anh sẽ là người đàn ông của đời em...

...Anh đã mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ...

... Vì yêu em ngày mai anh bước trên con đường dài...

...Em có nghe...

...Mùa đông những ngọn đèn vàng...

...Anh nhớ em...

...Anh nhớ em...

...Miễn mang bên trang thư tình gửi đến em...

...Bạn đời ơi...

....Anh mơ! Mỗi sớm tinh giãc....

....Mắt anh kiếm tìm...

....Tai anh lắng nghe....

....Môi anh cất tiếng gọi...

... Và vòng tay anh rộng mở....

....Đón em vào lòng...

Hát hết lời một của bài ,trong lúc chờ nhạc để hát tiếp lời 2 , tôi lại tiếp tục nói những cảm xúc chất chứa trong tôi ...

“Người... con... gái... đã ...cướp ...đi trái tim tôi giờ đã một gia đình nhỏ và giờ đây tôi chỉ biết đứng từ xa nhìn em vui vẻ bên gia đình nhỏ bé ấy mà lòng... quặnđau....”

...Anh muốn nói với em những điều thật lớn lao...

...Sẽ luôn ở đây! Nơi tìm anh , tình yêu bất tận...

...Phút giây anh ghen lời! Vì biết em yêu anh...

...Và anh sẽ là người đàn ông của đời em...

...Anh đã mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ...

...Vì yêu em ngày mai anh bước trên con đường dài...

...Em có nghe...

...Mùa đông những ngọn đèn vàng..

...Anh nhớ em..

...Anh nhớ em..

...Miên mang bên trang thư tình gửi đến em..

...Bạn đời ơi....

....Anh mơ! Mỗi sớm tinh giãc....

....Mắt anh kiếm tìm....

....Tai anh lắng nghe....

....Môi anh cất tiếng gọi....

...Và vòng tay anh rộng mở....

....Đón em vào lòng....

Tôi không tin vào tai mình đc nữa! Đây là tôi hát ư! Có tin đc không? Bài hát cảm xúc quá , vừa hát nước mắt tôi cứ tuôn rơi vì thế mà bài hát càng thêm ý nghĩa đối với tôi , cứ thế tôi nhìn vừa nhìn em vừa hát đến tận những giai điệu cuối cùng của bài hát .Khi tôi kết thúc bài hát , tất cả mọi người đều đứng hết dậy vỗ tay cho bài hát của tôi , không biết họ vỗ tay vì tôi hát hay hay là cảm thông cùng tôi nữa . tôi cảm thấy ngại quá nên chỉ biết cúi đầu trước mọi người và đi xuống cánh gà ... bước ra khỏi bữa tiệc và trong lòng thầm nhủ : “ Hạnh Phúc Nhé Em”

P/s: Đây là bài hát lúc tôi hát ở đám cưới em , giờ đây khi viết câu truyện này tôi mới có ý định thu âm bài hát này , đây như là việc làm cuối cùng tôi làm vì em vì nỗi tình yêu đơn phương của tôi .Tôi hát không bằng một phần mười ca sĩ Tân Minh nhưng chắc gì ca sĩ Tân Minh đã si tình bằng một phần mười tôi..

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Đêm Nay Có Lẽ Là Một Đêm Dài Với Anh “Ngọc Hiếu” À....

1 năm sau....

Cuộc sống của tôi vẫn diễn ra êm ả như mặt hồ không gợn sóng sau khi em lấy chồng . Thời gian trôi thật nhanh thế là em đã lấy chồng đc 1 năm rồi! Còn tôi thì vẫn không một mối tình nào vắt vai từ lúc em lên xe hoa, có phải trái tim tôi đã hóa đá vì em rồi sao! À báo cho các bạn một tin vui đó là em đã sinh baby và baby của em là một bé gái.

...0972xxxx ... calling..

_Alo! Ai đấy ?

_Alo! Son xì à! Tớ Long đây, có bạn gì không đi thăm Ngọc Hiếu đi!

_Ngọc Hiếu làm sao mà phải đi thăm ?

_O! Ông chưa biết gì à! Hôm nay là đầy tháng con gái NH , mấy đứa lớp mình đang tụ tập đi kia kia!

_Uhm! Vậy đợi tớ 10’’ !

_Nhanh lên đấy, ko bọn nó đợi!

Tôi dần do suy nghĩ mãi có nên đi hay không vì lúc chiều tôi mới trở về nhà sau một chuyến đường dài từ quê lên trong kì nghỉ hè , trong người vẫn còn khá mệt chỉ muốn ngủ ngủ và ngủ thôi nhưng tôi nghĩ đến em nghĩ đến bọn lớp tôi sẽ nghĩ gì khi tôi k đến thăm em , và hơn nữa tôi đã không còn tình cảm với em thì có gì mà tôi k cố gắng đi một chút chứ

Tôi phóng xe đến nơi lớp tôi tụ tập để đi đến nhà em , những người đi thăm em toàn là nhóm ăn chơi trong lớp hồi cấp 3 ,không nhiều chỉ có gần 10 người trong đó có cả tôi .Khi đến nhà em thì em ra mở cửa ,lúc mở cửa ra cho bọn tôi vào , tôi và bọn lớp không thể nào nhận ra em nữa , thân hình mảnh mai của em hồi cấp 3 giờ biến đâu mất mà thay vào đó là thân hình phát tướng ... mấy đứa còn nói vui là nhìn em không khác gì cái thùng phi , nếu mà tôi vẫn còn thăm yêu em thì đảm bảo tôi sẽ chửi thảm mấy đứa kia còn bây giờ thì sao nhỉ ? tôi chỉ cười mỉm khi nghe mấy đứa kia nói vậy.

Nhìn thân hình phát tướng của em như vậy k hẳn là em xấu đi mà trong mắt tôi em xinh đến lạ thường ,em trắng hơn trước ...nhiều lúc nhìn em mới chuyện với mấy đứa bạn về cuộc sống vợ chồng của em , vừa nghe vừa nhìn bức ảnh cưới treo ở phòng khách mà tim tôi tự nhiên nhói đau , một cảm xúc thật là ngọt ngào,khó thờbọn tôi nói chuyện to vậy mà baby của em vẫn ngủ ngoan như chú cún con .Mấy đứa con gái cứ tranh nhau bế và chụp ảnh ... và cuối cùng tôi cũng đc bế baby của em , do tôi chưa bế trẻ con bao giờ nên còn khá vụng về và sự vụng về của tôi đã làm baby của em thức giấc, những tưởng như mấy đứa trẻ con khác thức giấc là khóc nhưng baby của em ngoan thật là ngoan baby k những k khóc mà còn mỉm cười với tôi ...rồi baby lại rúc đầu vào ngực tôi ngủ tiếp, sau khoảnh khắc diệu kì đó tôi đc mấy đứa trong lớp khen là có duyên với baby của em và điều quan trọng là em cười...một nụ cười mà đã lâu lắm rồi tôi mới thấy nó xuất hiện trên mặt em.ngay lúc đó một cảm giác thân thương tràn ngập khắp người tôi ... nụ cười của baby như đc hiểu là em đã k mang lại cho tôi hạnh phúc thì con của em đã thay em mang lại điều đó...phải nói là baby của em xinh thật là xinh , da trắng , má núm đồng tiền một bên thôi nhé! một ý nghĩ thoáng qua đầu tôi đó là tôi ước gì đây là con gái tôi và em là cô vợ bé nhỏ của tôi nhưng ý nghĩ ấy chợt vụt tắt vì sự thực em đã có chồng và trên tay tôi là sản phẩm của em và chồng em

.

Cuộc sống của tôi bắt đầu đảo lộn khi tôi nhận đc một tin không hay từ đứa bạn ngồi cùng bàn hồi cấp 3 , các bạn còn nhớ nhân vật Vân không nhỉ..tôi nhận đc tin không hay từ Vân vào một buổi tối thứ 7 ...

son xichào em!

hoabanglang_ub:đắm cho h

hoabanglang_ub:sắp kiểm tra giữa kỳ chưa

son xicòn lâu

son xigần tết cơ

hoabanglang_ub:mà ở đó tập quân sự chưa

son xitúi zoi

son xitập từ lúc nhập học năm 1 rồi

hoabanglang_ub:t học tới 20/11 là hết kì rùi đi tập quân sự 1 tháng trên vĩnh phúc cơ

hoabanglang_ub:thía ah

son xithix nhỉ

son xihat này Vân chắc thành ắt rồi

son xidi như vậy khổ lắm

hoabanglang_ub:chắc thía

hoabanglang_ub:

son xivớ vắn đi xong thành con ghè thì xong

son xi:

hoabanglang_ub:mà tết dương lịch lớp mình họp ah

hoabanglang_ub:đắm cho phát h

son xinghe tin vịt ở đâu thế

hoabanglang_ub:ko biết

hoabanglang_ub:hjhj

hoabanglang_ub:mà chuyện viết xong chưa

son xisắp rồi

son xicòn mấy hồi nữa

son xivs lại thu âm bài hát cho#13;

hoabanglang_ub:thu âm ở đâu

hoabanglang_ub:son sáng tác ah

son xiđiên à

son xi:bài bức thư tình đầu tiên

hoabanglang_ub:ah

hoabanglang_ub:thía thu ở đâu

hoabanglang_ub:tưởng son có tâm trạng sáng tác

hoabanglang_ub:ah

hoabanglang_ub:đạo này có nghe tin gì từ em nhưng ko?

hoabanglang_ub:đâu rồi

son xidây

hoabanglang_ub:ko nghe thấy tờ hồi ah

son xithu ở mấy tính

son xik quan tâm nữa rồi

son xidạng đi tìm tình yêu mới rồi

hoabanglang_ub:ko quan tâm thiệt

hoabanglang_ub:thiệt

son xithật luôn

hoabanglang_ub:t có tin bunn định kể cậu nghe nhưng chắc nghe xong cậu lại càng bunn nên tui

son xisao sao

son xinói nhanh

hoabanglang_ub:thui

hoabanglang_ub:tin bunn lắm

son xik nói thì khỏi làm bạn vs tớ nhé!

hoabanglang_ub:uh

son xihm

son xivậy thôi

son xicắt hết tình bạn tại đây

hoabanglang_ub:trời

hoabanglang_ub:tại bùn mà

son xi:Nhìn nhau mà sống chứ !

son xicó gì mà k nói đc

son xitớ buồn nhiều rồi

hoabanglang_ub:hôm nay tớ nghe từng kể

son xibây h buồn thêm có là gì?

hoabanglang_ub:nhưng t thấy bùn nên thui

son xitức là chuyện k liên quan gì tới tớ hả

hoabanglang_ub:uh

hoabanglang_ub:ko liên quan tới cậu

son xithế liên quan tới ai

hoabanglang_ub:tới nhưng với lại chồng nhưng thui

son xithế thì có gì mà k kể đc

hoabanglang_ub:tại c nghe c lại bùn

son xi:V có hiểu thế nào là 2 từ Con Người k?

hoabanglang_ub:t nghe t cũng thấy bùn

hoabanglang_ub:

son xi:V có hiểu thế nào là 2 từ Con Người k? Đã là con người thì phải hiểu là phần người nhiều hơn phần con

hoabanglang_ub:

son xitrả lời đi

hoabanglang_ub:thì anh Tùng kể là

hoabanglang_ub:nghe mẹ của Dung nói chuyện

p/s: Tùng là người yêu của Vân và Tùng là họ hàng của Dung còn Dung là bạn thân của Ngọc Hiếu (Nhưng)

hoabanglang_ub:nhưng đi lấy chồng nhưng khổ lắm

son xikhổ gì?

hoabanglang_ub:chồng toàn cờ bạc thui

son xilấy chồng giàu mà

hoabanglang_ub:đánh bài hết tiền bị đuổi về nhà mẹ đẻ ở rùi

son xithế chồng N ở nhà mẹ đẻ à !

hoabanglang_ub:ko

hoabanglang_ub:nhưng ở nhà chồng ý

hoabanglang_ub:nhưng bị c bảo về nhà mẹ ở rồi

son xithì N vẫn ở nhà mẹ đẻ mà

hoabanglang_ub:có đợt về nhà chồng mà

hoabanglang_ub:t chỉ nghe thía thui

hoabanglang_ub:tại dung kể thì chắc là đúng

son xithaiz

son xikhỏ thân con bé

son xilấy chồng sớm làm gì?

hoabanglang_ub:hồng nhan bạc mệnh

hoabanglang_ub:uh

hoabanglang_ub:lấy chồng khổ lắm

son xi:giã sử thôi nhé!

son xinếu Chồng N bỏ N , mà tó muốn lấy N

son xicậu có đồng ý k?

hoabanglang_ub:có chứ

hoabanglang_ub:t ủng hộ

hoabanglang_ub:miễn là 2 hạnh phúc đc rồi

son xithế hả

hoabanglang_ub:uh

son xicậu có hiểu tó k?

hoabanglang_ub:đôi khi người ta ko tìm đc ra hạnh phúc thì mình có thể làm lại

hoabanglang_ub:miễn 2 người hạnh phúc đc rồi

son xi:3 năm học với nhau cậu có hiểu tó là ng' như nào k?

hoabanglang_ub:với tó lấy ai cũng thía

hoabanglang_ub:t ko biết

hoabanglang_ub:hjhj

hoabanglang_ub:nhưng t tin nếu có chuyện đó c cũng sẽ đồng ý thui

son xi:Tớ là một người độc đoán, bảo thủ , nếu mà tó lấy đc N thì tó đảm bảo N sẽ khổ hơn là chồng N cò bạc

hoabanglang_ub:chắc c sẽ biết hy sinh cho tình yêu thui

son xi:Những lúc bọn tó cãi nhau thì tó đảm bảo tó sẽ lời chuyện cũ ra sỉ vả N

hoabanglang_ub:rồi c cũng thấy đau lòng và xin lỗi rồi c sẽ ko thía nưaz

son xi:Nhưng mà N còn con cậu à !

son xi:thế mới khó chứ

hoabanglang_ub:uh

hoabanglang_ub:mà sinh con trai hay gái thía

hoabanglang_ub:ko sao mình nuôi đc mà

son xicon gái

son xixinh lắm

hoabanglang_ub:thía ah

hoabanglang_ub:chắc giống nhưng đó

hoabanglang_ub:sao biết xinh

hoabanglang_ub:nhìn rùi ah

hoabanglang_ub:đầu rùi

son xiuhm

son xi:đến thăm mà

son xi:trắng lắm

son xingoan nữa

son xichả bù cho thằng cu nhà tớ

son xinhằm

son xi:thằng cháu tớ

hoabanglang_ub:ngoan với ko ngoan

son xitớ thích con gái lắm

hoabanglang_ub:lại giống mẹ nữa nhì

hoabanglang_ub:tới thăm với ai

son xik biết N đọc truyện của t thì N sẽ nghĩ gì nhĩ?

hoabanglang_ub:chắc sẽ bùn nhiều lắm

son xicậu nghe đc tin này lâu chưa

hoabanglang_ub:hôm nay

son xiuhm

son ximà đọc hồi mới truyện chưa

hoabanglang_ub:chưa

son xicó rồi đấy

son xidài và buồn

hoabanglang_ub:uh

hoabanglang_ub:tý đọc

hoabanglang_ub:thui làm gì làm đi

hoabanglang_ub:đừng bần nữa

hoabanglang_ub:mặt c xị ra rùi kìa

son xixđêm nay là một đêm dài

hoabanglang_ub:lại suy nghĩ ah

son xiuhm

son xibức xúc lắm

son xithôi cậu làm gì thì làm đi

hoabanglang_ub:uh

hoabanglang_ub:đi tắm đây

son xihn buồn

son xichả muốn vùi tắm vs cậu nữa

son xi:

hoabanglang_ub:thui mà

hoabanglang_ub:đừng bần

hoabanglang_ub:biết ngay kể sẽ bần mà

hoabanglang_ub:

son xilượn đi

hoabanglang_ub:thui làm gì cho hết bần đó

Đêm hôm ấy tôi thức trắng đêm, cứ chợp mắt là tôi nghĩ tới em, đã lâu lắm rồi hình ảnh em đã không còn trong tâm trí tôi nhưng giờ này nó lại tràn về. Tôi lo cho em, lo cho cả baby của em nữa, nó còn bé lắm mà đã phải chịu cảnh thằng bố hư hỏng. Tôi xem nhiều bộ phim cũng có cảnh tượng như là chồng thua bạc uống rượu say sấn và đánh vợ, điều đó càng làm cho tôi thêm lo sợ, tôi sợ em bị chồng em hành hạ. Thân hình nhỏ bé của em làm sao có thể chịu được chứ và còn nữa em còn quá nhỏ chưa hiểu biết gì nhiều để có thể xử lý tình huống đó...không thể chịu được những ý nghĩ tiêu cực đó tôi đi xuống phòng khách, đi qua phòng ngủ của bố mẹ thấy bố mẹ vẫn yên giấc tôi nhẹ nhàng tới ngăn tủ lấy bao thuốc lá của bố, đàn ông mà có tâm sự gì mà k nói ra được chỉ có cách là hút mấy điếu thuốc để có thể giảm bớt những tâm sự buồn. Tôi cũng thế chỉ có khói thuốc mới giúp tôi thoát khỏi màn đêm đen tối và lạnh lẽo.

Nói thật tôi là một thằng con ngoan trong mắt gia đình, người thân và bạn bè. Tôi thường được đem ra làm gương cho mấy đứa em học tập, đôi lúc học trên lớp ĐH giờ ra chơi mấy người trong lớp hơn tuổi tôi ra hành lang hút thuốc và họ cũng lịch sự mời tôi, tôi không hút và còn mắng họ là dám dụ dỗ đưa tôi vào con đường nghiện ngập và hồi bé tôi đã từng nghe đọc với người chị thứ 2 của tôi là cuộc đời này tôi không đáng đến Thuốc Lá, Cờ Bạc, Rượu chè....nhưng giờ đây tôi đã không thể giữ được lời hứa đó với chị nữa rồi. Tôi đang tự hủy hoại hình ảnh của mình, nhưng k phải tôi hút thuốc vì cái gọi là sĩ diện, vì nghiện mà là vì em, một người con trai tự hủy hoại bản thân vì một người con gái liệu có đáng không?

Nhưng tôi đã nhầm, một sự nhầm lẫn đến với vẩn, tôi k tài nào hút được một hơi thuốc nào, hút tới đâu là họ sặc sụa, vì thế nước mắt cũng tuôn ra. Chỉ hút được vào mồm thì đã vội phì ra hết, tôi cố gắng hút hết 1 điếu dù đáng tôi cũng phải hút có ai biết giờ đây em đang rất buồn và tôi cũng làm một điều gì đó để buồn cùng em, điều gì đến cũng phải đến cuối cùng những làn khói thuốc đã từ mồm vào cổ họng và lan tỏa khắp cơ thể tôi khói thuốc lúc đầu vào cổ họng thì đáng đến nghẹn cổ nhưng khi qua cổ họng rồi thì một cảm giác âm ấm, lâng lâng đang xâm chiếm toàn bộ cơ thể tôi...hóa ra hút thuốc là như vậy! Thảo nào mọi người biết hút thuốc là có hại vậy mà vẫn hút...

Tôi như một đứa trẻ con được tặng đồ chơi mới, tôi hút hết điếu này tới điếu khác vì thế mà bao thuốc lá còn nguyên của bố được tôi hút gần được một nửa rồi nằm vật ra sân thượng tầng 2 như một thằng nghiện phê thuốc. Đôi mắt của tôi giờ đây vô hồn nhìn lên bầu trời đầy sao. Tôi nằm đếm sao 1 ngôi sao, 2 ngôi sao, 3đếm đến n ngôi sao thì k biết tôi đang tỉnh hay đang mơ nữa...Chị đã về.. Chị đến bên cạnh tôi, lau những vệt nước mắt còn đọng lại trên má tôi chưa kịp khô. Tôi định cất tiếng gọi chị nhưng chị đã ra hiệu cho tôi im lặng, chị vẫn làm công việc của mình lau nước mắt cho tôi, rồi vuốt mái tóc rối bù của tôi. Cả thân hình tôi như bị bóng đè không thể nhúc nhích được. Tôi nhìn chị nước mắt trào dâng. 13 năm chị k về thăm gia đình, thăm tôi. Mà sao giờ đây chị lại về trong hoàn cảnh bế bết nhất cuộc đời tôi thế này? Có phải chị về để chứng kiến cảnh tôi tự hủy hoại bản thân vì một người con gái...? Chắc không phải đâu cho dù chị có là con ông trời thì chị cũng sống trong gia đình tôi một khoảng thời gian và người thương tôi nhất là chị thì sao chị có thể về để cười tôi được cơ chứ! Chị vẫn k nói một lời nào với tôi chỉ nhìn tôi đắm đuối và những giọt lệ từ từ tuôn ra từ khóe mắt chị...bỗng nhiên chị đứng vụt dậy và đi về phía hào quang phát ra trên bầu trời...tôi không thể im lặng được nữa và tôi cất tiếng gọi chị

“Chị..oi! chị! Đừng .đi..đừng bỏ em.. em cô đơn quá”

Chị ngoảnh đầu lại nhìn tôi , nhưng chị k có trả lời chỉ nhìn tôi và nước mắt tuôn rơi..

“Chị ..!sao chị k ở lại với em! Em khổ quá.. em phải làm gì để có đc tình yêu đây!..chị đừng đi..hãy cho em lời khuyên ..”

Chị vẫn cứ đi , đi mãi đi mãi về phía ánh sáng đó và không để ý gì đến những lời khẩn cầu của tôi ,chợt chị dừng lại và nhìn xuống sân thượng nơi mà tôi đang bất động ở đó ...đôi bàn tay của chị chụm lại và đặt vào trái tim chị , tôi không hiểu hành động của chị là có ý gì?... Khi chị quay đầu lại đi tiếp thì cũng là lúc ánh sáng đó dần tắt , tôi dùng hết sức để có thể đứng dậy đc...rồi thì tôi cũng đứng dậy đc ,đuổi theo chị..vượt qua lan can trên sân thượng ..phải chăng tôi đang bay... “Chị oi..đợi..em..em đến với chị đây!!”

P/s: Đoạn chat vs V ở trên là tôi copy ở trong mail , tôi ngại sửa lại ym! Của Vân , vì thế các bạn đừng có add ym! Vân để hỏi linh tinh nhé , vì V cũng đang theo dõi từng hồi câu truyện của tôi.. tôi mà nghe thấy V phàn nàn là có người add nick hỏi linh tinh là tôi “Ôm con bỏ chợ” luôn đấy....

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Hãy Làm Theo Những Gì Trái Tim Mách Bảo!

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy ,mở mắt ra tôi chỉ nhìn thấy một bầu trời không một gợn mây..hóa ra cả đêm tôi đã nằm trên sân thượng ..toàn thân tôi mệt nhoài vì cả đêm hôm qua nằm trên sân thượng nên bị sương ngấm vào người..may mà không có cơn gió độc nào ghé thăm chào hỏi tôi..không thì ...Cổ lết cái thân tàn ma dại xuống nhà, bố mẹ tôi đã đi làm hết , họ không biết rằng chỉ với 1 đêm thôi tôi đã biến thành một con người khác , một con người tự hủy hoại bản thân vì đàn bà....

Với lấy cái điện thoại nằm lẩn lóc ở trên giường , tôi gọi cho thằng bạn ngồi cùng bàn lớp đại học nhờ nó điểm danh hộ...

_Alo! Triệu à..mày tí điểm danh hộ tao nhé ..hôm nay tao nghỉ..

_Đi học đi ! hôm nay có bài thu hoạch môn Kỹ Thuật Số đấy , mày k nghe thầy giáo bảo là ai k có bài thu hoạch này là cấm thi à!!

_Kê..cấm thi cấm..năm sau học lại cũng đc..hôm nay tao mệt lắm...

Tôi nghỉ học là có nguyên do của tôi ..đã lâu... rồi tôi không vào thăm mộ chị và lại sau bao năm chị không về mà đêm qua chị đã về với tôi..tôi không hiểu hành động “chụm tay lại và đặt vào trái tim” của chị là gì nên hôm nay tôi quyết định đi thăm chị..vệ sinh răng miệng xong tôi ghé qua bàn thờ chị..thắp cho chị nến nén nhang và thông báo cho chị biết là hôm nay tôi sẽ đến thăm nhà chị..đứng ngắm chị một hồi lâu..mắt đỏ hoe..nhìn đồng hồ thì cũng đã đến giờ khởi hành..

Nơi yên nghỉ của chị cách nhà tôi chừng 20km, nhưng 20km đó chỉ tính đường quốc lộ thôi ,phải đi 1 đoạn đường đất nữa mới tới nơi chị yên nghỉ.Nhà tôi cũng thuộc loại nhà gần mặt đường nên không khó gì để kiếm một bác xe ôm phục vụ cho việc đi lại...

_Bác ..Bác có chở xe ôm không?

_Có chứ..cả sáng nay chưa có khách nào rồi...thế cậu định đi đâu đây!

_Cháu đi ra đằng kia , 20 cây số đầu là đường quốc lộ chứ đoạn đường còn lại là đất đường đất khó đi lắm..bác có chở đc không!

_Thế này đi , 20 cây số đầu tôi tính theo giá bình thường còn đoạn đường đất còn lại cậu trả tôi thêm một chút được không?

_Dạ..đc bác à!

_Vậy thì mình khởi hành luôn chứ cậu!

_Vâng..bác đưa cháu cái mũ bảo hiểm!

Ngồi trên xe chạy bon bon đến nơi chị yên nghỉ mà trong lòng tôi thấp thỏm không yên, mong cho xe chạy thật nhanh để tôi đc đến bên chị...cũng phải mất khá nhiều thời gian mới đi đc hết đoạn đường quốc lộ vì đang đi trên đường xe của bác xe ôm có vấn đề nên phải tìm nơi để sửa ...may sao tiệm sửa xe lại nằm cách chỗ xe hỏng của bác xe ôm không xa..nên có thể sửa nhanh chóng để tiếp tục lên đường...có lẽ chị đã phù hộ độ trì cho tôi đi bình đường bình an...gặp hoạn nạn thì có quý nhân giúp đỡ...

Đi hết đoạn đường quốc lộ, bây giờ bắt đầu đến đoạn đường đất đầy gian nan , đúng như cái tên gọi của nó , đường toàn đất bùn rất khó đi ..đường này chỉ dành cho xe thô sơ đi là hợp lý..nhiều đoạn đường tôi phải nhảy xuống để đẩy dít xe cho bác xe ôm..hết đoạn đường đất khó đi thì lại đến đoạn

đường nhiều cỏ..cỏ nhiều đến nổi mà bác xe ôm không dám đi nhanh ...nếu đi nhanh có thể phi xuống ruộng lúc nào không hay....

_ Còn xa không cậu..đường khó đi quá!

_ Còn một đoạn nữa thôi bác à!

_ Vậy..cậu..chịu khó đi bộ nhé! chứ nói thật tôi không thể đi đc nữa..đi thế này hại xe lắm..

_ Vâng!Thế cũng đc...à tí nữa mà cháu về..bác quay lại đón cháu nhé!

_ Thôi..thôi..tôi không dám đi nữa đâu....

_ Cháu trả bác gấp đôi tiền...

_thôi đc rồi..thấy cậu hiền lành ngoan ngoãn..tôi chịu khổ 1 tí cũng đc...mà cậu đi vào trong đấy lâu không?

_ Cháu cũng không biết nữa...à cháu cho bác số điện thoại của cháu ..có gì khi nào về cháu điện cho bác...

_ Thế cũng đc....

Đứng nhìn bác xe ôm khuất dần, tôi mới quay người lại bước thật chậm đến nơi chị yên nghỉ..quang cảnh đó cách đây bao năm vẫn thế..vẫn lạnh lẽo và hoang vu..một quang cảnh làm cho con người ta cảm thấy lạnh sống lưng khi nghĩ về những gì đã qua khi ở nơi này...

Cũng không khó để tôi tìm đc mộ chị ..rồi đứng bên mộ chị tôi không thể kìm đc nước mắt..ngày ấy..chính tại nơi này khi ấy tôi vẫn là một đứa trẻ con ngây ngô chưa biết gì nhiều đến sự đau khổ của chết chóc..nhưng tôi vẫn nhớ rõ hình ảnh của mẹ ngày hôm ấy...ngày hôm ấy là một ngày bầu trời âm u không mưa cũng k nắng..ngày ấy là một ngày mẹ tôi ngất lên ngất xuống đòi xuống chung với chị khi mọi người đưa chị về nơi yên nghỉ cuối cùng,nhìn thấy mẹ như vậy tôi cũng khóc òa lên...mẹ ngất một số người đưa mẹ đi bệnh viện...còn tôi..tôi vẫn ở lại bên chị..và khi cái hộp đựng chị đc đưa xuống một cái hố sâu thì mọi người ai cũng cầm trên tay một cục đất để vút xuống..tôi cũng ngây ngô bắt chước mọi người cầm một cục đất nhỏ vút xuống..lúc đấy tôi không hiểu làm như vậy để làm gì nhưng giờ đây khi đã trưởng thành tôi mới hiểu đc ý nghĩa của việc làm đó....

.....

...Mộ chị nhiều cỏ dại quá..nhiều tới mức mà nếu một người bình thường không thể nào nhận ra đây là nơi yên nghỉ của một người đã mất nữa...tấm bia khắc tên chị..không biết do con người vô tình dẫm đạp nên hay những cơn mưa xối xả đã làm nó không còn đứng vững trước mộ chị nữa...tôi thế sau này khi đã trưởng thành..dù có thành đạt hay không thành đạt tôi cũng phải chuyển chị đến một nơi khác ..khang trang hơn...chị nằm yên nghỉ ở đây tôi thấy xót cho chị quá,tôi và gia đình đc ở trong căn nhà rộng lớn còn chị..chị..ôi..h.ừ.c..hử.c...vừa khóc tôi vừa dọn đám cỏ dại trên mộ chị...đã lâu không có người đến dọn nên cỏ mọc đē lên nhau tạo thành một mối liên kết chằng chịt..tôi lại không đem theo dụng cụ đi nên đành dùng chính đôi tay đē làm, tay phải thì tôi nhō cỏ còn tay trái tôi ôm tấm bia có ghi tên chị vào lòng ..ôm chặt lắm.....có những đám cỏ”Xấu hổ” làm tay tôi bật máu..nhưng kệ đó chỉ là nỗi đau của thể xác...nó làm sao sánh bằng nỗi đau trong lòng tôi đc cơ chứ...dọn xong đám cỏ dại và đặt lại tấm bia có khắc tên chị thật ngay ngắn thì trời cũng đã trưa..nắng bắt đầu gay gắt hơn...tôi tiến đến trước mộ chị..khụy hai đầu gối xuống đất...

“Chị ơi...em phải làm sao đây! Em phải làm gì để có đc tình yêu cho riêng mình đây...!!!”

“Đem qua chị về thăm em..sao chị k nói gì! Hành động của chị nữa..em không hiểu”

“Em..có nên nói hết tất cả với cô ấy không chị..chị..”

“Chị nói gì đi chứ... sao bao nhiêu năm chị vẫn im lặng..chị không thương em sao...chị..ôi..ôi”

Vừa nói..tôi vừa cùi đầu trước mộ chị và hai tay liên tiếp đắp vào mộ chị..những tia nắng chói chang vô tâm chiếu rọi xuống đầu tôi..mò hôi chảy ra ướt một khoảng lưng..tôi bắt đầu có cảm giác hoa mảy chóng mặt...vì nắng và vì cả đêm qua tôi nằm phơi thân trên sân thượng , sáng nay lại chưa có gì vào bụng nữa...bụng đói...chân tay bủn rủn...tôi xiu trên mộ chị lúc nào không hay...

....

Khi tôi mở mắt ra những tia nắng xuyên qua nóc một cái chòi làm đc lọt bằng những cành dừa khô vào mắt tôi, tôi nhìn đác đác thấy kẻ bên tấm phên mà tôi đang nằm có một người đàn ông tóc đã bạc trắng....

_ Tỉnh rồi hả cậu bé! – chủ nhân cái chòi đó hỏi tôi

_ Dạ..mà sao cháu lại nằm ở đây? Cháu nhớ là cháu nằm ở...

_ Tôi mà không bế cậu vào chắc giờ cậu đã xuống mò ngủ với cái mộ đó từ lâu rồi!

_ Cháu...cháu!! cảm ơn..bác!!

_ Sao lại ngất trên mộ! Không quên đc người yêu à??

_Dạ..không..đó là mộ của chị cháu.!!..

_À..ra..vậy...tôi tưởng cậu không quên đc cô gái nằm trong mộ đằng kia rồi ra đó khóc..chứ....

Nhìn người đàn ông đáng tuổi bác tôi mà tôi thấy có cảm giác thân quen từ lâu lắm rồi..người đàn ông có gương mặt khắc khổ..đôi mắt buồn..khi nghe người đàn ông đó nói đến câu “tôi tưởng cậu không quên đc cô gái nào” tôi cảm thấy tủi thân kinh khủng..và rồi tôi như một đứa trẻ con khóc òa trước một người lạ..khóc đến nỗi nấc cả lên... nhưng thật lạ người đàn ông đó chẳng những không bất ngờ mà còn đến bên tôi an ủi tôi nữa...

_Hãy khóc đi cậu bé! Khóc sẽ làm cho con người ta nhẹ nhõm hơn! Khóc xong thì kể cho tôi nghe điều gì làm cậu bé lớn dùng thể này rồi mà khóc ngon lành như trẻ con...có gì tôi có thể giúp đc cậu thì sao...

Nghe người đàn ông đấy nói vậy ..tôi càng khóc to hơn...giường như bao tủi nhục,kìm nén sau nhiều năm yêu đơn phương em tôi không nói ra bằng lời đc nên đành chút hết lên trận khóc này vậy..

Quả thật khóc xong tôi có một cảm giác rất nhẹ nhõm , một cảm giác tôi chưa bao giờ đc biết đến khi bao năm cứ ngu muội yêu đơn phương em..bao tủi hờn..đắng cay..giờ đc đã đc nước mắt làm trôi hết...

_Cháu..đàn..bà..quá..phải không bác – tôi nhìn bác về mặt ngại ngùng.

_Uhm! Cũng hơi hơi! Nhưng mà không sao..đàn ông thì cũng là người mà ..cũng phải khóc để điều tiết sinh lý chứ..mà khóc những lúc cần thiết thôi nhè..đừng lúc nào cũng khóc..

_Dạ..vâng!

_Khóc thì cũng đã khóc rồi...thế bây giờ cậu kể chuyện cho tôi nghe đi nào!

_À..vâng! bác mà không nhắc cháu xit quên...

Tôi bắt đầu kể cho bác tất cả những gì tôi và em đã trải qua .Tôi đã tự hứa với bản thân là từ lúc em lấy chồng bao nhiêu kỉ niệm tốt và xấu về em tôi đem chôn sâu cất kín trong lòng..mãi mãi sẽ không nhớ đến em nữa..nhưng em lấy chồng đâu có hạnh phúc...tôi một con người có vẻ ngoài lạnh lùng đó chỉ là vỏ bọc bên ngoài nhưng bên trong con tim tôi nó lại không như vậy..nó vẫn đập vì em .. giờ đây tôi lại kể cho một người mà tôi chưa từng quen nghe..bao nhiêu kỉ ức về em lại ùa về trong tôi...tôi đã không giữ đúng lời hứa với bản thân mình...nhưng vì..con tim nó đã phản bội tôi..liệu đây có phải là duyên phận của tôi..cả đời này tôi sẽ không yêu ai đc nữa sao.?? Tôi kể đến đoạn em đi lấy chồng thì tôi thấy về mặt bác hơi buồn ..và mặt bác không biết có phải bụi bay vào mắt hay không mà mặt bác hơi đỏ..tôi phân vân không biết có nên kể tiếp đoạn em không hạnh phúc khi đã lập gia đình hay không..suy đi tính lại thì tôi và bác không có mối quan hệ nào nên bác cũng không đem chuyện của tôi đi kể với người khác..nên tôi bộp bộp tất tần tật..biết đâu bác sẽ giúp đc tôi điều gì đó..vì bác là người đã từng trải..còn tôi thì mới chấp chững bước vào cuộc đời vất vả và gian nan....khi tôi kể xong thì cả tôi và bác đều im lặng không ai nói với nhau câu gì..mỗi người đều có một suy nghĩ riêng...thấy không khí ngày càng trở lên căng thẳng , ngột ngạt, bác đã lên tiếng..

_Có lẽ tôi và cậu gặp nhau là cái duyên do ông trời sắp đặt, hai trái tim đồng cảm đc gặp nhau! Hồi tầm tuổi cậu tôi cũng có một mối tình yêu đơn phương và rồi cô ấy cũng đi lấy chồng như Ngọc Hiếu của cậu..tôi cũng có bản tính nhút nhát giống cậu nên không dám thổ lộ với cô ấy và khi cô ấy đã không còn trên thế gian này nữa thì tôi mới đc tận tay mình chăm sóc cô ấy những lúc nắng mưa...ở bên cô ấy những đêm trời trở gió...

_Bác..bác..bác..nói gì cơ! Không còn trên thế gian này là sao ạ!!

_Chắc tôi làm cậu sợ rồi phải không! Người con gái tôi yêu đơn phương đã ra đi cùng với gia đình của cô ấy trong một trận tai nạn ô tô kinh hoàng..và giờ đây tôi chỉ biết làm những gì tốt đẹp nhất cho người con gái đó khi người đó và tôi âm dương cách biệt!

_Thế còn gia đình bác! Họ không ngăn cản bác bỏ dở sự nghiệp để đến đây sao?

_Tôi là đứa trẻ mồ côi cha mẹ!

_Cháu...xin lỗi đã khơi lại nỗi buồn của bác! Nhưng nếu nói về sự chung thủy trong tình yêu thì cháu còn kém bác xa!

_Cậu như vậy là chung thủy lắm rồi ,người ta lấy chồng mà cậu vẫn yêu người ta mà! Về chuyện của cậu tôi không biết nên khuyên cậu thế nào cho hợp tình hợp lý vì trường hợp của cậu giống trường hợp của tôi..nên tôi chỉ biết nói một câu thế này : “Hãy làm những gì trái tim mách bảo” thế thôi, cuộc đời tôi sai lầm nối tiếp sai lầm nên tôi không muốn một ai giống tôi nữa..

_Vâng! Cháu cảm ơn bác , à bác có thể kể cho cháu nghe về câu chuyện tình của bác đc không! Bác kể vắn tắt quá..nhiều đoạn..cháu vẫn thắc mắc!

_Thôi cậu bé à! Tôi không muốn nhắc lại những kỉ ức đau buồn đó , tôi kể có hơi vắn tắt một chút vì lúc đấy nghe cậu kể câu truyện của cậu tôi thấy giường như những kỉ ức đau buồn đó lại ùa về trong tôi nên tôi buột miệng kể thôi! Cậu thông cảm nhé...

_Dạ! Không có gì đâu bác à! Quả thật nói ra những áp ứ trong lòng thấy lòng nhẹ nhõm hơn hẳn bác à!

Nói chuyện với người đàn ông đó xong thì trời cũng đã xế chiều vậy là tôi và người đàn ông đó nói chuyện quên cả bữa ăn trưa , quên cả cái nắng gắt xuyên qua những lỗ hổng trên cái mái chòi ...

_ Cũng sắp đến chiều rồi! Cậu bé ở đây ăn cơm với tôi !!

_ Dạ thôi bác à! Cháu phải về cho kịp giờ , cháu sợ về muộn bác tài xế không đợi cháu nữa thì chết!

_ Nhà cậu cách đây xa không?

_ Tầm trên 20 cây số bác ạ!

_ Vậy thì tôi không giữ cậu ở đây nữa , cậu về mau kéo muộn!

_ Dạ vâng! Cháu chào bác ạ , cháu cảm ơn bác về lời khuyên!

_ Không có gì! chúng ta là những con người chung tình mà ! cố lên cậu bé! Hãy làm những gì con tim cậu bé mách bảo...

Chia tay người đàn ông đó , trong lòng tôi không khỏi bồi hồi xao xuyến , hóa ra trên đời này lại có một người si tình hơn cả tôi , người ta đã từ bỏ bao muộn phiền của xã hội để về đây chăm sóc người con gái mình đã yêu thương mà không bao giờ có thể nói được những điều ấp ủ trong lòng với cô ấy...liệu tôi có là 1 phiên bản thứ 2 của người đàn ông đó hay không thì tôi lại phải chờ xem trái tim tôi nó có điều khiển được bộ óc đầy mu muội vì em này không đã...Tiền đường tôi ghé qua mộ chị...đứng một hồi mà tôi không nói gì chỉ nghĩ đến những gì tôi qua chị đã làm đối với tôi...chợt có một cơn gió làm tôi lạnh buốt sống lưng và ...làm tôi tỉnh hẳn người....phải rồi..tôi hiểu hành động của chị là chị rồi..hành động chị chum tay vào trái tim..chị ngầm hiểu cho tôi là tôi hãy làm những gì trái tim mách bảo ...đã có hai người nói với tôi như vậy ..một là người đàn ông tôi vừa mới tâm sự bao nhiêu ấp ủ trong lòng , hai là người chị đã bao năm không về thăm tôi...vậy thì có gì tôi không làm theo trái tim tôi mách bảo nữa.....Ngọc Hiếu ơi... em hãy chờ anh nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Về đến nhà việc đầu tiên tôi nghĩ tới đầu tiên là tôi phải đi gặp Dung (bạn thân của Ngọc Hiếu hồi cấp III và là trưởng nhóm ăn chơi đó một trong những thành viên sexy nhất , nói chuyện dâm nhất...) để đính chính lại sự thật là có phải em đi lấy chồng nhưng không hạnh phúc và chồng em đã biến chất..cờ bạc, rượu chè hay không? Cũng may là Dung học cùng học gần nhà như tôi nhưng Dung và tôi k học cùng trường , Dung học ở một trường trung cấp ở gần nhà ...

Nói thật là trong cái nhóm ăn chơi trong lớp cấp III ,tôi không lưu số điện thoại của ai trong máy cả ngoại trừ số của em ra nhưng giờ đây em đã thay số mất rồi , biết thế hồi ấy cứ lưu hết vào , giờ đỡ phải đi xin cho ngại cái mặt ra ...đi xin số kiểu gì bọn nó cũng hỏi là xin để làm gì? Bọn bạn trong lớp biết thừa là tôi không bao giờ nói chuyện với Dung giờ lại đi xin số kiểu gì chúng nó cũng sinh nghi! Nếu là tôi của mấy năm trước dù chết tôi cũng không xin số Dung nhưng giờ đây tôi không thể dùng dụng cụ nữa..tôi cần vứt bỏ đi cái tính ngại ngùng đã theo tôi suốt bao năm ,ví cái tính đấy là tôi đã mất em...nên giờ đây tôi cần mạnh mẽ hơn. Tôi không thể như vậy được nữa..vì thời gian nó không chờ đợi tôi nữa rồi..

....

Trong cái lớp đại học mà tôi đang theo học có một anh bạn học cùng lớp với tôi hồi cấp 3 , tôi ít khi nói chuyện với anh bạn này vì tôi và anh ta không hợp tính nhau cho lắm..nhưng vì em tôi phải cố nhịn để xin được số điện thoại của Dung..Các bạn sẽ thắc mắc là sao tôi ko gọi điện cho 1 ai đó trong lớp cấp 3 rồi xin cũng được chứ sao phải đi gặp anh bạn này để xin làm gì ?tôi sẽ giải đáp thắc mắc đó luôn đây đó là trong lớp tôi ít người lưu sdt của nhóm ăn chơi mà bọn lớp tôi đặt tên cho nhóm này là “G6” còn cái anh bạn mà tôi xin sdt của Dung từ anh ta thì anh ta là một trong những thằng con trai không bình thường trong lớp tôi , khi giờ ra chơi ít ỏi đến bọn con trai lớp tôi thường ra ngoài cửa lớp nói chuyện linh tinh , ngắm gái... còn anh ta thì ở trong lớp ngồi nói chuyện với G6 và ăn những đồ ăn vặt của G6 mang đi , nói thật là tôi ghét anh ta kinh khủng , mình là con trai mà sao phải chơi chung với bọn con gái làm gì .. vì thế mà trong lớp học Đh tôi chả bao giờ nói chuyện với anh ta...

_ Hey! Duy ..vẽ xong mấy bản vẽ kỹ thuật chưa? – tôi xà đến ngồi cùng anh bạn tôi định xin số Dung khi sắp chuẩn bị vào tiết 1 trên giảng đường

_ Ồ! Sắp xong ! – các bạn không biết cái vẽ mặt của anh ta như thế nào đâu nhìn chương mất kinh khủng , tôi mà không nhịn nhục vì em thì tôi đã cho anh ta một đấm rồi...

_ Thế à! Tớ cũng sắp xong rồi!!

_ Ừm!

_ À! Duy này! Đạo này còn liên lạc với nhóm G6 không?

_ Vâng!! Sao?

_ Không biết giờ trưởng nhóm G6 như nào nhỉ? Lâu rồi không có tin tức về em ấy!

_Thì nó vẫn vậy! Chả khác là bao?

_Thế hả? À cậu có sdt của D không , cho tớ đi ! lâu không nc với D?

Anh ta chill chờ một lúc rồi mới đưa cho tôi sdt của D vì anh ta cũng là con người mà , mà con người thì hay có tính đa nghi phải không các bạn...

.....

Cầm trên tay sdt của D tôi cũng phân vân có gọi hay không lắm chứ! Nếu gọi cho D rồi thì biết nói sao đây? Làm sao để dẫn dắt câu chuyện cho hợp tình hợp lý đây?đúng là Giang sơn khó đổi – Bản tính khó dời... cái tính cách ngại ngùng nhút nhát của tôi lại bắt đầu xuất hiện khi làm một việc trọng đại của đời mình...con tim tôi nó đập mạnh mẽ thế mà sao con người tôi lại yếu đuối trước hoàn cảnh này vậy?? Liệu tôi có còn là đàn ông theo đúng nghĩa nữa không? Rồi thì tôi cũng cố gắng chiến thắng bản thân mình bằng việc quay số gọi cho D , hỏi D về tất cả những gì tôi nghe đc từ cuộc trò chuyện qua Ym! Với “Vân” ...

_Alo! Ai vậy?

_Alo! Dung à , tớ đây ! cậu không nhận ra tớ sao?

_Chịu , chả biết tớ nào cả !

_Trời! Bạn bè học cùng nhau sao mà quên nhau nhanh thế! Tớ !...Sơn xì đây!

_Uhm! Nghe giọng quen quen nhưng k đoán đc ra ai! Sao lại gọi cho tớ vậy! Lạ lắm đó nha!

_Tớ muốn hỏi cậu một số chuyện nên mới gọi cho cậu! Tớ không làm phiền cậu chứ?

_Uhm! Thế cậu muốn hỏi chuyện gì nào! Nếu có thể trả lời tớ sẽ trả lời cậu! Ok!

_Chuyện ..về..Ngọc Hiếu!

_Ngọc Hiếu thì có gì để cậu hỏi? Mà cậu hỏi gì về nó , nó có gia đình rồi mà!

_Chuyện về gia đình Hiếu đấy! Tớ nghe nói Hiếu lấy chồng rồi nhưng không hạnh phúc ,nên tớ muốn có một hẹn với cậu để nghe cậu nói tất cả?

_Không! Cậu là cái quái gì nghe! Cậu nghe cho rõ đây :Hiếu nó lấy chồng sung sướng lắm ,nó không mà tớ phải kể cho cậu như những gì cậu nghe đc đâu!

_Tớ không tin , tớ nghe Vân kể mà , chả nhẽ cậu lại đi nói dối với Tùng (người yêu của Vân) !

_Không tin thì tùy , mà cậu là cái thá gì mà đòi hỏi , người yêu cũ thì không phải

_Tớ... – tôi định nói là tôi yêu đơn phương Hiếu nhưng sao tôi không nói thành lời.

_Thôi nhé! Tớ đang bận.chào!

_Dung..cậu..

Chưa đê tôi nói hết câu thì Dung đã cúp máy , tôi cố tình gọi lại nhưng Dung không bắt máy tôi , mấy lần đầu thì có tiếng nhạc chờ còn mấy lần sau chỉ nhận đc những câu nói quen thuộc từ tổng đài: “ Số máy quý khách...” .Những ngày sau đó ngày nào tôi cũng gọi cho Dung để xin Dung một cuộc hẹn nhưng Dung không thèm bắt máy tôi , còn tôi chỉ nhận lại những âm thanh tút ,tút phát ra từ máy Dung . Không gọi điện đợc tôi dùng cách nhắn tin cho Dung , nhắn nhiều tới mức mà Dung đã gọi điện lại cho tôi..

_Sơn! Cậu làm phiền tớ nhiều quá rồi đấy! Tha cho tớ đi!

_Tớ chỉ xin cậu một cuộc hẹn để hỏi về Ngọc Hiếu thôi mà!

_Đc rồi! Nhưng cậu phải trả lời một câu hỏi của tớ , nếu cậu trả lời đc thì tớ sẽ cho cậu 1 cuộc hẹn!

_Câu hỏi đi!

_Có phải cậu thích Ngọc Hiếu không?

_Tớ....

_Sao! Không trả lời đc chứ gì vậy thôi nhé! Khỏi hẹn hò làm gì cho mệt!

_Phải...tớ..thích...Hiếu...

_Thôi ưc rồi! Vậy tối mai đúng 7h cậu đến sân abc ở xyz , tớ đợi cậu ở đó!

_Sao lại hẹn ở đây! ở đây sao nói chuyện ưc !

_Không đến thì thôi vậy!

_Không ! tớ sẽ đến mà!

_Uhm! Nhớ tới đúng giờ đấy , thôi chào !

Nói thật là đến cái tuổi này rồi tôi chưa bao giờ bước chân vào sân cả , tôi không vào đây là một trong những nguyên do sau .Thứ nhất tôi không phải là cái loại ăn chơi đú đờn nên không đại gì mà vào đây rồi để người thân nhìn thấy lại rách việc ra , thứ hai tôi ghét những nơi ồn ào , náo nhiệtghét những đứa con lấy tiền của cha mẹ rồi vào đây rửa tiền...ghét những bọn đầu xanh đầu đỏ .Nhưng lần này tôi phải bỏ bên ngoài những cái ghét đó vì con tim tôi , nó chỉ biết đập mạnh những lúc nhớ em thôi chứ nó có nhìn ưc thứ phù phiếm bên ngoài xã hội này đâu...

.....

Đúng 7h hôm ấy tôi cũng đã có mặt ở trước sân mà Dung đã hẹn tôi ở đây , cũng phải mất vài lần hỏi đường tôi mới đến được vì chỗ đó cách nhà tôi cũng khá xa.

_Alo! Dung à , cậu đến đó chưa!

_Tớ đến lâu rồi , thế cậu đã đến chưa thế , hay là không dám đi !

_Tớ đến rồi , tớ đang ở cổng , thế Dung đang ở đâu thế?

_Cũng dám đến cơ à! Haha, tớ đang ở bên trong , cậu vào trong đi !

_Uhm! Cậu nhớ đứng yên một chỗ nhé , tớ sợ k tìm thấy cậu.

Hít một hơi thật sâu để lấy dũng khí , tôi chậm chậm bước vào nơi mà tôi ghét nhất trong cuộc đời này.Khi bước vào trong đó tôi đã thấy khó chịu rồi , tiếng nhạc mở to đến mức mà tôi cảm thấy đau bụng , rồi mùi thuốc lá , mùi rượu nồng nặc hết cả lên .Tôi tính định ra khỏi chỗ này vì nếu ở đây thêm 1 giây nào nữa chắc tôi chết mất , nhưng mà tôi đã tự hứa với bản thân mình là một lần sẽ làm theo con tim mách bảo ,nên tôi cố gắng chen chúc bên người trong đó để tìm Dung . Tôi cảm thấy có những ánh mắt nhìn tôi cười khinh bỉ , chắc là bọn họ đoán tôi là cái loại nông dân đú đờn mà ,nhưng tôi mặc kệ những ánh mắt đó ..tôi cần làm việc quan trọng khác hơn là nhìn lại những ánh mắt đó ... và kia rồi Dung đang ngồi một mình uống rượu...

_Dung! Cậu đợi tớ lâu không?

_Đến rồi đấy hả? Ngồi xuống đây đi ! làm một tí không ?

_Tớ không uống đâu ! mình đi vào chủ đề chính đi!

_Con trai gì mà hèn vậy! Rượu mà cũng không dám uống à?

Bực mình với cách nói chuyện của Dung tôi đặt lấy chai rượu và cái cốc từ bên phía Dung rót một ly đây...và uống cạn..

_Sĩ diện cao quá nhì? Mới có kích cỡ như vậy mà đã thể hiện rồi! Thôi không đùa nữa..ta đi vào vấn đề thôi.. mà cho tớ hỏi nhé cậu thích Hiếu từ bao giờ? Phải trả lời thật lòng đấy , không thì tớ sẽ không kể gì về tình hình của Hiếu hiện tại đâu!

_Từ..hồi..cấp..3!

_Cậu nói chung chung quá, thế là từ lớp 10,11 hay 12.

_Lớp..10

_Nói dối! Cậu đừng có mà nói dối nữa đi , tớ biết hết rồi!

_Thực ra tớ thích Hiếu từ năm lớp 8.

_Haha..yêu đơn phương à ! thế bây giờ còn yêu không?

_Uhm! Tớ..vẫn...

_Mày là thằng ngu , một thằng ngu nhất quả đất này ! – Dung đã đổi cách xưng hô với tôi và Dung cũng ngà ngà say nên không kiểm soát ưc lời nói của mình.

_Sao cậu nói tớ vậy , chả nhẽ yêu đơn phương 1 người là sai ư?

_ Yêu đơn phương 1 người là không sai nhưng mày là thằng ngu , mày có biết không , Hiếu nó cũng thích mày từ năm lớp 8 đấy , nó đã tặng quà mày nhân ngày valentin tức là nó đã có tình cảm với mày , vậy mà mày cũng không dám tỏ tình với nó...mày là thằng hèn...con trai gì mà...haha

_ Sao ..Dung..biết chuyện này!

_ Mày không cần biết , mày có biết là nó vẫn thích mày từ năm lớp 8 cho đến tận lớp 12 không hả , đã bao nhiêu lần nó đã mở lòng để mày tiến tới vậy mà mày đã làm gì hả ...mày có phải là đàn ông không , đàn ông gì mà bản tính nhút nhát thế còn sống trên đời làm gì , mày nên chết quách đi cho xong..

_ Dung..hình như cậu say rồi!

_ Say ư! Mày nhầm, tao mà say á , có phải mày muốn hỏi về tình hình của Hiếu hiện tại không ? vậy thì để tao trả lời luôn cho mày nghe nhé , mày hãy vạch to cái lỗ tai của mày ra mà nghe nhé ...Đúng như mày đã nghe những gì từ Vân nói , Hiếu nó lấy chồng nhưng chẳng hạnh phúc gì , chồng nó cờ bạc rượu chè rồi về đánh đập nó... tất cả là vì mày đây thằng chó...

_ Sao..lại vì tớ...tớ có làm gì đến gia đình nhà Hiếu đâu!

_ Mày còn chối hả , vậy những gì Hiếu viết trong quyển nhật ký này là sai ư? – Dung lấy quyển nhật ký từ trong túi sách ra...

_ Dung..sao cậu lại có quyển nhật ký của Hiếu vậy và trong đó viết gì thế?

_ Mày không cần biết tao có quyển nhật ký này như thế nào , đã có lúc tao muốn đốt cái thứ này đi , nhưng tao nghĩ có lúc sẽ dùng đến nó nên tao đã giữ lại và bây giờ thì nó cũng đã phát huy tác dụng...Mày muốn có nó không , tao đưa cho..

_ Có ..cậu đưa cho tớ đi..

_ Không dễ dàng vậy đâu thằng chó, mày hãy chui qua cái gầm bàn này và sửa như một con chó đi thì tao đưa cho..

_ Dung...cậu..tớ..

_ Sao! Không muốn làm hả , vậy thì tao sẽ đốt quyển nhật ký này...

_ Không... đừng đốt, tớ làm là ...tớ..làm mà...

Giường như tất cả mọi người có mặt ở đây đều chú ý đến tôi và Dung, chú ý cảnh tôi chui qua gầm bàn ...những tiếng hò hét...tiếng cười...tiếng chửi...vang lên...trong lòng tôi đắng cay lắm nhưng vì trái tim thế này thì đã là gì. liệu khi em chứng kiến cảnh tôi thế này thì em sẽ có những suy nghĩ gì đây. em ơi...vì...em mà tôi phải chịu khổ ... làm xong những gì Dung bảo tôi làm thì Dung cũng đưa cho tôi quyển nhật ký của em...

_ Phần thưởng của mày đây thằng chó, đọc đi rồi chết nhé....

Không dừng lại ở đó , Dung có lẽ cũng là một người có tiếng tăm ở chỗ này , Dung đã kêu một bọn đầu xanh đầu đỏ cả con gái nữa đến cho tôi một trận nhừ đòn ...chúng nó đánh tôi thì mặc chúng nó còn tôi ôm chặt quyển nhật ký trong lòng chỉ sợ bọn nó làm hỏng quyển nhật ký của em

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương* - *xjchum01* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Nhật Ký...(vừa đọc vừa khóc)

Tối hôm đó tôi về cũng khá trễ , bố mẹ tôi không đợi tôi nữa mà đi ngủ từ lúc nào rồi không hay nên bố mẹ tôi không biết thân thể tôi đã bị tổn thương cả bên trong lẫn bên ngoài, tổn thương bên ngoài thì có lẽ sớm muộn gì bố mẹ cũng biết thôi chứ còn tổn thương bên trong chắc chẳng bao giờ bố mẹ tôi biết được. Lên trên phòng của mình tôi đóng chặt cửa lại ,trên tay vẫn cầm quyển nhật ký của em , trong đêm nay tôi sẽ thức trắng đêm đọc nó , xem em đã viết những gì đã làm những gì mà tại sao tôi Dung lại bảo tôi là người đã phá hoại hạnh phúc của gia đình em?

Thay bộ quần áo đã bị bẩn khi làm những điều không đáng làm của cánh đàn ông lúc gặp Dung , tôi tiến đến cái bàn học quen thuộc , tắt mấy bóng đèn lớn và chỉ bật cái đèn để bàn nhỏ nhỏ ,nếu bố mẹ có chợt tỉnh giấc nhìn ánh đèn phát ra từ cánh cửa kính ở phòng tôi thì họ cũng nghĩ là tôi đang học bài. Trên tay tôi đang cầm quyển nhật ký của em và bây giờ tôi sẽ đọc nó , đọc những tâm sự bao nhiêu năm nay của em và tìm được nguyên nhân tại sao tôi lại là người phá hoại hạnh phúc ra đời em. Tay tôi sờ đến nút mở quyển nhật ký...nhưng không đây không là quyển nhật ký bình thường mà tôi thấy mấy đứa con gái lớp tôi chỉ cần gẩy mấy cái nút là quyển nhật ký mở ra ngay ,còn quyển nhật ký của em thì có mã số để bảo vệ...Dung thật tàn nhẫn , nếu Dung đã có thành ý đưa quyển nhật ký của em cho tôi thì chỉ ít Dung cũng phải đưa mã số để mở chứ ...chứ thế này tôi làm sao mở được...chẳng nhẽ tôi dùng sức mạnh để phá hỏng khóa bảo vệ sao? ...Không tôi sẽ không làm vậy...nhật ký là gì, nhật ký là những gì thật nhất ..những điều quan trọng nhất ... tôi đã phải vất vả đi cái gọi là sĩ diện của một thằng đàn ông chân chính để có được quyển nhật ký đó ...tôi coi quyển nhật ký đó như là em vậy ..thế nên tôi không nỡ lòng nào phá hỏng nó được...tôi sẽ tự tay mình tìm bằng được mã số của quyển nhật ký này....

Mã số mà tôi thử đầu tiên và hy vọng mã số đó sẽ mở dc quyền nhật ký này đó là ngày tháng năm sinh của em ,người đòi nói đúng càng hy vọng thì càng thất vọng .những con số trong ngày sinh của em chẳng làm quyền nhật ký tách ra làm hai mà nó vẫn kẹp chặt lại với nhau.Tôi thử mấy mã số khác liên quan đến em nhưng đều không có kết quả như tôi mong muốn..Liệu đây có phải thử thách Dung dành cho tôi , hay Dung đang trêu tôi ,bịa ra câu chuyện về em , quyền nhật ký này không phải của em , nhờ đâu nó chỉ là một quyền nhật ký mà bên trong chẳng có những tâm sự của em thì sao ? Trong người tôi lúc này xuất hiện hai tính cách , 1 tà 1 chính , tà thì thúc giục tôi dùng sức mạnh phá hủy cánh cửa bằng mật mã để đưa tôi đến những dòng nhật ký của em , chính thì lại ngăn tôi không nên làm như vậy ...chỉ ít gì nhiều thì tôi cũng tin đây là quyền nhật ký của em ,tôi coi trọng nó như coi trọng chính em vậy.Đấu tranh tư tưởng một hồi lâu thì chính cũng thắng tà giống như bao bộ phim mà tôi đã từng xemchính bao giờ cũng thắng tà ...ví dụ bộ phim : Tây Du Ký chẳng hạn....

Hồi cấp 3 cụ thể là lớp 11 , các bạn chắc cũng còn nhớ đến toán đại số và trong đó có một mảng nói về xác suất , tổ hợp , chỉnh hợp...và rồi những năm đầu tiên học cơ bản của lớp đại học có môn Xác Suất Thống Kê (toán chuyên đề 1)...vào những thời điểm học về bộ môn này..tôi cũng có suy nghĩ là học cái này chắc gì mai sau đã áp dụng dc vào đời sống hằng ngày (suy nghĩ khi còn học lớp 11) ...còn bây giờ tôi đã có một suy nghĩ khác...chính những bài toán đã giúp tôi thực hiện công việc quan trọng của cuộc đời mình đó là thực hiện những phép thử trong dãy số để mở dc quyền nhật ký của em...bao nhiêu dãy số mà chỉ chọn có một...có lẽ đây là bài toán khó đời của tôi...gọi theo một cách hay hơn đó là bài toán tình yêu...Cả đêm tôi lạch cạch với giấy bút và những dãy số và cả quyền nhật ký của em nữa..những dãy số nào sai thì tôi gạch đi và thử những dãy số khác..cứ gạch rồi lại gạch ấy thế mà mà tôi ngủ thiếp trên bàn học lúc nào không hay ...

....

Nếu các bạn đặt mình vào trong tình huống của tôi thì các bạn sẽ xử lý tình huống đó như thế nào...có nên tiếp tục dùng những phép thử khi mà chưa tìm dc một mật mã duy nhất , hay là dùng búa đập cái khóa ấy ra...còn tôi thì hết kiên nhẫn mất rồi, nói thật ra tính kiên trì của tôi không dc cao cho lắm..tôi không thể nào dùng những dãy số để thử nữa...những dãy số nhảy múa trong đầu tôi làm tôi đau đầu kinh khủng...tôi cần phải thoát khỏi tình cảnh này....tôi cần phải đi kiếm cái búa...đập..đập..và đập nó ra thôi...thế đấy vậy là bản thân tôi đã làm trái những gì trong phim ảnh...trái với luân thường đạo lý làm người..đó là tà trong người tôi đã thắng chính ...

Cầm cái búa trong tay mà tôi lưỡng lự không giám hạ quyết tâm vì chỉ ít trong người tôi vẫn còn một tí chính nghĩa....một tí chính nghĩa đó làm sao thắng dc tà đang lớn mạnh trong người tôi chứ..tôi cần biết những dòng như bên trong..biết dc những sự thật mà tôi chưa hề biết...và rồi cánh tay cầm búa của tôi cũng gờ lên rồi...nhìn quyền nhật ký của em nằm dưới đất mà tôi không nỡ ...nhưng mà tay cầm búa đã gờ lên cao lắm rồi chỉ cần hạ xuống thôi là quyền nhật ký của em sẽ tách ra làm đôi và tôi sẽ dc chìm đắm trong những dòng tâm sự của em ..chợt tôi chợt nhớ ra là vẫn còn một phép thử nữa mà tôi chưa thử trong một đồng phép thử đó là ngày tháng năm sinh của tôi , tôi biết chắc là phép thử này sẽ sai nhưng trong thâm tâm tôi , tôi vẫn muốn thử dãy số đó...chỉ ít thì hãy cho chính một cơ nào đó dù chỉ là mong manh đi..Tay cầm búa của tôi hạ xuống và cầm lấy quyền nhật ký của em để thực hiện phép thử cuối cùng này..nếu mà không thành công thì sẽ làm như tà mong muốn....tay tôi run run ấn những chữ số trong ngày tháng năm sinh của tôi..và bây giờ chỉ còn một cái nút để xác nhận xem dãy số này có đúng nữa không thôi...thực sự là tôi không muốn ấn cái nút đó...vì tôi chắc chắn một điều là dãy số này sai chắc...mà sai thì tôi đành phải dùng sức mạnh để mở nó ra thôi....

“Tách..” quyền nhật ký của em dc mở ra trước sự ngỡ ngàng và vui sướng trong tôi...chuyện này là thế nào? Sao em lại lấy ngày sinh của tôi để làm mật mã cho quyền nhật ký của em? Một đồng câu hỏi xoay quanh mật mã của em xuất hiện trong đầu tôi làm tôi thấy đau đầu , những con số đã đủ làm tôi đau đầu lắm rồi. và giờ còn thêm chuyện này nữa...thôi đành gác hết tất cả sang một bên đã... điều quan trọng nhất bây giờ là tôi cần đọc quyền nhật ký này để xem sao Dung lại nói tôi là người phá hoại hạnh phúc gia đình em? Khi mở quyền nhật ký thì đúng là nhật ký của em rồi , vẫn nét chữ ấy...không lẫn vào đâu dc...và tôi bắt đầu đọc những dòng nhật ký của em bằng cả trái tim ...

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay là sinh nhật tròn 16 tuổi của mình , mình được tặng rất nhiều quà nào là gấu, đồng hồ, cặp tóc....nhưng trong tất cả các món quà đó có một món quà mà mình thấy thích nhất đó là quyền nhật ký của Dung tặng , trông nó thật đẹp và tiện ích , những thứ kia sinh nhật năm nào mình cũng có nhưng duy nhất sinh nhật lần thứ 16 này mình lại dc tặng thứ mà mình cảm thấy có ích nhất với mình tại thời điểm này! Mình sẽ coi quyền nhật ký này như là một người bạn để mình trút bầu tâm sự một người bạn đặc biệt của bọn con gái chúng mình, mình cũng có một người bạn thân là Dung nhưng không phải cái gì mình cũng có thể chia sẻ cùng nó dc..mình cũng phải có chút gì gọi là bí mật chứ ^^! , Dung ơi! Tao xin lỗi mày nhénếu mày mà đọc dc những dòng chữ này thì đừng có trách tao nhé ! tội tao lắm..ơ mà đây là nhật ký của mình thì sao nó đọc dc nhỉ , mà nhật ký lại có mặt khẩu để mở nữa...có đưa cho nó thì nó cũng không thể mở dc..mình cà rớt quá ! hic.hic.>”

Ngày...tháng...năm...

Vậy là còn mấy ngày nữa mình đã là nữ sinh cấp 3 rồi đấy! Ngộ quá ...điều đó chứng tỏ mình đã lớn thật rồi...ôi thích quá...mẹ ơi...con đã lớn thật rồi...con yêu mẹ lắm .lắm.mà không biết trường cấp 3 mình theo học có rộng , có to , có nhiều .nhiều .nhiều anh đẹp zai không ta ..hihi...ôi cái đầu của mình kia, đen tối quá...Mai Ngọc Hiếu..mì tình lại đi, mì đã có người trong mộng rồi mà còn tư tưởng đến mấy anh đẹp zai hử?...ghét mì quá đi...Guz...guz... dạ.. ! không ! đây chỉ là những phút giây lỗi lầm của mình thôi..mình xin thề , xin hứa , đảm bảo sẽ không còn những giây phút lỗi lầm đó...mình sẽ mãi mãi chỉ yêu một người mà thôi!

Mà không biết giờ này hán ta đang làm gì nhỉ ? liệu hán ta có học cùng trường với mình không? Ôi! Mình nhớ hán quá...không biết hán ta có nhớ gì tới mình không nhỉ ? chắc là không zoi ...hán đẹp trai thế cơ mà..chắc có nhiều bóng hồng vây quanh lắm đấy.. .thôi mặc xác hán...ừ nghĩ tới hán nữa...càng nghĩ mình lại càng nhớ đến hán...hu..hu..

Ngày...tháng...năm...

_Nhật ký oi!

_What???

_Nhật ký có biết hôm nay có chuyện gì xảy ra với mình không?

_Biết chết liền!

_Vậy thì để mình kể cho nhật ký nghe nhé!

_Sặc! Ngày nào mà chả viết bao nhiêu chữ vào trong đây mà còn hỏi à!

_Hihi! Nhật ký còn nhớ đến Hấn không? Cái người mà mình trộm yêu thầm nhớ đó!

_Biết rồi khổ lắm nói mãi! Suốt ngày ghi ghi chép chép không biết bao nhiêu lần cái cụm từ “nhớ hấn” thì sao đây không biết! Thôi, không câu giờ kể đi!

_Hấn...hấn..học chung lớp cấp 3 với mình đây, mình thật không ngờ mình với hấn lại có duyên đến như vậy! Không biết mình có nên bật đèn xanh với hấn không ta? Mình sợ hấn từ chối lắm!

_Bật đèn xanh có mà phóng nhanh vượt ẩu à! Bật đèn đỏ thôi... từ từ thì khoai cũng sẽ như...

_Mình vui lắm...vậy là mình đã có mục tiêu để theo đuổi và cố gắng trong học tập rồi...vui quá...là ..lá..la..

_Ủi zời! Phôn chí kia...alo! trại thần kinh à...đến ngay địa chỉ abc nhé...có người cần đi gấp...nhanh lên đây ..không thì xổng mất! À ..nhớ cầm theo cả dây thừng nhé...

Ngày...tháng...năm...

Mấy buổi đầu của lớp cấp 3 chán ơi là chán! ở lớp mình chả quen ai khác ngoài Dung đã học cùng mình từ cấp 2 ...hic..chắc phải một thời gian dài mình mới hòa nhập đc với các bạn mất...vì mình là người sống nội tâm mà ...chết ùi, sao mình quên bém thể nhỉ, trong lớp mình còn quen hấn nữa cơ mà...nhưng mà hấn cứ lạnh lùng làm sao á...cái đồ đáng ghét, sao hấn lại có thể ngồi ở tít dưới lớp thế kia...đáng ghét đáng ghét quá...thế này thì làm sao mình có thể nhìn trộm hấn đc...huhu...

Ngày...tháng...năm...

Cô giáo chủ nhiệm đứng là người công minh, cô đã dắt hấn đến gần chỗ bàn học của mình...hic hic chết ùi, sao lại viết là đất thế kia...mình viết vậy khác gì mình bảo hấn là động vật ăn cỏmình đã hứa với nhật ký là đã viết gì vào trong đây là không đc gạch xóa mất rồi, thôi kệ hấn, hấn đáng bị như vậy vì cái tội dám trốn tít xuống bàn cuối ngồi những ngày đầu đi học... nhưng mà sao cô không chuyển hấn ngồi cùng với mình luôn nhỉ, lại cho hấn ngồi ngay sau mình mới chán chứ....thôi vậy...những lúc ra chơi dành giả vờ nhờ hấn giải hộ bài toán, hoặc trong giờ học quay xuống mượn bút cũng đc...miễn gì nhìn đc cái mặt đáng ghét của hấn là mình vui lắm rồi...ai mà đọc đc những dòng chữ này chắc bảo là mình điên lắm ...nhưng mà không sao..vì hấn..cho dù mình có điên thế...điên nữa cũng không sao...kaka...

Ngày...tháng...năm...

Hic.hic thất bại thê thảm rồi nhật ký ơi! Mình đã giờ vờ quay xuống mượn hấn cái bút xóa..lúc quay xuống không biết có phải là hấn nhìn mình hay hấn nhìn cái gì ấy mà mình quay xuống mất mình và mất hấn nhìn nhau 1s ...rồi hấn thấy ngại hay sao ấy mà hấn quay đi mới lạ chứ...còn mình thì đỏ mặt...ôi xấu hổ quá...không biết hấn có nhìn thấy mình đỏ mặt không...hấn mà nhìn thấy chắc mình.huhu....không giám nghĩ nữa...

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay là Noel...mình đc nhiều bạn tặng quà lắm...mình thích lắm nhưng mà mình vẫn thích quà của hấn hơn...nhưng mà hấn lại chẳng thèm tặng quà mình gì cả..buồn quá...đàn ông gì mà chả quan tâm đến chị em phụ nữ gì cả ..hấn phải đem ra xử bắn về cái tội này.y..hấn mà bị bắn thiệt thì mình là người chịu khổ đầu tiên muk.....nếu sau này mình và hấn thành một đôi chắc mình phải một với hấn lắm đây..haizzz ...mình đành mè neho với hấn để xem hấn có động lòng trước mỹ nhân như mình hay không .hehe... ấy thế mà cái con người lạnh lùng như hấn lại mở cặp lấy một cái gì đó tặng mình mới lạ chứ...mình hồi hộp quá trời luôn á..không biết là hấn có sắp đặt trước không hay là mình mè neho thì hấn mới mang quà ra tặng nhĩ..>>>

Mình không còn từ nào để tả về hấn ngay lúc này nữa...hấn..hấn..tặng mình cái gì thế này...một đồng polyme trị giá 10 ngàn đồng .huhu...nhưng mà đồng tiền polyme 10 ngàn đó không phải là đồng tiền bình thường đâu ! nhật ký ơi! Để mình kể cho bạn nghe chuyện hôm đó nhé...

_Son xì! Noel cậu không tặng tớ gì à! Con trai gì mà kệt si thế!

_Tớ không biết tặng ai nên không mua gì cả?

_Sao lại k có ai, thế tớ thì sao.. cậu k coi tớ là bạn hả..hic..hic..

_Không...không phải...

_Thế thì tặng tớ cái gì làm quà mau lên...

_Giờ đang trên lớp tớ biết lấy cái gì để tặng Hiếu đây!

_Không biết , kệ cậu..cậu mà k tặng quà tớ, tớ nghỉ chơi với cậu luôn á!

.....

_Đây! Tớ tặng H đồng polyme 10 ngàn mà tớ đã phải tốn 100 ngàn để đổi lấy đây!

_Sao lại tặng tiền ..có ai tặng quà = tiền đâu...ừ thích..tặng cái khác ..

_Thì Hiếu bảo tặng gì cũng đc mà , à mà H xem lại đi đồng tiền này có seri đặc biệt lắm đây...

_E hèm..để xem nào...woa ..woa.. HS 01688888...đẹp quá ..tớ nhận món quà này nhé...

_Uhm! Thì đó là quà của cậu mà...

Đây! Nhật ký thấy hần tâm lý không, tặng đồng tiền có seri đẹp ghê , mình phải đem đồng tiền ấy đi ép plastic mới đc..hihi...mà sao đồng tiền ấy lại có chữ HS nhi...ui..Ngọc Hiếu cà rốt đây là do nhà in tiền làm chứ mi sao biết đc...HS...thôi cứ tạm dịch là Hiếu –Son cũng đc đấy nhi...hí hí... yêu hần nhứt....moa moa..chụt chụt... : *)

Ngày...tháng...năm...

Thời gian trôi nhanh ời là nhanh , thế là mình với hần tay trong tay đi gần hết những ngày đầu bỡ ngỡ của thời cấp ba rồi... ừi za! Sorry nhật ký...mình lại nhầm rồi...mình với hần đầu có cầm tay nhau bao giờ đâu mà tay trong tay.hic...xí.hộ ..xí hộ..quá... hi hi ... à mà bật mí với nhật ký nhé...mình có cầm tay hần một lần zôi...nói là cầm tay thôi chứ thực chất là mình tiểu xảo á...chuyện là thế này nè nhật ký... trong giờ học mình giả vờ làm rơi bút...mình làm rơi khéo lắm..đứng chỗ hần ngồi vì hần ngồi ngay sau lưng mình mà...hi hi..nói thiệt không biết nhật ký có tin hông? Cái đoạn làm rơi bút mình tập mãi mới đc á... thế rồi nhé...hần cũng mắc mưu của mình..hần cúi xuống nhặt bút cho mình...trong lòng mình lúc đó hồi hộp kinh khủng...rồi lúc hần cúi xuống..tay tìm bút thì mình cũng quay người lại và tay cũng tìm lấy bút và....chuyện gì xảy ra thì chắc nhật ký cũng biết..mình đã chạm đc vào tay hần...mà nhật ký à công nhật hần nhát thật...lúc ấy hần rút tay lại nhanh lắm ...mặt đỏ phừng phừng ..mình cũng ngại lắm chứ...con gái mà...hoi tiểu xảo nhi nhật ký nhưng biết làm sao đc bây giờ...mình thích hần lắm..mà nhật ký này...tay hần ấy...mềm mại như tay con gái ý...trắng nữa...hihi...có lần mình đọ da trắng với hần...kết quả là mình thua thê thảm..từ ngày ấy ngày nào mình cũng dùng kem dưỡng da...quần tử trả thù 10 năm cũng chưa muộn mà ..Guz..Guz... úi! Hôm nay viết nhiều quá... mình làm đau nhật ký rồi phải hông? xin lỗi nhật ký nhé!

Ngày...tháng...năm...

Dạo này hần đẹp trai zữ nhật ký à...sợ mất hần lắm nhật ký ơi! Vì hôm nọ mình gửi xe ở nhà gửi xe của trường mình có nghe lỏm đc một số bọn con gái lộp kè bên nói về hần...mình phải làm sao đây? Cứ cái đà này hần sẽ tuột khỏi tay mình mất thôi! Hay là mình tỏ tình với hần nhi ? nhưng mà mình ngại lắm..mình không đủ can đảm để nói ra tất cả... mà dạo này hần cũng quan tâm đến mình nhiều lắm...nào là cho mình mượn truyện này..giúp mình mấy chuyện lặt vặt này...à mà nhật ký nè ..sao nhà hần có nhiều cuốn tiểu thuyết hay zữ...hần ta đọc nhiều tiểu thuyết chắc hần ta cũng lãng mạn và galang lắm đây...chep chep...

Ngày...tháng...năm...

“Mỗi tuần một cuốn tiểu thuyết” đó là câu nói mình bắt hần làm theo...biết là tội cho hần..nhưng mình mặc kệ..mình vừa muốn bắt nạt hần vừa muốn đọc truyện của hần...đọc truyện của hần sao mình thấy yêu đời quá...ngủ ngon quá..và yêu hần nhiều quá...mình toàn ôm truyện của hần ngủ thôi...có khi đêm ngủ ngon quá đập chăn..đập cả tiểu thuyết của hần xuống giường thế là tiểu thuyết không còn đc nguyên vẹn nữa...thế là mình lại hi hục làm lại nó như cũ không thì hần mắng chết...hần lại giờ chứng không cho mình mượn tiểu thuyết nữa thì chít.. >”Ngày...tháng...năm...

Mình phải làm sao đây nhật ký ơi! Mình muốn viết vài câu thơ tình vào mấy cuốn tiểu thuyết của hần quá nhưng mà...mình sợ hần mắng ,sợ hần tét mông...nên hồng giám ghi linh tinh vào ấy...mình cũng nghĩ kỹ rồi..hần học dốt văn kinh khủng...mấy bài văn bài cao nhất của hần chỉ có 5 thôi...nếu mình có ghi mấy câu thơ vào trong cuốn tiểu thuyết của hần thì hần chắc cũng chẳng hiểu mô tê gì đâu ? Hần khô khan..hần lạnh lùng...hần..như là cục nước đá ấy.. ấy vậy mà mình vẫn thích hần...mình chả hiểu nổi mình nữa... hôm nay mình không có tâm trạng để viết..tha cho nhật ký đó!

Ngày...tháng...năm...

Mình mới thay kiểu tóc mới để gây ấn tượng với hần...nhưng mà nhật ký ơi..huhu..hần chê kiểu tóc mới của mình....hần bảo là mình để kiểu cũ đẹp hơn...đây là lần đầu tiên hần chê mình đấy nhật ký à! Mình lại phải làm lại kiểu tóc cũ không thì mình sợ hần ngày nào cũng chê mình mất...huhu...đáng ghét..cái đồ đáng ghét kia... ai cũng khen mình để kiểu tóc này đẹp ..ấy thế mà...

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay là một ngày buồn nhất với mình nhật ký à! Hần..hần...chả biết nói thế nào nữa...buồn quá nhật ký ơi..huhu...hần ..cục nước đá ...có bạn gái rồi hay sao ấy... trong giờ ra chơi tiết hai có một con bé lớp bên sang tìm hần..hần và con bé ấy nói chuyện rất vui vẻ bên hành lang của lớp rồi mấy thằng con trai lớp mình ra chọc gậy bánh xe cái đôi tình nhân ấy...thế mà hần không phản ứng gì cả còn cười với những lời trêu gẹo của bọn nó nữa chứ....mình ngồi trong lớp mà lòng đau như cắt....lẽ nào mình mất hần thật rồi ư ? không ..không mình không thể nào chấp nhận sự thật phũ phàng đó...

Ngày...tháng...năm...

Vui quá nhật ký ơi! Mình điều tra rồi...con bé mà hôm nọ nói chuyện với hần ấy, con bé ấy ở bên đoàn trường...con bé ấy sang thông báo cho hần một

số kế hoạch gì gì đó ở bên đoàn trường ấy! Phù phù..may quá..thế là mình đã nghỉ oan cho hân...nghĩ lại mình xấu xa quá...chưa tìm hiểu nguyên nhân mà đã vội kết luận rồi , còn về việc hân cười khi bọn con trai lớp mình trêu hân là vì hân là một người hiền khô không à..hiền như củ khoai ý...thế nên bọn con trai nói gì hân chỉ cười thôi...một nụ cười làm ngậy ngất bao nhiêu cô gái trong đó có cả mình ^^....ui mình đại trai quá hén...

Ngày...tháng...năm...

Lớp mình đc nhà trường chỉ định tổ chức hoạt động ngoài giờ lên lớp với chủ đề : “Thanh niên với nhiệm vụ bảo vệ tổ quốc” ..mình tài kém sức có hạn nên không tham gia gì cả mình chỉ là người cổ vũ tinh thần cho lớp hoàn thành tốt nhiệm vụ do trường đặt ra mà thôi hihi. còn hân..hân đảm nhiệm chức MC dẫn chương trình cho buổi hoạt động ngoài giờ hôm đó...cùng dẫn chương trình với hân là cô bạn cùng bàn với hân...nhìn không xinh lắm..mình rất yên tâm khi hân dẫn chương trình với cô bạn đó...Các thành viên trong lớp còn tham gia ca hát , nhảy và diễn kịch với đúng chủ đề mà nhà trường giao cho nữa... mình háo hức đến ngày lớp mình công diễn quá..vì lúc đó mình có thể nhìn hân thao thao bất tuyệt trên sân chào cờ....

Ngày...tháng...năm...

Cuối cùng thì ngày lớp mình công diễn cũng đã đến...lớp mình một nửa thì làm việc trên sân khấu nho nhỏ của trường để phục vụ cho buổi diễn còn 1 nửa thì ngồi dưới sân trường làm công tác tư tưởng tâm lý cho buổi diễn của lớp diễn ra suôn sẻ...mình chọn ngồi đầu tiên của hàng để đc nhìn hân một cách rõ nhất ...ở lớp mình suốt ngày nhìn thấy hân...nhưng đây là lần đầu tiên mình nhìn hân trong một khung cảnh khác...

Và rồi khi hân bước ra cùng với cô bạn dẫn chương trình ...cả sân trường..ồ lên một tiếng và đầu đó có tiếng bàn tán xì xào về hân....hân..hân..thật sự là hân quá kool..với dáng người cao tầm 1m75 ,hân mặc áo vest màu đen, quần kaki và thắt nơ...và hân còn kiêu hãnh cái kính nữa mặc dù hân có cận đầu cơ chứ...thật sự mà mình không còn từ nào để diễn tả về hân...trông hân giống hân xèng wóa ...rồi hân cùng với MC nữ nói những gì trong kịch bản mà lớp viết ra...nhìn hân nói mà mình có một cảm xúc thật là khó tả..mình muốn thay thế cô bạn MC quá...ước gì mình cùng hân đứng trên đó..không biết mình với hân có đẹp đôi không ta ...

Ngày...tháng...năm...

Sau cái buổi hoạt động ngoài giờ lên lớp ấy, hân tự nhiên đc nhiều người biết đến đặc biệt là các bạn gái...nhiều lúc hân đi trước mình đi sau và để ý thấy có nhiều nhóm con gái trong trường chỉ chỉ chỏ chỏ hân khi hân đi qua những nhóm đó...sao mình thấy ghét bọn con gái đấy thế nhỉ...chả nhẽ lại ra nói cho bọn nó một trận ra ngô ra khoai...biết thế này thì lúc bỏ phiếu để chọn ra người dẫn chương trình cho buổi hoạt động ngoài giờ hôm ấy ...mình gạch tên hân luôn cho rồi...để đỡ phải như ngày hôm nay..hic..hic..

Ngày...tháng...năm...

Đạo này hân lạ lắm .hân chả nhìn mình bằng ánh mắt yêu thương như trước nữa...có lúc mình quay xuống nhìn hân...đôi mắt hân nhìn mình như muốn giết mình hay sao ấy...huhu...mình phải làm sao bây giờ nhặt ký oi!hay là hân có người khác rồi...chắc không phải đâu vì mình có nhìn thấy hân đi với con nào đâu...hân sáng thì đến lớp rất đúng giờ và về thì không la cà đâu cả...vậy thì sao hân lại đối xử với mình như vậy...??

Ngày...tháng...năm...

Suốt một tuần nay! Hân đều nhìn mình với ánh mắt thù hân nhặt ký à...hân lại còn xin lỗi chỗ nữa chứ...mình phải làm sao đây! Mình làm sai điều gì ư! Mà làm sai điều gì thì hân phải nói chứ ...cứ im lặng như vậy thì làm sao mình chịu đc...mình đã quen khi hân ngồi đằng sau...quen những việc làm nhỏ nhỏ giúp mình như nhặt cái bút , cái tẩy...tuy là những hành động nhỏ bé nhưng sao mình thấy cảm động lắm...2 năm hân ngồi sau mình, mình đã có thói quen khi quay xuống là nhìn thấy mặt hân..giờ đây thói quen đó vẫn lưu lại trong tâm trí của mình...thình thoảng theo cảm tính mình có quay xuống bàn dưới..nhưng mà người ngồi sau mình không phải là hân nữa rồi...buồn quá nhặt ký oi!

Ngày...tháng...năm...

Mình đang dần thay đổi cả về ngoại hình lẫn tính cách...để mong sao hân để ý tới mình như xưa rồi mình với hân lại nói chuyện với nhau ..ga hân xin cô chuyển về chỗ cũ...vì mình rất cần hân...hân ngồi sau mình như những năm trước mình cảm thấy trong lòng yên tâm lắm..không biết sao mình lại có cảm giác vậy nữa...

Mình bắt đầu ăn mặc trông bắt mắt hơn .trong lớp nói chuyện với nhiều bạn gái trong lớp hơn...mục đích mình làm vậy chỉ mong hân để ý tới mình như xưa nhưng mà hình như mình làm vậy hân càng ghét mình hơn hay sao ấy! Vì hân mà mình thay đổi..vì hân mà mình bị mọi người nói ra nói vào vậy mà còn hân..hân vẫn không để ý tới mình là sao...mình đã khóc...khóc nhiều lắm nhặt ký à...có đêm khóc ướt hân một bên gối...càng khóc mình càng nhớ tới hân nhiều hơn...có lẽ mình yêu hân thật rồi..yêu tha thiết...say đắm..yêu hân hơn yêu bản thân mình....

Ngày...tháng...năm...

Mình sắp phải lấy chồng rồi nhặt ký à...mình mới có 18 tuổi thôi...mình còn chưa biết thế cảm giác của thời sinh viên..mình nghe mọi người là thời sinh viên vui lắm..ây thế mà mình đã phải đi lấy chồng ...haizz...mình lấy chồng là do bố mẹ bắt ép vì cty của bố mình đang trong tình trạng phá sản và có một người bạn của bố đã ra tay cứu giúp cty của bố...đổi lại mình phải lấy con trai của người ấy...vì người ấy rất thích mình làm con dâu của người ấy...mình cũng phản ứng quyết liệt với quyết định của bố lắm chứ...vì mình mới có 18t thôi mà...nghe như trong mấy bộ phim hàn quốc ấy nhặt ký nhi ..nhưng biết làm sao đc tình cảnh đó lại xuất hiện trong gia đình mình còn mình là nhân vật chính...phận làm con như mình thì phải làm theo những gì cha mẹ sắp đặt thôi , mình làm gì có quyền không làm theo những gì cha mẹ bắt làm chứ... còn về hân...không biết khi hân nghe tin mình lấy chồng hân có thái độ như thế nào nhi...chắc hân chả có thái độ gì đâu cùng lắm là chỉ ngạc nhiên một chút thôi...vì mình lấy chồng còn quá trẻ mà...

Ngày...tháng...năm...

Nhật ký ơi! Mình đã đi gặp cái người mà mình bị bắt lấy làm chồng rồi, nhìn anh ta trông cũng có vẻ hiền lành và đẹp trai..chắc anh ta cũng thích mình hay sao ấy...nhìn mặt anh ta toát lên một vẻ thỏa mãn lắm...kể mà anh ta là hần thì mình hạnh phúc biết bao... nếu cả đời này có điều mà mình cảm thấy hối hận là đã chưa thổ lộ tình cảm với hần....nếu có thể quay ngược lại thời gian thì mình sẽ bắt chấp tất cả để đến với hần.. là con gái thì sao chứ...là con gái thì không đc tỏ tình trước hay sao? Nhưng mà đây chỉ là mơ ước mà mình không bao giờ thực hiện đc , thôi nếu có kiếp sau thì mình vẫn muốn đc đầu thai là Mai Ngọc Hiếu và mình vẫn thích hần....

Ngày...tháng...năm...

Cty của bố mình đã trở lại bình thường do người bạn của bố không lâu nữa ông ta sẽ là bố chồng của mình chuyển tiền vào cty của bố , còn mình thì 4 tháng nữa mình sẽ là người đàn bà của một người khác mà không phải là hần... đã có lúc mình muốn tự tử để không phải làm vợ của một người mà mình không yêu nhưng nghĩ lại mình thấy mình trẻ con quá...lấy một người không yêu mình thì đã sao, nhiều cặp vợ chồng lấy nhau bằng mai mối vẫn sống hạnh phúc đó thôi và người ta có câu: lấy người yêu mình chứ đừng lấy người mình yêu....nếu mình ra đi thì cty của bố mình sẽ ra sao...bao nhiêu công nhân sẽ sao đây...chỉ vì mình mà bao nhiêu người phải chịu khổ theo mình...liệu có đáng hay không...thôi thì đành chấp nhận theo số phận vậy!

Ngày...tháng...năm...

Trong thời gian chờ cưới...mình toàn ở nhà và làm bạn với nhật ký...mình chả đi đâu cả vì bạn bè mình đưa nào cũng đi học..có ai nhàn dỗi như mình đâu cơ chứ...nhưng trong khoảng thời gian ấy...mình có gặp lại hần...hần.đến nhà mình chơi ..mình thật sự rất bất ngờ...bao nhiêu năm học c3 hần có vào nhà mình đâu vậy mà bây giờ học đại học rồi hần mới vào...chuyện này là sao??

Hần vẫn vậy..vẫn ít nói như ngày nào..trông hần giờ trưởng thành hơn...và theo lời hần kể là hần không lên HN học mà hần học ở gần nhà...

Nhật ký ơi...mình phải làm sao đây? Hần..hần đã cướp đi đời con gái của mình khi mà ngày mình lấy chồng sắp đến...sao..hần lại đối xử với mình như vậy...bao nhiêu năm yêu thầm hần để rồi giờ đây hần lại làm như vậy với mình sao.....mình không biết nên giận hần hay không nữa.... vì hôm đấy hần say..hần không kiểm soát đc bản thân nên mới làm như vậy.....và trong lúc ấy hần đã nói yêu mình..hần yêu mình từ năm lớp 8 .không biết có phải là hần nói thật hay hần nói trong lúc say hay không nhưng sau khi hần nói vậy mình lại không phản kháng nữa..để mặc hần muốn làm gì thì làm...nhật ký thấy mình dễ dãi lắm phải không? Nhưng thực sự mình không thể nào giải thích đc cho nhật ký hiểu sao mình lại làm như vậy...thật sự là rất khó nói... và hôm đấy do hoảng loạn quá mình đã đập vào gáy hần làm hần bất tỉnh...mình sợ lắm...mình sợ hần chết lắm..nhưng khi mình xem xét lại thì vẫn thấy hần bình thường không có gì cả...mình đưa hần lên viện và xóa mọi dấu tích của việc ân ái vừa rồi trên người hần và người mình ...lúc gọi điện cho mẹ hần mình cũng nhắc khéo mẹ hần là có đủ mấy người bạn đưa hần lên viện chứ không phải 1 mình mình đưa hần lên viện...mình không muốn hần biết những việc đã xảy ra khi hần say... mình muốn hần với mình không còn quan hệ nào hếtnếu hần biết hần đã làm chuyện đó với mình thì hần sẽ làm gì đây?... mình mệt mỏi quá nhật ký à...mình không muốn nghĩ nữa...

Ngày...tháng...năm...

Và điều gì đến cũng phải đến nhật ký à , anh ta chồng sắp cưới của mình đòi quan hệ trước hôn nhân , mình ra sức không đồng ý mình lấy lý do là khi nào lấy nhau rồi mới đc làm chuyện đó...mình nói vậy thôi chứ trong lòng mình lo sợ lắm..mình đã trao cho hần rồi..không biết anh ta có phải là người có tính cách thoáng khi biết mình đã k còn là con gái rồi nữa hay không? Liệu anh ta có tha thứ cho lỗi lầm của mình...mình sợ lắm nhật ký à...

Ngày...tháng...năm...

Anh ta cũng không phải loại tầm thường..anh ta đã lấy chuyện cty của bố ra uy hiếp mình...và bắt buộc mình phải quan hệ với anh ta...rồi thì khi biết mình không còn trong trắng anh ta không còn muốn cưới mình làm vợ nữa....anh ta mà không cưới mình làm vợ thì cty của bố mình sẽ làm sao đây...mình ra sức cầu xin hần đừng hủy hôn...năn nỉ hần...nói với hần là mình đã gây ra lầm lỗi khi còn là học sinh cấp 3 và đã chia tay từ lâu rồi và mình còn nói mình rất yêu hần...vừa nói vừa khóc...anh ta cũng mềm lòng và không đòi hủy hôn nữa.... mình khổ quá nhật ký ơi!

Ngày...tháng...năm...

Ngày mình lên xe hoa cũng sắp đến nhật ký à chỉ còn hơn 1 tuần nữa thôi! Mình buồn lắm..thực sự mình không muốn có một đám cưới không có tình yêu như này..còn về hần...không hiểu tại sao mình lại mời hần đến dự đám cưới của mình...mình lại còn hẹn hần một cuộc hẹn để đích thân đưa thiệp cưới cho hần nữa chứ...có lẽ lần gặp đó cũng là lần cuối cùng mình đc nhìn hần ở 1 khoảng cách gần nhất , nói chuyện...nhật ký có biết không...hần..hần thích mình nhật ký à...lần hẹn đó mình nhìn vào ánh mắt hần...mình đã đoán đc ra là hần thích mình...lúc mình đưa thiệp cưới cho hần..ánh mắt hần nhìn mình như muốn nói điều gì...mình đoán đc hần cũng định nói gì...nhưng sao hần lại không nói ra....tại sao...hần nhát ,hần kém cỏi đến thế sao...nếu mà hần nói ra đã có tình cảm với mình thì mình sẽ nghĩ lại về cuộc hôn nhân không tình yêu của mình...thế mà ..hần..có dám mở mồm đâu...mình hận hần...hận đến tận xương tủy...nhật ký à! Nói đi thì cũng phải nói lại nhật ký à...trong người mình đang có một sinh linh bé nhỏ mất rồi..làm sao có thể bắt đầu lại với hần đc... thôi..đành hẹn hần ở kiếp sau vậy...

Đọc đến đây thì nước mắt tôi đã ướt đầm bên hai khóe mắt,hóa ra là em đã vì tôi..vì tôi mà em khổ,vậy mà tôi đã từng khinh miệt em đấy ..tôi..tôi thực sự là một thằng khốn nạn, còn nữa em viết là em có baby trong khi đang chuẩn bị lấy chồng và tôi đã làm điều không phải với em, liệu baby của em có phải là giọt máu của tôi hay không thì ngày bây giờ , không chân chứ gì nữa..tôi cần gặp em .hỏi em về tất cả .

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Khi Trái Tim Muốn Nói Lời Yêu!

Tôi cần gặp em ..gặp em một cách nhanh nhất có thể , vì tôi mà em khổ..vì tôi mà em đau..so với nỗi đau của em thì bao nhiêu năm tôi đau vì em thì có là gì! Bao nhiêu thăng đàn ông đều muốn người yêu của mình là người đầu tiên , tôi thì cũng chẳng ngoại lệ ...nhưng sao khi đọc những dòng nhật ký của em , tôi thấy mình thật là khốn nạn , 1 cảm giác ghê tởm chính bản thân mình! Vâng! Chính tôi 1 thằng yêu em bằng cả trái tim đã cướp đi tấm thân trinh trắng của em vào những ngày tháng em sắp lên xe hoa , giả như ngày ấy tôi không say, giả như con quỷ dâm dục trong tôi nó không bị gục ngã trước vẻ đẹp thiên thần của em.. giả như em đừng yêu tôi , em đừng trao tấm thân trinh trắng cho tôi...giả như hôm con quỷ dâm dục đang dày vò trên cơ thể em thì ngay lúc đó em hãy cho tôi 1 nhát dao vào tim để tôi tỉnh ngộ....hàng loạt câu giả như xuất hiện trong tôi..nhưng đó chỉ là giả và như còn bây giờ tôi phải trở về thực tại để chấp nhận bao nhiêu sự thật nghiệt ngã...một sự thật mà tôi có nằm mơ cũng không nghĩ đến đó là tôi đã làm bố..một người bố bất đắc dĩ..vô dụng , bất tài , hèn nhát..liệu khi biết tin này thì người thân của tôi sẽ shock tới mức nào khi mà họ cứ nghĩ bao năm tôi là một người con , người cháu ngoan , người anh gương mẫu cho các em noi theo..người bạn hiền lành ,mẫu mực...một người đc nhiều phụ huynh ,hàng xóm láng giềng khen nhiều nhất...đã có giây phút tôi muốn trốn chạy , trốn chạy em, trốn chạy sự thật về em và tôi ...cho dù bản chất của tôi có hèn nhát đến mấy thì lương tâm của tôi cũng không sa đọa như bản chất của tôi chỉ ít thì nó cũng nghĩ đc là có tôi thì phải đền tội...đừng trốn tránh trách nhiệm..

....

Tôi phóng xe đến nhà mẹ đẻ của em để gặp em vì lần trước chat với Vân nghe Vân nói là chồng em cờ bạc nên đã đuổi em về nhà mẹ đẻ..con đường đưa tôi đến nhà em sao ít giao thông qua lại một cách lạ kì, liệu đây có phải là điều ngẫu nhiên của cuộc sống hay ông trời đang tạo cơ hội để tôi chuộc lại bao nhiêu tội lỗi của mình...tôi vít ga thật nhanh để đến nhà em..đứng trước cửa nhà mẹ đẻ của em mà bao nhiêu kỷ ức trong tôi ùa về...hình ảnh 2 cậu bé lớp 8 đang thấp thò phía bên kia đường để chờ một cô bé trong ngôi biệt thự để tặng quà nhân ngày lễ tình yêu...hai cậu bé đó ngây thơ, trong sáng và không biết gì nhiều về cuộc sống bon chen này...2 cậu bé đó một là tôi , hai là bạn thân của tôi...và mấy năm sau tại nơi này chỉ còn lại một cậu bé đã lớn khôn nhưng bên trong lòng cậu bé ấy có rất nhiều tội lỗi..đang đứng đợi cô bé mà năm xưa cậu bé đem lòng yêu ra để thú tội...

_Dạ! Cháu chào bác! Bác cho cháu hỏi Hiếu có nhà không ạ! – Mẹ của em ra mở cửa khi tôi đến nhà em

_Hiếu nó ở nhà chồng nó mà cháu! Mà cháu tìm Hiếu có việc gì vậy!

_Cháu..cháu..tưởng..- Tôi định nói là em đã bị chồng đuổi về nhà mẹ đẻ ,nhưng tôi nghĩ lại là chắc mẹ em biết em bị chồng đuổi về nhà mẹ đẻ nhưng mẹ em muốn giữ kín vì thể diện của em với mọi người, mà chuyện này có nhiều người biết đâu...tôi cũng tình cờ biết thôi...mà một lý do nào đó em đã về nhà vs thằng chồng biến chất.rồi cũng nên..

_Cháu tưởng gì ???

_Ah! Không có gì bác ạ! Cháu ở trên HN mới về nên muốn gặp Hiếu thôi ạ! Bạn bè lâu lắm không gặp nhau! - tôi bịa ra là tôi học trên HN

_Thế hà! Hiếu nó ở bên nhà chồng đó, cháu có cần bác dẫn sang không?

_Dạ! Thôi không cần đâu bác ạ! Cháu tưởng Hiếu ở nhà mẹ đẻ nên cháu qua chơi...chứ để khi khác cháu qua nhà của Hiếu...cháu có tí việc ..cháu chào bác!

Nói dối là có việc chứ thực chất tôi qua nhà chồng em luôn..vì tôi đang cần gặp em gấp..nếu để sang ngày mai thì bản chất nhút nhát trong tôi lại ùa về thì lúc đó không dám chắc tôi còn dũng khí để đi gặp em nữa hay không? Tôi quay đầu xe để đến nhà chồng em..cũng không khó để tôi đến đc đó vì lúc tôi cùng bọn lớp đi đây tháng baby của em cho đến bây giờ tôi vẫn nhớ đường đến nhà chồng em..

Tôi phóng xe thật nhanh đến khu nhà chồng em , nhưng khi đến đây rồi tôi lại đi chậm chậm lại..có lẽ là tôi đang run chằng.? ...nếu lần khác mà có cảm giác thế này thì tôi bỏ cuộc luôn..ai nói là tôi hèn nhát thì tôi cũng chịu tất..nhưng lần này thì tôi không thể lùi bước đc nữa...tôi cần can đảm hơn để sau này nếu không đến đc với em và đến với 1 cô gái khác tôi sẽ là chỗ dựa vững chắc cho người con gái của tôi...con bây giờ tôi cần thú tội với em trước đã...

Nơi em cùng chồng sinh sống là một khu chỉ dành cho những người giàu vì ngay cả tiền mua đất để xây nhà ngay trong mơ tôi cũng không dám mình có thể mua đc mảnh đất ở đây, mà những ngôi nhà đc xây lên ở đây toàn biệt thự và trồng quanh là những cây lộc vùng đáng giá hàng tiền tỷ ...vì thế mà ở đây mới chỉ mọc lên lác đác một số biệt thự...trong đó nhà chồng em đc nằm trong số đó..chỉ còn vài chục mét nữa thôi là tôi đến đc nhà chồng em rồi...tôi cũng lo lắng không kém ..nhờ đâu em không có nhà hoặc em và chồng em đều có nhà thì tôi sao thú tội đc với em chứ....10 mét...rồi..5m..tôi đi xe máy với tốc độ của người đi xe đạp...và kia rồi..em đang phơi quần áo cho baby của em , tôi ở ngay sau phía em nên em không thể biết đc sự xuất hiện của tôi...bóng dáng đó...cho dù không nhìn thấy mặt nhưng tôi không thể nào quên đc bóng dáng đó...em của tôi...Mai Ngọc Hiếu bé bỏng của tôi , người con gái đã yêu tôi bằng cả trái tim mà tôi đâu có hay kia rồi...em ơi..anh đây..Lê Ngọc Sơn ..nhút nhát của em đến rồi đây...

Tôi cứ đứng nhìn em mãi không thôi..mãi cho đến khi em tình cờ quay người lại thì em mới biết đc sự xuất hiện của tôi , vẫn là hình ảnh của nhiều năm trước đó là khi gặp tôi em đều nhoèn miệng cười với tôi dù có bất kì chuyện gì xảy ra thì nụ cười của em cũng hiện hữu trên đôi môi của em không bao giờ tắt ...

_Ồ! Sơn...sao cậu lại ở đây ?

_Tớ đến thăm Hiếu , lâu rồi bọn mình không gặp nhau nhỉ ?

_Chep! Chep ! sao Tôm lại đến thăm Ròng thế này! Lạ lắm đó nha! – em vẫn hồn nhiên như là chưa có chuyện gì xảy ra vậy , em giữ cảm xúc thật tốt ...có lẽ em nên đi đóng phim ^^!

_Hiếu vẫn vui tính như xưa nhỉ , mình có chuyện muốn nói với Hiếu nên mới đến đây!

_Hi hi! Tớ vẫn vậy , làm mẹ rồi mà không bỏ đc cái tính ấy..híc..híc.. mà thôi Son vào nhà đi , chả nhẽ lại đứng trước cổng nói chuyện sao?

Vừa dứt lời em lon ton chạy ra chỗ phơi quần áo để phơi nốt một số quần áo chưa phơi..nhìn dáng em chạy làm tôi phì cười...em đúng là cô vợ bé bỏng và đáng yêu tôi thậm chí có đc...còn tôi thì dắt cái xe máy vào trong sân ..

_Hiếu để mình giúp một tay cho nhanh!

_Á à! Muốn thể hiện galang hử! Đây cầm lấy cái này phơi đi – em cúi người xuống chậu quần áo và lấy mấy cái mắc-xi-mai-zơ đưa cho tôi..

_Hiếu...mình.. mình- tôi đồ lụng mặt và tay không ngừng gãi đầu gãi tai..

_Đây! Có mỗi thế thôi mà cũng không làm đc. Thôi Son vào phòng khách đợi tớ đi..tớ làm một tí rồi vào sau.

Nghe theo lời em tôi bước vào phòng khách mà trong lòng nặng trĩu bao tâm sự...một khoảng thời gian ngắn nữa thôi..tôi sẽ giải bày hết với em , thú tội với em..và liệu em có tha thứ cho lỗi lầm của tôi hay không ? nếu em không tha thứ cho tôi chắc cả đời này tôi sẽ sống trong giằng vặt mắt ! khi bước vào phòng khách nhà em hình ảnh đập vào mắt tôi đầu tiên đó là baby của em đang nằm ngủ ngon lành trên cái nôi đc trang hoàng như một cung điện thu nhỏ và baby của em là công chúa trong cung điện ấy...ngắm nhìn baby của em và tôi tự hỏi bản thân mình, đây là con của tôi ư? Là thành quả của mối tình yêu đơn phương bao năm nay hay sao ? hay là sản phẩm của lần tôi mây mưa với em lúc tôi say và mất kiểm soát...tôi đang tự dối lòng mình vì tôi sợ...sợ đối diện với sự thật ngay thời điểm này...giả sử đây là giọt máu của tôi thật thì tôi sẽ làm gì với nó đây khi tôi chỉ là cậu sinh viên nghèo đang chấp chững bước vào cuộc sống đầy bon chen và mưu lợi này ? ...Tôi ước gì mình có thể làm đạo diễn của các bộ phim để thay đổi những tình tiết của tôi chỉ bằng một tiếng “ cắt..cắt” dễ dàng hay là một nhà văn nổi tiếng để xử lý những tình tiết một cách khéo léo.. ước mơ thì cũng chỉ là mơ ước mà tôi...chính tôi đây sẽ là đạo diễn, nhà văn của chính cuộc đời tôi..tôi sẽ quyết định bằng chính con tim của mình...

Đang mãi ngắm nhìn baby của em và đấu tranh tư tưởng thì em ở ngoài bước vào phòng khách..

_Bé Suri nhà tớ đáng yêu không?

_Bé Suri ??? à ! là tên con cậu phải không?

_Hi hi! Đây là biệt danh thôi , chứ tên thật là Thiên Ân , Trần Ngọc Thiên Ân cơ! – em tiến đến nôi của baby và bế baby vào phòng ngủ ...chắc em sợ baby của em thức giấc khi tôi và em nói chuyện.

_Nào! Thế Son có việc gì mà tìm tớ thế ?

_Hiếu này ! mình hỏi cậu một cậu nhé!

_Uhm! Son cứ hỏi đi !

_Hiếu...Hiếu.. lấy chồng không đc hạnh phúc phải không ? – tôi nhìn thẳng vào mắt em

_Tớ..tớ..mà sao cậu lại hỏi vậy?

_Hiếu cứ trả lời mình đi!

_Tớ..sống hạnh phúc lắm, cậu không thấy sao tớ đc sống trong một ngôi nhà đầy đủ tiện nghi , một người chồng tốt với tớ và một đứa con ngoan!!

_Nói dối! Nói dối..Hiếu nói dối..mình không tin – tôi nặng lời với em..

_Son...cậu sao vậy! Tớ nói thật mà, tớ nói dối cậu làm gì !

_Hiếu! Hiếu nhìn thẳng vào mắt mình và nói rằng Hiếu đang sống rất hạnh phúc đi ! – tôi giữ chặt bờ vai của em để em đối diện với tôi.

_Cậu nghe rõ đây! TỚ SỐNG RẤT HẠNH PHÚC! cậu hài lòng chưa? – em nhìn thẳng vào mắt tôi và nói “TỚ SỐNG RẤT HẠNH PHÚC” em nói mà mắt em rơi lệ , nhìn em mà tôi đau như đứt từng khúc ruột , đến giờ phút này em vẫn hi sinh vì tôi..em ơi..a biết làm gì để đáp lại lòng tốt của em đây em ơi...anh nợ em quá nhiều rồi...kiếp này anh không trả nợ đc cho em thì kiếp sau anh sẽ trả hết nợ...nếu mà anh quên thì em hãy nhắc anh nhé!

_Hiếu..ôi! mình sai thật rồi...sai thật rồi – tôi từ trên ghế trườn xuống đất và quỳ trước mặt em ..

_Son! Cậu làm gì thế! Mau đứng lên đi!! – em hốt hoảng khi thấy tôi có hành động như vậy , em liền kéo tôi đứng dậy..nhưng cái sức trối gà không chặt của em làm sao có thể kéo đc thân hình của tôi lên đc cơ chứ..em khờ quá..

_Hiếu ơi! Nếu mình là thằng tội đồ..mình làm nhiều điều không phải với Hiếu..nhưng mà Hiếu ơi..sao Hiếu lại khờ thế...sao Hiếu lại yêu một thằng hèn nhát như mình chứ...mình thật không xứng với hiếu!

_Son...cậu..nói..gi..tớ không hiểu?

_Hiếu! Cậu đừng giả bộ nữa! mình biết hết tất cả rồi..mình biết là chồng cậu đang biến chất, anh ta cờ bạc rượu chè..và còn nữa mình đã là thằng khốn nạn..tớ đã cướp đi cái quý giá nhất đời con gái của Hiếu...mình khốn nạn lắm phải không Hiếu!

_Cậu..sao cậu biết đc những cái đó. Há?

_Mình xin lỗi Hiếu đã đọc nhật ký của Hiếu ,và mình đã nghe Dung kể tất cả về Hiếu..Hiếu ơi, Hiếu tha lỗi cho Son đc không? Hiếu.. ời!! Bé Suri có phải là..giọt máu của mình không?

_Không..g..g.g.g.! bé Suri không phải là con của Son đâu!

_Hiếu nói dối , mình là người đầu tiên của Hiếu mà , vậy thì bé Suri đúng là con gái của mình rồi!

_Không..g! phải.i.i.i!!!!!!

_Hiếu! Hiếu đừng phủ nhận nữa...cho dù tớ có là thằng hèn nhát và khốn nạn nhưng bé Suri vẫn cần có bố đẻ chứ...

_Tớ..không muốn nghe..nữa..không muốn nữa..hức..ức.. – em khóc vừa lấy tay bịt tai lại để không nghe những gì tôi nói.

_Hiếu ơi! Hiếu đừng làm vậy , Hiếu làm thế thì tội lỗi của mình càng ngày càng lớn đấy..Hiếu có biết không?

Em vẫn khóc , bịt tai và lắc đầu như muốn không nghe những gì tôi nói... tôi đứng dậy và nói với em.

_Nếu cậu không nói tớ sẽ vào phòng và bế bé Suri đi ..- vừa dứt lời tôi tiến về phía phòng của bé Suri

_Son...cậu! không đc bế bé Suri đi..nó không phải con của cậu..cậu không có quyền bế nó đi!

_Tại sao bé Suri không phải là con mình! Hiếu , Hiếu đừng tốt với mình nữa...mình xin lỗi vì mình mà vợ chồng Hiếu không đc hạnh phúc..nguyên do chắc là do bé Suri không phải con của chồng Hiếu..vậy thì để mình mang bé Suri đi và Hiếu với chồng Hiếu sẽ làm lại từ đầu...

_Son...cậu..đã nói thế thì tớ không giấu nữa...bé Suri không phải con cậu đâu! hôm..cậu say ấy..hôm đấy tớ mới hết ngày nên không thể có dễ dàng như thế đc.

Nghe em nói vậy thì tôi không đòi bế bé Suri đi nữa...mặc dù không tin lời em nói cho lắm nhưng tôi vẫn phải tin thôi vì tôi còn quá trẻ để có thể làm một người bố tốt..và nếu làm bố đồng nghĩa với việc tôi sẽ phải bỏ học và đi kiếm tiền nuôi con..các bạn thử đặt mình vào tình thế của tôi xemliệu các bạn xử lý tình huống này như thế nào ? còn tôi thì tôi đành chấp nhận những lời em nói là sự thật mà thôi..tôi hèn nhát lắm phải không?

....Rầm... - cánh cửa phòng khách nhà chồng em đc mở toang ra và đập vào hai bên bờ tường tạo nên một âm thanh lớn ...người mở cửa không ai khác mà chính là chồng em.

_Chúng mày...chúng mày...đôi gian phu dâm phụ này , hôm nay tao bắt đc quả tang rồi nhé , chúng mày hẹn nhau ở đâu không hẹn lại hẹn đúng ở nhà tao hả..à..à..a..a.....!!!! Hóa ra là mày à, mày có phải cái thằng hát ở đám cưới tao không! Lúc đấy tao đã nghi nghi rồi..

_Anh...anh..anh... – em tức quá không nói lên lời

_chats...chats... – anh ta , thằng chồng biến chất của em tiến đến chỗ tôi đứng và ,đã tặng tôi hai cái tát nỏ đom đóm mắt..bị đánh nhưng tôi vẫn cứ đứng chôn chân cho chồng em tát mà không phản kháng...sao tôi có thể phản kháng đc chứ vì tôi là thằng tội đồ mà ..tôi nợ vợ chồng em và giờ đây chồng em đang đòi nợ tôi.

_Anh...anh làm cái quái gì thế? Sao anh lại làm thế với Son..cậu ấy không có tội tình mà anh làm như vậy cả!

_Kính nhi? Đến giờ phút này vẫn bao che cho nhau cơ à...còn mày cũng gan lý gớm nhi , bị đánh mà không đánh lại hả... - anh ta túm lấy cổ áo tôi và nói với giọng bắt cần đòi..

_Được rồi..để xem mày gan lý đc bao lâu ! - vừa dứt lời anh ta cúi người xuống bàn lấy ly nước và ném vào đầu tôi...một dòng nước mát lạnh từ đầu tôi chảy qua mặt 2 bên mai và rơi lách tách xuống sàn nhà(đến giờ cái sẹo trên đầu tôi vẫn còn và chỗ ấy nó không thể mọc đc tóc, cũng may là nó không to lắm)..thật là lạ tôi chẳng thấy đau chút nào...nhớ lại lúc nhỏ tôi bị đứt tay một tẹo thôi là tôi đã khóc thét lên và làm nũng với mẹ rồi..nhưng giờ đây tôi không có mẹ ở đây để làm nũng như lúc nhỏ nữa rồi...tôi cần chín chắn và trưởng thành hơn...hạnh phúc có đc hay không là do tôi ...do tôi quyết định tất cả...

Tôi chảy máu mà vẫn đứng yên một chỗ và nén bao nhiêu tức giận vào trong vì tôi là thằng có tội nên tôi phải chịu tôi là lẽ đương nhiên. Còn em do em là con gái nên em rất sợ máu...thấy tôi như vậy em hét toáng lên và chạy đi lấy bông băng...trong lúc em đi lấy bông băng tôi đã khụy hai đầu gối xuống trước mặt chồng em để mong chồng em thứ tha cho kẻ tội đồ này...

_Tôi..xin lỗi anh..mong anh tha thứ cho tôi và Hiếu , Hiếu không có tội tình gì mà anh hành hạ cô ấy...tất cả là do tôi...vì thế anh muốn trút giận thì hãy đánh tôi hay bắt tôi làm gì cũng đc....

Tôi chưa kịp nói hết câu anh ta đã cho tôi một cái đá vào mặt..thấy tôi như vậy em từ trên tầng chạy xuống trên tay cầm bông băng..em vừa băng vết thương trên đầu cho tôi em vừa cầu xin chồng em tha cho tôi...

_Anh..anh tha cho Sơn đi...cậu ấy chịu như vậy là đủ lắm rồi...xin anh đấy!

Nghe em nói vậy anh ta càng điên tiết..anh ta kéo em ra khỏi chỗ tôi và tát em túi bụi rụi tai...

_Con đ... này! Để tao đánh cho mày tỉnh ngộ ra...mẹ..kiếp!

Tôi nhìn cảnh đó mà trong lòng đau như cắt..mà không dám ra can..tôi làm sao có quyền can đc cơ chứ...em ơi..em khổ quá em ơi...có khi nào hằng ngày những lúc chồng em thua bạc..uống rượu và rồi đánh em như thế này không ? Tôi không thể giương mắt nhìn em chịu cảnh này nữa..tôi phải làm điều gì đó để giúp em...tôi lấy hết dũng khí của mình để nói tất cả bao tâm sự mà tôi chưa từng giải bày với ai để nói với vợ chồng em...mong chồng em có thể suy nghĩ lại ... không biết có phải ông trời tạo cơ hội để tôi nói hết bao muộn phiền trong lòng hay do cửa nhà em cách âm tốt mà tôi , em , chồng em nói to rồi tiếng cốc vỡ... vậy mà bé Suri vẫn không tỉnh giấc....

_Tôi xin anh đấy , anh đừng đối xử như vậy với Hiếu đc không? Tôi sai...ừ..tôi chấp nhận là mình đã sai..nhưng Hiếu cô ấy vô tội...cô ấy không thể nào chịu đc những trận đòn của anh đâu! Tôi yêu Hiếu..yêu tha thiết say đắm..nhưng tôi không có đc Hiếu vì tôi là một thằng hèn nhát..bất tài..vô dụng...tôi yêu cô ấy hơn chính cả bản thân mình..nhưng đó chỉ là tình yêu đơn phương! Còn anh thì sao...anh cũng là con người đúng không ? mà đã là con người thì anh phải hiểu là phần người nhiều hơn phần con chứ ...anh làm thế khác gì một loài cầm thú đâu khi mà cô ấy còn đang vất vả chăm sóc giọt máu của anh! Tôi cứ nghĩ bé Suri là con của tôi nhưng sự thật thì không phải , nó là con của anh vậy mà anh đối xử với mẹ con Hiếu như vậy sao! Một phần trong lòng tôi cũng muốn bé Suri là con của tôi để tôi có cơ cướp Hiếu từ tay của anh..Lúc nghe mọi người nói rằng anh người tốt và có tiềm lực về kinh tế thì tôi đã yên tâm phần nào về Hiếu..nhưng bây giờ anh sao vậy? Có phải a nghĩ rằng bé Suri không phải là con của anh nên anh đã hành hạ mẹ con Hiếu không và anh nghĩ rằng mình không phải là người đầu tiên của Hiếu nên đâm ra ghét cô ấy không? Tôi là con trai vì vậy tôi cũng phần nào hiểu đc những cảm giác đó...nhưng anh hãy vì giọt máu của mình mà làm lại với Hiếu đi..anh đã có một cô vợ hiền dịu ngoan ngoãn..chỉ có điều cô ấy có một quá khứ không đẹp thôi...vậy thì anh phải biết chăm sóc , che chở và là chỗ dựa tinh thần cho mẹ con cô ấy chứ..đằng này anh lại cờ bạc..rượu chè...nếu thời gian có quay trở lại thì tôi sẽ đừng cảm ơn..mạnh mẽ hơn..vì có như vậy tôi mới có đc Hiếu...nhưng mà tất cả đã quá muộn mất rồi..Hiếu đã là của anh...Hiếu đã sinh cho anh một đứa con ...những việc làm của Hiếu trong suốt thời gian lấy anh và sinh con đã phần nào bù đắp những lỗi lầm trong quá khứ của anh ...vậy anh còn muốn làm gì nữa đây , muốn hành hạ cô ấy đến chết ư? ...anh mà làm như vậy thì tôi quá khinh thường anh..mặc dù bản thân tôi chẳng ra cái quái gì ...tất cả những gì trong lòng tôi đã nói hết..anh có muốn duy trì mối quan hệ với Hiếu thì anh hãy nghĩ lại đi ..nếu anh không làm đc thì hãy để cô ấy đến với tôi...tôi nghĩ anh không để Hiếu đến với tôi đâu vì chỉ ít anh yêu cô ấy nên mới lấy cô ấy chứ ...phải không ?

_Hiếu à! Mình xin lỗi Hiếu về tất cả...về những gì mình đã gây ra cho Hiếu...Hiếu có thể tha thứ cho kẻ tội đồ này chứ!

_Tớ..tớ..tha lỗi cho Sơn từ lâu lắm rồi...!! – em nắc nói không thành câu.

_Mày...mày...chúng mày... - chồng em tức nghẹn không nói đc câu nào..anh ta cầm chặt cốc nước trên bàn như muốn đập nó vào đầu tôi 1 lần nữa...em thấy vậy nên đã ngăn chồng em lại..

_Anh...anh đừng làm thế! Sơn bị 1 lần là đủ rồi..anh hãy tha thứ cho cậu ấy đi ...em xin hứa em sẽ yêu anh và chăm sóc con mình thật chu đáo..đc không anh! Sơn...cậu về đi..tớ rất cảm ơn cậu vì cậu đã nói hết ra còn việc ở đây cứ để tớ lo.! – em lao đến ôm chặt chồng em để anh ta không đập cốc nước vào đầu tôi 1 lần nữa.

_Bỏ ra...bỏ ra – chồng em chỉ nói thôi chứ không có hành động nào để thể hiện lời nói đó..có lẽ anh ta đã thông suốt khi tôi nói hết tâm sự của mình rồi chăng?

_Một lần nữa , tôi xin tạ lỗi với anh , còn với Hiếu : Mình xin lỗi cậu – với mỗi một người khi nói lời xin lỗi tôi đều cúi người xuống như người Hàn Quốc khi chào một ai đó...tôi đã khóc..những giọt nước mắt đã gột rửa những tội đồ của tôi..dù nó chỉ là những dòng nước nhỏ nó chả thấm vào đâu so vs những tội lỗi của tôi nhưng chỉ ít tôi cũng thấy lòng nhẹ nhõm hơn! Vậy là trong đời tôi đã chiến thắng đc bản thân ..chiến thắng đc cái bản tính nhút nhát đã theo tôi từ lúc sinh ra cho đến tận bây giờ... gạt những giọt nước mắt trên khóe mắt...tôi chạy thật nhanh ra nhà của vợ chồng em ...phóng xe thật nhanh và trong lòng thầm nhủ câu nói mà tôi đã nói khi dờn đám cưới của em đó là : “ Hạnh Phúc Nhé Em”

.....

Bạn đang đọc truyện *Đơn Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Sau khi nói hết những suy nghĩ, ấp ủ mà bao năm tôi giữ trong người ...tôi cảm thấy thật thanh thản và nhẹ nhõm..một cảm giác như là trút bỏ đc cái khối u ác tính trong người vậy! Tôi và em không đến đc với nhau âu cũng là chuyện của cái duyên cái phận...có nhiều đôi yêu nhau say đắm , thề non hẹn biển, dù chết cũng phải ở bên nhau..nhưng đừng một cái vì lý do này lý do kia mà không lấy nhau đc...còn tôi và em..2 con người với 2 mối tình yêu đơn phương mà tôi và em không ai biết ..tình yêu của tôi dành cho em ,hay em dành cho tôi...đó không phải là tình yêu đích thực..mà đó chỉ là tình yêu cảm

tính...mà đã là tình yêu cảm tính nếu vô tình đến đc với nhau nhưng rồi mấy bữa lại dòi xa nhau mà than rằng : ôi! Sao thất vọng quá..người mình yêu đơn phương bao lâu này là ng' thế này, thế nọ u...sao cô ấy, anh ấy..có nhiều tật xấu thế...đấy! nếu tôi và em đến đc với nhau thì tôi chắc chắn một điều là tôi và em sẽ đi theo vết xe đổ của những bậc tiền bối..

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại..tôi đã bỏ mất bao nhiêu thời gian đẹp đẽ nhất của tuổi học trò để đắm yêu em , bỏ mất bao nhiêu cô bạn gái yêu thầm tôi ^^ ..cho dù tình yêu của tôi có là tình yêu cảm tính đi nữa thì cho đến khi tôi giống chị tôi , ngu 1 giấc dài thì tôi sẽ không bao giờ quên những ngày tháng yêu đơn phương em!

Các bạn nói tôi là một thằng nhát , kém cỏi..uhm! tôi chấp nhận những điều đó..nhưng thằng nhát như tôi cũng có những suy nghĩ riêng , những suy nghĩ tốt cho người tình của mình..đó là thời c3 yêu đơn phương em..tôi không nói ra vì tôi sợ tôi nói ra..thứ nhất nếu em đồng ý..em và tôi yêu nhau thì tôi sợ ảnh hưởng đến việc học của 2 đứa tôi...thứ 2 nếu em không chấp nhận tôi thì việc học tập của tôi sẽ bị giảm sút , tôi và em sẽ rất ngại khi gặp nhau, tôi cũng thích yêu theo kiểu này vì k ảnh hưởng đến ai và đặc biệt là tôi có cảm giác thích đến trường đi học hơn, yêu mấy bố bảo vệ trong trường hơn..vì có em..em cũng đang học chung với tôi.. và tôi nghe 1 ng' bạn nói vs tôi 1 câu này : Đã sợ thì đừng yêu và đã yêu thì đừng sợ...Tôi thấy câu này đúng với tôi quá...với những suy nghĩ của 1 thằng sống nội tâm vậy ! tôi sẽ đợi em..đợi em học xong có việc làm ổn định..tôi sẽ đến với em..nhưng cuộc đời mà ! nó có bao giờ theo sự sắp đặt của ai đâu..

....

Những ngày tháng tôi nói ra bao tâm sự trước mặt vợ chồng em, cuộc sống của tôi đã bắt đầu đi vào quỹ đạo hơn..đặc biệt là không có mặt em trong cuộc đời tôi nữa..tôi cũng vui khi gia đình em đã trở lại theo đúng nghĩa 1 gia đình hạnh phúc..đó là vợ chồng vui vẻ hòa thuận với nhau..

_Alo! Son à! Tao Dung đây!

_Uhm! Dung hả? Gọi có có chuyện gì k?

_Mày..mày cũng khá lắm..cũng dám nói hết ra cơ à!

_Hi..hi! tớ cảm ơn Dung nhé!

_Mày cảm ơn gì tao?

_Cảm ơn Dung vì Dung đã cho tớ 1 lần thử thách với đời..thử thách với tình yêu của mình là đã làm theo trái tim mách bảo? Dung mà không chửi tớ, không đưa cho tớ quyển nhật ký của Hiếu thì cuộc đời này tớ vẫn chỉ là thằng khù khờ , nhút nhát..

_Uhm! K có gì , mà này! T cũng xin lỗi mày nhé! Vì lần trước ở sân ..tao hơi quá...!

_Không sao đâu! Nhiều người khen tớ làm tớ phát chán rồi..ít ra cũng phải có ng' chửi tớ thì thế mới gọi là cuộc đời chứ...à ..vợ chồng Hiếu thế nào rồi!

_Ah! Tao nghe Hiếu nó kể là sau khi mày ở nhà vợ chồng nó , chồng nó giờ thay đổi rồi..không còn cờ bạc nữa... chí ít thì m cũng làm đc 1 việc tốt cho nó!

_Thế à! Vậy là tốt rồi..mọi chuyện thế là tốt đẹp hết rồi..

Nghe D nói vậy tôi cũng phần nào yên tâm về em, nhưng mà các cụ có câu : Trăm nghe không bằng mắt thấy... mặc dù nghe D nói như vậy..tôi cũng k hẳn tin đến 100% ...vì thế tôi quyết định biến tôi trở thành cậu bé Sơn hồi lớp 8 ..cậu bé ấy đã rình mò , thập thò trước cửa nhà của cô bé mà cậu ấy yêu bằng cả trái tim để tặng quà nhân ngày valentin.. nhưng giờ đây không phải là đợi cô bé ấy nữa ra để tặng quà nữa..mà cậu bé ấy đang hoàn tất công việc về mối tình yêu đơn phương của cậu ấy đó là lại rình mò trước nhà cô bé ấy và xem có thật chồng cô bé ấy có thay đổi hay không...cô bé ấy có hạnh phúc hay không?

Sau bao nhiêu ngày hóa trang thành đệ tử cái bang..làm bạn với muỗi và chuột thì cuối cùng thành quả cũng đến với tôi..quả thật em sống hạnh phúc thật..chồng em không cờ bạc nữa..anh ta đã tu tâm làm việc hơn...đi làm đúng giờ và về đúng giờ..đặc biệt là những lúc chồng em về , em lại ra đón chồng em= 1 nụ cười , chính nụ cười ấy năm xưa đã cướp đi trái tim của tôi, giờ nụ cười ấy k phải là của tôi nữa rồi...em yêu chồng em thật rồi..

.....

Hôm nay là ngày giỗ của chị , mẹ tôi thì đi làm từ sớm..bố cũng vậy..chị hai thì lấy chồng ở trên Hòa Bình nên chỉ có tết mới về đc..sáng mẹ đi làm..mẹ có đưa cho tôi ít tiền để làm chi phí cho ngày giỗ chị..đấy cũng là lần đầu tiên tôi tự tay làm giỗ cho chị ...bồi hồi và xúc động quá..hic..hic..

Việc đầu tiên là tôi phải lau chùi ban thờ cho chị..ban thờ chị nhiều bụi quá...tôi lau mà bụi bay tứ tung..vừa lau tôi vừa ngắm ảnh chị..ước gì chị sống cho đến tận bây giờ để tôi có thể có thêm tiền tiêu vật..có 1 ng' đề tâm sự(tôi k thân với chị 2 cho lắm..vì hồi bé tôi với chị đánh nhau suốt..giờ lớn rồi biết nhận thức rồi, k đánh nhau nữa...nhưng rất ít khi tôi và chị nc vs nhau theo đúng nghĩa của 2 chị em thân thiết...)... Lau ban thờ cho chị xong..tôi phóng xe ra chợ mua ít hoa quả, con gà, hương , tiền vàng...ngày giỗ chị năm nay vào đúng ngày rằm nên chợ đông đúc hẳn..tôi chen chúc, tranh giành mãi mới mua đc con gà ...mua gà xong lại chạy xô đi mua hoa quả..trong lúc chọn hoa quả..tôi có nghe đâu đó tiếng bài hát :Bức Thư Tình Đầu Tiên... đứng người dậy..hóa ra là những người hát dong , nhân tiện chợ đông người rồi vào hát để xin tiền...đám người hát dong đó rồi cũng đến đc chỗ tôi đứng...tôi cũng cho họ ít tiền lẻ..và 1 ý nghĩ táo bạo trong ng' tôi đó là sao tôi không thể hiện chính bài hát mà tôi đã hát ở đám cưới em nhi...đã lâu lắm rồi tôi không hát bài đấy..2 năm rồi chứ ít gì...ngay lập tức tôi gọi đám hát dong lại..bàn bạc với họ..cho họ thêm tiền..và tôi đã dc cầm trong tay cái micro của họ...cầm micro trong tay mà cũng run lẩy bẩy...tôi tính định k hát nữa...vì cầm mic rồi mà chả cất lên thành lời..1 phần có lẽ cũng là ngại..nhưng mà có mấy em xi teen cổ vũ lên tôi lấy hết dũng khí...đọc lời bài hát này cũng đc...hehe... và tôi đã quay lại thời gian..quay lại lúc tôi hát ở đám cưới em...tôi coi

những ng' đi chợ là những ng' dự đám cưới em. và coi mụ chủ hàng táo mà tôi đang mua chưa kịp tính tiền là em ...nếu mà tí nữa hát xong ,mụ ta thấy tôi vừa đẹp trai vừa hát hay rồi vớ vẩn lại free cho tôi mấy ký táo thì sao nhỉ?? Keke , tôi nói những câu y hệt như trong đám cưới em

“Cách đây 6 năm có một người con gái đã cướp đi trái tim của tôi! Và giờ đây vì người ấy tôi xin nguyện dùng trái tim của mình để hát tặng người ấy một bài hát, và bài hát đó là bài : Bức Thư Tình Đầu Tiên...”

... Khi anh đưa mắt nhìn em qua tấm gương...

... Ta đã gặp nhau , bồi rồi thật lâu...

...Đêm nay! Giường như những ánh mắt muốn đi kiếm tìm nhau...

...Anh muốn nói với em những điều thật lớn lao...

...Sẽ luôn ở đây! Nơi tim anh , tình yêu bất tận...

...Phút giây anh ghen lời! Vì biết em yêu anh...

... Và anh sẽ là người đàn ông của đời em...

...Anh đã mơ về ngôi nhà và những đứa trẻ...

... Vì yêu em ngày mai anh bước trên con đường dài...

...Em có nghe...

...Mùa đông những ngọn đèn vàng...

...Anh nhớ em...

...Anh nhớ em...

...Miên mang bên trang thư tình gửi đến em...

...Bạn đời ơi...

....Anh mơ! Mỗi sớm tinh giấc....

....Mắt anh kiếm tìm...

....Tai anh lắng nghe....

....Môi anh cất tiếng gọi....

... Và vòng tay anh rộng mở....

....Đón em vào lòng...

Vừa hát mà nước mắt tôi tuôn ra...đã lâu lắm rồi..cảm xúc ấy..trong tôi lại ủa về..các bạn nghĩ rằng tôi đàn bà phải không? Nhưng đây là những giọt nước mắt của hạnh phúc...hạnh phúc vì gia đình em đã k còn sóng gió nữa, hạnh phúc vì bao nhiêu năm qua tôi mới dám làm theo con tim mạch bảo...mấy đứa con gái thấy tôi khóc cũng rom róm nước mắt theo...vì nhìn đàn ông khóc trông cứ tội tội kiểu gì ấy! Kết thúc bài hát tôi một cảm giác quay cuồng và tôi đã dùng 2 tay mình chống vào 2 đầu gối và mặt cúi xuống đất ...để cho những giọt nước mắt đau khổ suốt bao năm qua trôi hết ra khỏi cơ thể tôi..Bỗng có một bàn tay sưng sưng , gầy gầy..bàn tay này tôi thấy quen thuộc quá...bàn tay ấy cầm khăn và đưa xuống mặt tôi , khi mặt tôi đang cúi xuống đất...tôi thấy bàn tay này sao trông quen quá...liệu đây có phải là bàn tay của em..theo suy nghĩ tôi ngẩng đầu lên...em..đúng là em rồi..sao em lại ở đây...chẳng nhẽ nào em đã đc bài hát của tôi sao..ôi..có cái lỗi nào không..cho tôi chui xuống với...và em cũng đang rom róm nước mắt..

_Son à! Cậu đừng hát bài này nữa đc k? Bài này Tấn Minh hát thì hay , sao cậu hát buồn quá..đừng hát nữa nhé...

_Hiếu à ..tớ...tớ...

_Mà Son này! Cậu có vẻ thích nổi tiếng quá nhỉ ? lúc nào cũng hát ở nơi đông người..cậu tạo phản lúc đám cưới tớ chưa đủ hay sao mà ra tận chỗ đông người này tạo phản nữa thế...

_Tớ...tớ...

“Hiếu à! Tớ sẽ không hát bài này nữa đâu..nếu có phá lệ thì tớ cũng chỉ hát cho vợ tớ nghe thôi...Hiếu ơi cậu hạnh phúc nhé , tớ cũng phải đi tìm hạnh phúc cho riêng mình tớ đây! Tớ đính chính lại rồi ..nếu có kiếp sau tớ sẽ không yêu cậu nữa đâu, yêu đơn phương cậu khổ lắm..hehe”

Đó là những suy nghĩ của tôi...và tới đây tôi đã có một giấc mơ đẹp..

Danh bạ -> Gấu -> Call -> Nhạc Chờ : Một con lợn xòe ra hai cái cánh...

“Thời tiết nóng bức! Tâm trạng bức mình! Em nghe..”

“H oi đi hai đứa mình đi chơi đi”

“Ui! Mẹ em không cho đi đâu !”

“Không cho đi thì phải tìm cách để mà đi chứ ví dụ như nắn nỉ này ,nắn nỉ mà k đc thì treo tường ra ^^!”

“Anh toàn xui đại em thôi! Em treo tường ra em ngã thì sao !thôi để em nói dối mẹ là đi sang nhà cái Nhung chơi cũng đc”

.....

“Chep chep! Chậm một phút rồi này! Em mà ra chậm tí nữa thì không gặp đc anh nữa rồi!”

“Sao thế! Đợi lâu quá nên định chuồn về hả?”

“Đâu có đâu! Tại mấy bà đồng nát đi qua chỗ anh đứng thấy anh đẹp trai quá định bắt anh cho vào bao mang đi bán , may mà anh chạy nhanh k thì..”

“Hô hô ! sao bà đồng nát kém thế nhỉ ? vào tay em xem anh có thoát đc không”

“Đang muốn thoát mà không đc đây..haizz”

“Anh nói cái gì đấy..y...y”

“Anh có nói cái gì đâu ,chắc em nghe nhầm rồi”

“Anh cứ liệu thần hồn đấy! Đừng có tưởng thoát khỏi tôi mà dễ nhá”

“Xếp cho em xin lỗi! Em hứa lần sau không thế nữa! Mời xếp lên xe để em chở xếp đi vì vu”

“Mình đi chơi ở đâu vậy anh”

“Lượn đường cho mát chứ đi chơi ở đâu nữa!”

“Lượn đường bụi lắm ! em không đi đâu”

“Thế xếp thích đi đâu để em chở xếp đi!”

“Vào công viên đi anh ! em nghe ngta nói vào đây mát lắm!”

“Chỉ có bọn điên mới vào công viên!”

“Anh nói cái gì ..”

“À !anh đang nhầm lời bài hát ấy mà , Công viên thì công viên , ngồi cho chắc nhé!”

.....

“H oi! Em nhìn kia! Đôi trai gái đang làm cái gì thế kia!”

“Vô ích thôi! Em cận 3 phẩy coi!”

“ Họ làm thế này nè !” – Hai bàn của mình chụm lại và làm cho em hiểu là đôi trai gái kia đang hôn nhau

“Anh toàn để ý linh tinh ! họ chơi trò Chi Chi Chành Chành chứ có gì lạ lắm đâu!”

“H này! Em có nghe bài hát này chưa : “Meo meo meo rửa mặt như mèo”

“Em nghe rồi! Sao hả anh?”

“À! Có một con mèo không rửa mặt đang ngồi bên cạnh anh!”

“Hu..hu.. mặt em có vết bẩn phải không anh!”

“Ừm! Nhắm mắt vào để anh lau cho”

“Sao phải nhắm mắt hả anh?”

“Thế có lau không?hay để yên như vậy nhá”

“Lau!..em..lau mà..hu.hu”

“Không đc mở mắt nha! Không thì bụi rơi vào mắt đấy!”

“Vâng!”

.....Chút....

“Haha..em bị lừa rồi!”

“Anh dám lừa em! Cho anh chút này”

“Á..á..đứt tai anh bây giờ”

“Cho đứt luôn! Dám dụ dỗ con gái nhà lành!”

“Thà hôn em rồi bị véo tai còn hơn để thằng khác hôn em !”

“Vẫn chưa kinh hả !hay để em véo nốt tai kia cho cân nhè!”

“Chừa rồi! H này em nhìn nè!”

“Tai to như tai Heo ấy thì có gì để mà nhìn”

“Em nhìn kĩ đi !tai anh có mụn ruồi đấy”

“Mụn ruồi thì làm sao??”

“Em chưa nghe câu tục ngữ: Mụn ruồi ở tai đẹp trai suốt đời.. À”

“Xấu như ma ấy! Đẹp trai cái nỗi gì!”

“Sao em cứ chê anh thế ! lúc trước khi anh chưa tán em ai cứ khen anh đẹp trai thế nh”

“Tại lúc đấy tôi bị sắc đẹp của anh mê hoặc! Còn bây giờ yêu nhau rồi thì anh lộ rõ bản chất một con Dê cụt”

“Anh dê hồi nào”

“Quên nhanh vậy! Thế ai vừa nãy thơm trộm tôi”

“Tại má của em xinh quá”

“Thế bây giờ ra đường cứ thấy ai má xinh là anh thơm trộm à”

“Không đâu ! anh chỉ thơm có mỗi em thôi!”

“Cái mồm cứ đeo queo ra! Đàn ông các anh k thể tin tưởng đc”

“À!Anh biết xem bói bằng tay đấy ,em có muốn anh xem cho không”

“Có chứ..”

“Đưa tay đây!”

“Sao lâu thế anh , nói gì đi chứ”

“Em cứ bình tĩnh để anh nghĩ đã chứ..”

“Em tên là H , em là con gái ,đã có người yêu và người yêu cực đẹp trai! Hết rồi”

“Á..à..em biết rồi nha ! a chả biết bói anh lừa em để đc cầm tay em !Sao anh phải khổ thế nh? Anh nói với em một câu rồi em cho anh ăn tát luôn!”

.....

“Anh kể chuyện cho em nghe đi”

“Em thích nghe chuyện gì?”

“Chuyện gì cũng đc”

“Thế có nghe chuyện: ô-ba-ma-bi-la-đen bị chết không?”

“Hông...”

“Chuyện : động đất ở nhật bản”

“Hông...”

“Chuyện: giá xăng tăng , điện tăng”

“Sao anh toàn kể về tin tức nóng hổi vậy!”

“Em không biết 3 đời nhà anh làm ở đài truyền hình vịt ngan à ^^”

“Thôi không nghe kể chuyện nữa! Mình làm việc khác đi anh!”

“Làm gì bây giờ”

“Làm..như..đôi..traí...gái..vừa nãy..làm..ý.”

“Em bảo em bị cận 3 phẩy cơ mà!”

“Cận thì cũng phải nhìn thấy mờ mờ chứ anh..hi,hi”

“Vừa nãy thơm thơm thì bị véo tai !còn bây giờ lại tự nguyện! Con gái thật là khó hiểu”

“Có nhanh lên không em đôi ý bây giờ!”

“Thế ai là người hôn còn ai là người bị hôn đây”

“Em là người hôn còn anh là người bị hôn, anh nhắm mắt vào đi”

“Sao lâu thế??”

“Vâng em làm ngay đây!”

....chút...

“Sao lại là miếng ba chỉ mà k phải là miếng thịt thăn vậy”

“Anh khôn thế ! em chỉ cho anh miếng ba chỉ thôi”

“Miếng thịt thăn đi !”

“Không...”

“Đi mà...”

“Không là không...”

“Này thì không này”

“Mẹ ơi..cứu con , anh S bắt nạt con..”

.....

“Ừm...”

“Cứu..cứu..tôi với , tôi không biết bơi..cứu..”

“Tỉnh rồi hả con trai , mày làm gì mà như mê sảng vậy ,ngủ mà nói linh tinh hết cả , mồm thì cứ chu chu cái mồm lên như con vịt bầu ấy , mẹ lay mãi k dậy nên tặng cho mày chậu nước cho tỉnh”

“Mẹ ơi là mẹ! Mẹ xem này ướt hết cả giường con rồi đây này”

The end.

Bạn đang đọc truyện *Đón Phương - xjchum01* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.